

Джеко Бевъраи

®
hermes

Тъмна спраст

ДЖО БЕВЪРЛИ ТЪМНА СТРАСТ

Превод: Пенка Стефанова

chitanka.info

Младата аристократка лейди Елф си дава сметка, че има един постоянен спътник — скуката. Но ето че съдбата ѝ поднася изненада — красивата дама става неволен свидетел на заговор срещу краля на Англия. В същото време отношенията ѝ с младия лорд Форт вземат неочакван обрат. Около лейди Елф вече не е никак скучно.

Наоколо дебнат и смъртта, и любовта...

ПЪРВА ГЛАВА

Лондон, юни 1762 година

— Ще ми липсваш.

Лейди Елфлид Малърън се отпусна в прегръдките на своя брат — близък, твърдо решена да не заплаче.

— Това е нещо ново — рече заядливо той. — И е странно да го чувстваш пак, след като прекарахме цяла година заедно.

Капитан лорд Синрик Малърън беше облечен като за официално пътуване, с цялото величие на червената си военна униформа и напудрена коса, прибрана спретнато назад с черна панделка.

Косата на Елф проблясваше в естествения си пясъчен цвят под веселата дантелена шапчица. Носеше бяла рокля, изпъстрена с избродирани незабравки. Но въпреки това приликата между брата и сестрата не можеше да остане незабелязана.

— Искан ми се да не отиваше чак толкова далеч — изхленчи тя. — Нова Скотия^[1]. Ще минат години...

Той сложи пръст на треперещите ѝ устни.

— Шшт! И преди ме е нямало с години, а и ти скоро ще бъдеш погълната от собствения си живот.

Тя направи гримаса и се отдръпна:

— Само не започвай сега да ми проповядваш за предимствата на брака!

Той погледна усмихнато към съпругата си, която ги чакаше тактично до вратата и бърбеше с брат му, маркиз Ротгар.

— Понасям брака добре, а с теб много си приличаме.

Прииска ѝ се да попита доколко е вярно всичко това, но сега едва ли бе време да задава тревожни въпроси.

— Тогава ще преразгледам кандидатурите — рече безгрижно Елф и добави със закачлива гримаса: — Разбира се, би било добре, ако преданите ми братя не пропъждаха най-интересните!

Той и намигна:

— Само негодникът разпознава негодниците. По-добре да тръгваме.

Но не понечи да излезе, макар отвън да ги чакаше карета с шест неспокойни коня.

— Върви, не обичам дългите сбогувания — Елф го целуна набързо и го задърпа към жена му и вратата, към приключенията. Целуна по бузата и снаха си Частити.

— Пиши ми, преди да отплавате — прегърнаха се и останаха така няколко секунди, защото бяха станали близки приятелки. — Грижи се за него — прошепна Елф и отново преглътна сълзите си.

— Разбира се — каза Частити и се отдръпна. — Ако смятах, че има някакъв смисъл, щях да те помоля в замяна да се грижиш за Форт.

Ставаше дума за брат ѝ, лорд Уолгрейв.

— Чудесно си представям *неговата* реакция на такова предложение.

Размениха си многозначителни погледи. Братът на Частити мразеше всички от семейство Малърън.

Зад тях двама лакеи отвориха големите двойни врати и пуснаха вътре лятното слънце и птичите песни. Маркизът и Син излязоха и се спряха на стъпалата отвън.

— Поне го наглеждай — рече Частити.

— Боже господи! Да се появя на местата, които посещава? За секунди бих изгубила доброто си име!

— Едва ли — Частити направи гримаса. — Никога преди не бих си помислила, че ще се оплаквам от промяната на брат си, но Форт бе далеч по-приятен като безгрижен женкар, отколкото сега, когато вече е лорд Уолгрейв, циничния моралист — тя си сложи ръкавиците. — Наистина се тревожа да го оставя така. Откакто татко умря, вече не е същия.

Елф я хвана под ръка и я поведе към вратата.

— Тогава ще бъда негов ангел пазител. Ако чуя, че е загазил — например, че ще го обезглавят за нетърпима наглост — ще се хвърля да го защитавам като Жана д'Арк! — след това се усмихна лукаво и прибави: — Но главно за да го подразня.

Частити се засмя, но каза:

— Той не е толкова лош, Елф. Просто...

— Просто смята всички Малърънови за по-долни от червеите — и се отнася с мен по същия начин.

Частити въздъхна и се отказа да спори. След това се обърна и тръгна към съпруга си и маркиза, който щеше да пътува с тях до Портсмут.

Всичко бе готово прекалено скоро. Елф наблюдаваше от стъпалата как тримата се настаняват в позлатената карета. Само след една дума, кочияшът изплющя с камшика и шестте коня потеглиха под тежестта на великолепното возило.

Скоро то сви по Марлборо Скуеър, а Син и Частити се наведоха навън, за да ѝ махнат за последен път.

Минувачите се бяха спрели, за да наблюдават заминаването. Сега се раздвижиха като навити на пружина кукли — безделниците отминаха нататък, слугите се заеха отново с работата си, децата се върнаха към игрите.

Докато светът изпълваше празнината на мястото на Син, Елф прехапа долната си устна, като съжеляваше, че е предпочела да се сбогува с тях тук, а не на кораба. Но наистина мразеше дългите сбогувания, а и в крайна сметка щеше да я боли също толкова, колкото и сега.

Преди си беше мислила, че е преминала през най-лошото, когато Син просто бе избягал от къщи, за да се присъедини към армията. Известно време тя дори го мразеше, задето я е напуснал, макар да знаеше, че животът, който Ротгар е определил за него, никога няма да го задоволи. Да, за бога, това бе една от най-неприемливите идеи на по-големия ѝ брат.

Син се нуждаеше от действие и предизвикателства.

За седем години той се върна у дома четири пъти и Елф смяташе, че наистина е достатъчно пораснала и отдалечена от него, за да не ѝ липсва. Но миналата година си бе дошъл смъртно болен и тя за пръв път се изправи пред възможността наистина да го загуби. Възстановяването му бе отнело месеци. Още повече бяха отнели сватбата му след това, както и процедурите по уреждането на новата му служба — губернатор на Нова Скотия.

Осъзна, че стои, загледана в празното пространство, а двамата лакеи я чакат, изправени като статуи до вратата. Тя въздъхна, обърна се и отново влезе в дома си.

Когато се озова вътре, най-сетне даде воля на мислите, които витаеха в ума ѝ напоследък.

Завиждаше на близнака си.

Животът му правеше нейния болезнен.

Донякъде дори се радваше, че Син заминава надалеч.

Когато лакеите затвориха вратите зад нея и слънцето и птичите песни изчезнаха, тя си призна, че присъствието на любимия ѝ брат — близък през изминалата година ѝ е причинявало доста неудобства.

Докато слушаше историите му и се наслаждаваше на неговите приключения, постепенно бе осъзнала, че през последните седем години не е правила *нищо*. О, разбира се, беше присъствала на много балове, вечеринки и музикални вечери — също бе организирала и голяма част от тях. Беше пътувала между Лондон и Ротгарското абатство в Бъркшир, и дори — господи, какво приключение! — до Бат и Версай.

Човек можеше да си помисли, че е живяла пълноценно, защото поддържаше домовете на братята си и бе благословена с много добри приятели. Само че докато слушаше истории за пътувания до чужди земи, за спечелени и загубени битки, за корабокрушения и ухапвания от змии, бе осъзнала, че никога не е имала дори и едно мъничко приключение.

Елф се сепна и отново осъзна, че стои, вперила празен поглед, но този път по средата на облицования с ламперия коридор. Тя вдигна полите си, изкачи стълбите и се отправи към усамотението на стаите си.

Въпреки това движението не спря мислите, които се показваха от тъмните ъгълчета на съзнанието ѝ и добиваха яснота и плашещи форми.

Син току-що се бе оженил и се впускаше в ново приключение. На двадесет и пет бе на прага на обещаващ и плодотворен живот. А на нея — на същата възраст — гледаха като на застаряваща мома, обречена да прекара живота си отегчително. Щеше да се грижи за домовете на братята си, да обича техните деца, но никога да няма свои.

И беше девствена.

Тя ускори стъпки, втурна се към будоара си, затръшна вратата и се облегна на нея, сякаш я гонеха.

Защо внезапно нейната девственост се бе превърнала в сърцевина на нещастieto й?

Все пак Син не беше крил много от нея и тя знаеше, че двамата се различават в това отношение от години насам. Той бе имал първата си жена на седемнадесет — Каси Уикуърт от млекарницата на Аби. По-късно бе посещавал някои елитни публични домове и дори бе изпитал удоволствието от една кратка весела връзка с по-възрастна омъжена дама. Беше сигурна, че и в армията не е стоял целомъдрен.

Тези неща никога преди не я бяха карали да се чувства онеправдана. В това отношение мъжете и жените бяха различни и тя знаеше, че трябва да чака брака си.

Досега не бе виждала Син да се прибира всяка вечер в стаята си с жена, докато тя се оттегляше сама. Разбира се, не бе помогнал и фактът, че научи за някои негови приключения с Частити преди сватбата. Това, прибавено към нескритата им любов; към начина, по който се докосваха или просто се гледаха, караше Елф да осъзнава остро, че й липсва нещо много важно.

И че може би винаги ще е така.

Все пак една дама трудно можеше да загуби девствеността си извън брака, особено когато имаше четирима братя, готови да убият всеки мъж, който се опита да й послужи.

Тя стана и се огледа в голямото огледало. С живописната прическа и бялата дантелена шапчица бе самия образ на стара мома. Разбира се, бялата рокля, украсена с избродирани незабравки, също допринасяше за този й образ.

Млада девица.

Изглеждаше абсурдно, макар и да не можеше да си представи как би *трябвало* да се облича една девствена стара мома на двадесет и пет. И след като всички бяха на мнение, че тя няма вкус за тези неща, беше оставила всичко в ръцете на камериерката си.

Елф се обърна и закрачи из стаята, като си мислеше за най-простото решение на проблема си.

Брак.

Такава бе рецептата на Син, но той си бе намерил духовната половинка, за разлика от нея. Елф обичаше мъжката компания и не й липсваха ухажори. Все пак никога не бе срещала мъж, който да

събужда в нея онази магия; който да я извади от хладното ѝ самообладание и да я накара да направи нещо глупаво.

Нещо порочно...

Нима бе нелепо да го очаква?

Син бе намерил това. Готовността му да направи всичко за Частити и увлечението им преди брака бяха доказателство за силата на любовта.

Другият от братята ѝ, Брайт, бе толкова хлътнал по Порша Сент Клер, че блестящият му логичен ум можеше да работи само върху това, как да я спечели.

Приятелката ѝ Аманда беше безумно влюбена в съпруга си и се чувстваше нещастна всеки път, когато той трябваше да напусне града по държавни дела.

Елф никога не бе изпитвала нещо поне подобно на тази лудост. Със сигурност, ако ѝ бе писано, досега щеше да се е случило.

Освен ако не живееше твърде безинтересно, за да се открие за стрелите на Купидона...

Тя се обърна отново към огледалото, дръпна скромната си шапчица и я захвърли настрана, фибите се разхвърчаха на всички страни и пясъчните къдрици се разпиляха по раменете ѝ.

Колко нечестно бе, че Син е по-хубав от нея! Беше наследил забележителните златистозелени очи на майка им, както и гъстите мигли и ръждивозлатната ѝ коса. Очите на Елф бяха с по-убит оттенък, а миглите бяха със същия пясъчен цвят като косата ѝ. И двамата имаха волевата брадичка на баща си. Тя изглеждаше добре за офицер, но далеч не толкова за дама.

Елф сви нетърпеливо рамене, за да прогони тези глупави мисли. Брадичките и очите не можеха да бъдат променени, а и нямаше намерение да боядисва косата си. Може би малко мазило за лице...

— Ah, milady! Vous Mes prete?^[2]

Елф се стресна и се обърна към камериерката си. Разбира се, трябваше да прекара няколко дни с Аманда. Несъмнено каретата я чакаше.

— Bien sur, Chantal.^[3]

Винаги когато бяха насаме, камериерката и господарката си говореха на френски. Шантал бе родена във Франция, а майката на

Елф бе францужойка, научила децата си да говорят перфектно и двата езика.

Елф продължи на френски:

— Изпратени ли са вече нещата ми?

— Разбира се, милейди. И каретата ви очаква. Но какво е станало с шапчицата ви?

Елф знаеше, че се е изчервила.

— О, изглеждаше ми малко изкривена.

Шантал цъкна с език и задърпа Елф към тоалетната масичка, за да постави косата и дантелената шапчица в идеален ред.

Елф прогони тревожните си мисли. Те бяха просто един преминаващ облак, довян от сбогуването. Няколко дни с Аманда щяха да стопят лошото ѝ настроение.

На следващата сутрин Елф влезе в будоара на Аманда и намери приятелката си от детинство, седнала на масичката за закуска, но втренчена мрачно през прозореца.

— Какво има?

Аманда се стресна.

— О, Елф! Истинско щастие е, че си тук, иначе щях да се чувствам напълно изоставена!

Аманда Лесингтън беше хубавичка брюнетка, висока долу-горе колкото Елф, но доста по-закръглена. Бе благословена с изразителни тъмни очи и пълнички устни, за които тя винаги ѝ бе завиждала.

Елф седна срещу приятелката си:

— Какво се е случило?

— Стивън го няма. В Бристъл било възникнало нещо ужасно важно. Бристъл, моля ти се! — и Аманда махна презрително с ръка при мисълта за едно от главните пристанища на Англия.

— Несъмнено ще бъде само за няколко дни.

— Седмица. Цяла седмица! Проклетникът ни остави без надеждни придружители. Освен ако — прибави тя с остър поглед — не можем да привлечем някого от братята ти да изпълни дълга си. Така му се пада на Стивън — да прекарам вечерта, опряна на ръката на Ротгар!

Елф сподави усмивката си.

— Това ли е тайната ти фантазия? Бих искала да мога да я осъществя, скъпа моя, но той отпътува за Портсмут със Син.

— Брайт? — попита с надежда Аманда.

Елф поклати глава.

— В Кендъл Форт е и не може да мръдне оттам, защото на Порша ѝ приближава времето.

— Бренд?

— Замина на север по делови работи на семейството. Отчасти това е причината да съм тук. Не им се искаше да ме оставят сама.

— Уви! — въздъхна тъжно Аманда. — Значи и двете сме жестоко изоставени!

Елф си взе резен шунка и кифличка.

— Не точно...

Недоволните ѝ мисли не я бяха напуснали. Заради тях не бе спала половината нощ и този нов сценарий като че ли наливаше масло в огъня. Докато си сипваше шоколад от порцелановия чайник, в главата ѝ се въртяха вълнуващи, плашещи идеи.

— Не изоставени, Аманда — рече накрая тя. — Без защитници.

— Това не е ли едно и също?

— Според мен не — Елф отрязва парче шунка и се наслади на пикантния му вкус и пикантните идеи, които танцуваха в ума ѝ. — Винаги съм се страхувала да не забъркам някой от огнедишащите си защитници в дуел, затова трябваше да се държа абсолютно благоприлично. Но сега никой от тях не е тук. Може би най-сетне ще мога да се впусна в някое приключение.

— Приключение ли? — попита Аманда и веднага застана нащрек. — Какво приключение?

— О, нещо порочно, разбира се — ухили се Елф на изражението на приятелката си. — Не точно. Но нека да отидем във Воксхол.

— Воксхол? Това едва ли ще бъде порочно приключение. И двете сме били там десетки пъти.

— Без придружители. Тази вечер. На маскарада „Лятна нощ“.

Аманда зяпна.

— Не говориш сериозно!

— Много членове на доброто общество присъстват на такива маскаради.

— Много мъже, искаш да кажеш.

Осъзнавайки, че се поддава на бурното си настроение, Елф попита:

— А защо пък само те да могат да се забавляват?

— Не съм сигурна, че ми звучи забавно.

От каприз, идеята се превръщаше в настоятелно желание. Елф усети, че ще полудее, ако не направи нещо, нещо различно. Тя се наведе напред.

— Хайде, Аманда! Обещавам да не бъда прекалено безразсъдна. Ще носим домина. Никой няма да ни познае — тя хвана приятелката си за ръката. — Просто искам да видя какво е да си някой друг за една нощ.

— Кой? — проплака Аманда.

— Не зная. Но не лейди Елфлид Малърън, сестрата на могъщия маркиз Ротгар — *внимание, не прекрачвай границата!* Просто една обикновена жена...

Аманда помисли малко и я стисна за ръката.

— Елф, не съм те виждала такава, откакто бяхме деца. Винаги съм смятала Син за главатар на всичките ни детски лудории.

— Може би със Син си приличаме.

— Може би, да, наистина.

— Аманда, имам нужда да направя това!

— И на мен така ми се струва — каза Аманда, но се намръщи загрижено. — Донякъде нося отговорност за теб.

— Аз съм с шест месеца по-голяма от теб!

— Но аз съм омъжената жена — тя изгледа приятелката си със сериозните си кафяви очи. — Обещавах ли ми, че ще останем заедно?

— Разбира се. Къде отиде вкусът ти към приключенията? Когато бяхме деца, никога не съм те виждала толкова плаха.

— Защото наистина бяхме деца. *Не мисля*, че ще бъде забавно. Според мен ще бъде претъпкано, шумно и ще мирише на пот — тя погледна внимателно Елф и се усмихна. — Но ако толкова искаш приключение, скъпа моя, ще го имаш.

Десет часа по-късно Елф повдигна високо копринените си поли, за да стъпи от лодката върху каменните стъпала на Воксхол. В гърдите ѝ блъбукаше вълнение, каквото не бе изпитвала от детските си години със Син насам.

И двете с Аманда бяха облечени в рокли с обръчи и широки копринени наметала. Дълбоки качулки скриваха напудрените им коси. Лицата им бяха покрити с бели кожени маски от косите до устните. Дори и да имаха лошия късмет да се сблъскат с някой близък роднина, нямаше да ги разпознаят.

Доминото на Аманда беше сребристосиньо, а на Елф — яркочервено. Всъщност бяха си ги разменили за тази нощ.

Елф подозираше, че това е единственият ѝ шанс за приключение, затова смяташе да му се наслади до дъно. Шантал — тиранката, подкрепяна от всички, които познаваше — настояваше, че ярките алени цветове са несъвместими с бледа кожа и червеникава коса. Дори когато Елф си купуваше червени дрехи, те винаги изчезваха.

Но тази вечер, с напудрени коси и анонимна, тя убеди Аманда да си сменят домината. След това нареди на Шантал да намери роклята на алени райета с маково червената фуста. Разбира се, Шантал — проклетницата — възрази, че тя е изцапана безнадеждно.

— И как — попита тогава Елф — ще е изцапана, след като никога не е носена?

Шантал, въпреки липсата си на вкус към приключенията, беше безупречно честна. В крайна сметка тя намери роклята и фустата в една кутия на тавана на Малърън Хаус. Когато ѝ наредиха, откри и някакви чорапи на червени и бели райета, както и корсаж от черна и маково червена коприна, украсен със златна дантела. Но в очите ѝ се появиха сълзи, докато го разопаковаше.

— Не с маковото, милейди! Моля ви!

Елф остана непоклатима, макар и безгрижната Аманда да примигна, когато видя костюма и, и да намекна, че може би корсажът идва малко прекалено.

Все пак Елф облече всичко това. Можеше никога повече да не ѝ се удаде друга възможност да се облече както си иска. Можеше и никога повече да няма шанс за приключение. Възнамеряваше да му се наслади до последната капка.

Тази нощ не беше лейди Елфлид Малърън — благоприличната дама, а съвсем ново същество.

Лизет — така бе кръстила алената дама, която я гледаше от огледалото. Лизет Белхарди, което грубо се превеждаше като дръзка и

красива. Госпожица Лизет бе дошла на гости от Париж и бе по-дръзка, отколкото лейди Елфлид Малърън някога бе била.

Така че сега Елф се чувстваше като новороден човек в тайнствена земя. Дори и стълбите на Воксхол бяха различни, специално украсени за „Лятната нощ“. Висящите фенери хвърляха многоцветни отблясъци в тъмните, потръпващи води на Темза. Над бърборенето и нетърпеливите викове на лодкарите, подредени по брега зад нея, се чуваше оркестърът в Дъбравата.

— Добре дошли във Воксхол, дами! — извика ухилен младеж, който помогна на Елф и Аманда да се изкачат по стъпалата и получи по пени от всяка за услугата. След това намигна и добави: — Сигурен съм, че две толкова красиви девойчета скоро ще си намерят галантни придружители в такава нощ.

Аманда дръпна синята си качулка още по-напред.

— Елф — прошепна тя, — сигурна ли си, че това е разумно?

— Ne craignez rien^[4] — отговори Елф, за да успокои приятелката си и дай напомни, че трябва да говорят на френски, за да не могат да ги разпознаят. Тя дръпна Аманда напред и продължи на френски: — Така или иначе не можем да си отидем. Има толкова много лодки, които чакат, за да стоварят пътниците си, че за известно време почти няма шанс да потеглим обратно. Хайде да вървим.

Елф задърпа Аманда към потока посетители, отправили се към тъмната алея на Воксхол. Беше идвала много пъти и знаеше, че алеята е въображаема опасност, твърде къса и пълна с хора, за да представлява някакъв риск. Истинската ѝ цел бе великолепието на осветените градини, където да блесне драматично пред очите на гостите.

Все пак сърцето ѝ заби по-бързо, когато влязоха в сенките. Това беше приключение, защото бяха без защитници. Аманда бе настояла да носи в джоба си един удобен нож и накара Елф да скрие в корсажа си кама, но с тях нямаше мъж, който да държи останалите мъже на разстояние.

Това ново положение ни най-малко не изнервяше Елф. Тя дори му се наслаждаваше като на хубаво вино. Тайничко се надяваше тази вечер да срещне някоя вълнуваща личност, след като братята ѝ не бяха тук, за да плашат мъжете.

Все трябваше да има вълнуващи мъже някъде по света.

След секунди двете с Аманда излязоха заедно с тълпата сред светлината на хиляди фенери. Гирлянди от цветни лампички висяха по високите дървета и арки и се виеха около гръцки храмове и древни пещери. Наблизо беше направена приказна полянка, на която позираха актьори, изпълняващи ролите на героите от „Сън в лятна нощ“, включително и Ботъм с магарешката глава.

Аманда изрецитира един стих от пиесата, най-сетне освободена от страховете си. Позволи да бъде повлечена, без да се съпротивлява, от веселата тълпа маскирани и костюмирани хора.

— О, ти беше права, Елф! Страхотно забавно е!

— Лизет — напомни й Елф.

— Добре де, Лизет.

— А ти си Еме.

— Зная, зная. Макар и да смятам, че използването на фалшиви имена е малко прекалено — все пак Аманда направи това възражение разсеяно, защото бе много по-заинтригувана от всичко наоколо. — Заявявам, че повече ми се иска да бях облякла костюм, а не домино. Виж онази Титания там!

Въпросната дама изпитваше известни затруднения с управлението на огромните си криле, но иначе, костюмът ѝ беше забележително хубав. Елф се възхищаваше на въображението, но не съжаляваше за избора си. Дори и най-изобретателният костюм не можеше да ѝ осигури такава анонимност, както венецианското домино.

Все пак казаха, че доминото е направено така, че да може мъж да танцува с жена си, без изобщо да разбере. И обратното. Тази вечер много мъже бяха с домина.

Докато шумната тълпа се стичаше от двете им страни, Елф се запита, колко ли членове на изисканото общество са тук и колко от тях са изложени на опасността да прелъстят собствените си съпруги. Или обратното.

Заинтригувана, тя се почуди в кой ли момент двамата се разпознават и дали изпитват удоволствие или разочарование. Можеше ли един очарователен партньор да стане отблъскващ с падането на маската?

Кое тогава правеше очарованието?

Може би просто приключението...

„Нещо порочно“ — беше казала тя на Аманда. Разбира се, не възнамеряваше да прави нищо наистина порочно. Просто искаше промяна.

Осъзна, че Аманда я дърпа за наметалото.

— Елф... Лизет. Дъбравата е нататък.

В Дъбравата, сърцето на Воксхол, свиреше оркестър и можеха да се купят закуски и напитки. Имаше будки и павилиони, където можеха да седнат, да похапнат и да наблюдават останалите. Ротгар имаше частен павилион и при предишните си посещения Елф бе прекарвала повечето от времето си там. Можеше и тази вечер да го използва, ако пожелаеше.

Безопасно. Отегчително. О, не! Тази нощ щеше да бъде различно. Елф сложи ръка на талията на приятелката си и я поведе решително надолу по широката Южна алея, далеч от сигурността.

— Как можем да изпитаме приключение на онова място? — и само за да я подразни, добави: — Може би трябва да поемем към Алеята на друидите?

От добре осветените алеи се виеха зле осветени пътечки, за които се знаеше, че са котило на всякакви пороци. Елф се засмя на възмутения вик на Аманда.

— Успокой се, скъпа моя. Не мисля, че възнамерявам да бъда чак толкова безразсъдна.

— Елф...

— Лизет — напомни ѝ Елф. — Престани да се държиш като страхливка, Еме! Трябва да признаеш, че подготовката за тази лудория и изплъзването от слугите бе страшно забавно!

— Наистина беше забавно — съгласи се Аманда, но отново придърпа качулката си напред. — Но Алеята на друидите...

— Просто се пошегувах, скъпа — рече Елф и дръпна качулката на приятелката си назад. — Така ще се блъснеш в някое дърво. Аманда, дори и майка ти не би те познала сега! Ти си омъжената жена тук. Ти би трябвало да си по-дръзка.

— Но пък ти си Малърън. Винаги съм си мислила, че не приличаш на братята си, но сега се чудя дали наистина е така.

Елф дръпна приятелката си настрана, към тихо местенце под разперените клони на един бук.

— Наистина ли искаш да се върнеш у дома? Ако кажеш, ще го направим.

Аманда помисли малко и поклати глава.

— Разбира се, че не. И аз понякога копнея за приключение — след това нацупи пълничките си устни: — А и искам да си върна на Стивън, задето ме пренебрегна.

— Не трябваше да се омъжваш за политик, мила. Но пък поне ти е напълно верен.

— Зная, но... просто ми липсва. Дори и когато си е у дома, е толкова зает... — след това поклати глава и махна качулката от напудрените си коси. — Напред към приключенията тогава! Но нека бъдем и малко внимателни, Лизет — видя ли, не забравих този път! Забелязах, че много мъже ни зяпаха.

— Наистина се надявам — каза Елф и я поведе обратно към тълпата. — Все още не се смятам за толкова стара, че да не могат да ме зяпат. Я виж там! Това не е ли лорд Бъкълторп? Трябва да е най-малко на шестдесет лазарника, а, изглежда, все още се мисли за страхотен тип.

Възрастният граф беше облечен като Чарлс II.

— Мислиш ли, че ги е наел заедно с костюма? — попита Елф, докато гледаше пищните гърди, изложени на показ от двете продавачки на портокали, увиснали на ръцете на графа.

— Сигурна съм, че им плаща такса за нощта по един или друг начин — промърмори Аманда. — Нека бъдем внимателни.

Елф се усмихна успокоително на приятелката си.

— Обещавам ти да не вися на ръката на никой мъж за пари, скъпа моя. Всъщност — заяви тържествено тя — не смятам да се докосвам до никой мъж тук, освен ако не срещна този на мечтите си.

Аманда погледна кисело шумната тълпа.

— Тогава със сигурност сме в безопасност. Би ли ми казала, скъпа моя Лизет, какъв тип герой витае в сънищата ти?

Докато крачеха нататък, Елф се замисли.

— Рицар в бляскави доспехи? Или може би галантен кавалер с шапка с дълги пера? — тя огледа внимателно осветения китайски дракон. — Може би убиец на дракони...

— Господи! — Аманда повдигна монокъла, който ѝ служеше само за украса, към очите си и огледа тълпата. — Със сигурност няма

да намериш такъв мъж тук.

— Не съм и очаквала — излъга Елф, като знаеше, че Аманда е права. Всеки, който можеше да си позволи таксата, можеше да присъства във Воксхол, а очевидно този обществен маскарад привличаше доста диви компании. Наоколо се виждаха нахални буйни младежи, градски любители на приключения и войници в отпуск.

И нито един убиец на дракони.

— Едва ли някоя дама среща убиец на дракони — каза Елф, — освен ако не срещне първо дракона.

— Че кой би искал да му се случи такова нещо? — попита Аманда.

„Дама, която би искала да срещне мъж като братята ми“, помисли си Елф, но запази това за себе си.

Частити, в отчаян опит да спаси сестра си Верити, се бе престорила на пътен разбойник и бе спряла каретата на Син. След това тримата бяха прекосили почти цялата страна, избягвайки враговете и дори армията.

Порша, жената на Брайт, бе продадена на търг в един публичен дом, за да изплати дълговете от хазарт на брат си и бе спасена само от Брайт с неговия бърз ум. След това бе затворена от роднините си и ѝ се бе наложило да избяга през прозореца.

Елф знаеше, че и двете дами са били в истинска опасност и в някои моменти доста изплашени. Със сигурност не ѝ се искаше да бъде преследвана от армията или продавана в публичен дом...

Но искаше нещо — и това беше да срещне убиец на дракони.

Но във Воксхол нямаше дракони, ако не се смятаха безвкусните китайски макети, а героите — набедените герои в костюми — бяха също толкова фалшиви.

Въпреки разочарованието си, Елф нямаше намерение да се откаже от приключението точно сега. Беше забавно дори само да си анонимен в такава тълпа, а и опасността не бе истинска. Дори и онези набедени женкари с жълто около устата ей там, които им подвикваха неприлични покани, можеха да бъдат пренебрегнати.

Забеляза, че групичка контета с блеснали очи свиват към тях и инстинктивно им отправи строгия Мальърнов поглед, който щеше да използва срещу всяко нахално парвеню. Въпреки маската, той упражни

ефект, защото те се спряха, изкикотиха се нервно и тръгнаха да търсят по-лесен дивеч.

Елф се засмя на себе си. Как можеше една дама да изпита приключение, когато плашеше всеки мъж, който дръзнеше да се доближи до нея?

Много висок военен с широки гърди пристъпи напред и ѝ препречи пътя.

— Здравсти, хубаво макче. Мога ли да те почерпя с малко вино?

Поради мислите си Елф се сдържа да не го погледне сърдито, снижи съзнателно стандартите си и му се усмихна:

— Не съм жадна, господине, но...

Аманда застана между тях и ѝ се тросна на френски:

— Хайде, братовчедке, ще закъснеем за срещата! — след това сграбчи Елф за ръката и я задърпа напред.

— Как мога да се позабавлявам, когато ти дори не ми даваш да говоря с господата! — възрази Елф.

— Този господин искаше нещо повече от разговор, повярвай ми!

— Еме, може да не съм омъжена, но не съм глупава. Зная какво иска. Но също така зная, че не може да ме принуди, докато сме на главните алеи. Всъщност стоенето на главните алеи обещава да бъде доста скучно...

Аманда се опъна:

— Елф... Лизет... О, каквото и да беше! Не ме включвай в тези измами! Тук тегля чертата. Няма да ходим по страничните алеи! Не си ли чувала историите за тези места? Кражби, обири...

— Доста пресилени, сигурна съм — отвърна Елф, като нарочно ѝ противоречеше. — Все пак никое място тук не е далеч от оживените алеи. Письците биха се чули.

— Но дали ще им обърнат внимание?

Елф погледна многозначително приятелката си. Аманда не беше глупава. Никога не ѝ бе хрумвало, че хората могат нарочно да пренебрегнат викове за помощ, но сред тази пъстра безвкусна тълпа наистина го вярваше.

— Затова — настоя Аманда — или оставаме на главните пътеки, или се връщаме у дома.

Елф въздъхна страдалчески:

— И ти не си по-добра от братята ми.

— А въпреки външните ви разлики, ти си същата мъжкарана, която в детството ни вдигаше врява.

— Разбира се — рече Елф, — сега просто съм маскирана като дама — тя отстъпи встрани, за да не се сблъска с една пияна, натискаща се двойка. — Но вече не съм дете. Би ми било приятно да разбере коя съм всъщност.

— Госпожо...

Елф огледа преценяващо младежа, който се опитваше да им се представи. С неволева брадичка и вероятно чиновник при някой търговец. Тя му отправи Малъръновия поглед и той отстъпи назад.

— И преди съм ти го казвала, Елф. Трябва да се омъжиш. Едва ли е поради липса на предложения.

— Прекалено често си го казвала. Ще се омъжа само за съвършения мъж.

Елф осъзна, че отново са минали на английски, но не възрази. Аманда очевидно не се чувстваше съвсем удобно с чуждия език, а и цялото това начинание започваше да ѝ изглежда глупаво.

— Господи! — запротестира Аманда. — Ако чакаш да срещнеш мъж като братята си, така и ще си изгниеш като стара мома. И повярвай ми, един обикновен мъж би бил далеч по-удобен.

Елф се спря и се обърна към нея:

— Да не би да искаш да кажеш, че на братята ми нещо не им е наред?

Аманда вдигна ръце.

— Мир! Разбира се, че не! И аз самата доста съм си мечтала за тях. Но не са лъжица за всяка уста, Елф. Когато се стигне до реалността, могат да се кажат доста неща за удобния мъж до камината. Разбира се — прибави тя, докато крачеха нататък, — понякога съм се чудила какво ли е да имаш един Малърън в леглото си... — след това покри ужасено устата си с длан.

Елф се изсмя.

— Не се притеснявай. Никога няма да кажа на Стивън — тя поведе приятелката си да си купят лимонада. Когато всяка от тях взе чашата си в ръка, попита: — Кое би избрала, Аманда? Вълнуващ партньор в леглото, който ти създава грижи през останалото време, или стабилен мъж, който е също тъй стабилен и удобен в леглото.

— Ако намекуваш, че Стивън...

— Не намеквам нищо. Е? — попита немирно тя. — Кого би избрала?

Аманда я изгледа сърдито, но устните ѝ потрепваха.

— Той е чудесен. Бедата е, че толкова рядко си е у дома и толкова често е уморен след дългите часове, прекарани в Уайтхол. В такива моменти, умът ми започва да се отправя към забранения плод. Като например Ротгар.

Елф повдигна вежди, когато чу мечтателното споменаване на най-големия ѝ брат.

— Не е точно красив — заразмишлява Аманда, — но в него има нещо...

— Вероятно това, че няма намерение да се жени — допълни практично Елф. — Чувството, че е недостижим, е много силен фактор на привличане.

Аманда се засмя:

— Абсолютно вярно! Но сега, след като ти доверих най-тъмната си тайна и ти трябва да ми кажеш една.

— Тъмна тайна ли?

Елф пресуши лимоната, която бе разрежена и прекалено подсладена. Дали изобщо знаеше най-тъмните си тайни? Тъй като усещаше, че в най-дълбоките ъгълчета на съзнанието ѝ се крият неприятности, съзнателно ги държеше затворени.

— Казах ти за неспокойствието си — рече тя. — За мечтите си за убиец на дракони.

— И какъв по-точно е той?

— Убиецът на дракони ли? О, да, той е като свети Георги, предполагам... Не, не, изобщо не е свят. Той е тъмен, опасен мъж. Мъж, който би убил, за да ме защити, но който, разбира се, не представлява опасност за мен. Освен за сърцето ми...

Приятелката ѝ измърка одобрително.

— Наистина, Аманда! За разумна омъжена дама ти си забележително глупава.

— В качеството си на разумна омъжена дама ми се позволява да съм малко глупава. Неомъжените дами трябва да бъдат безупречни. Все още не мисля, че съм чула най-тъмната ти тайна. Няма ли някой определен мъж, за когото да си мислиш порочни неща?

— Дузини са, като се започне с момчето на мелничаря, когато бяхме деца.

— О, да! Какви мускули! Често се криехме до бента и го наблюдавахме.

Елф се надяваше, че е отклонила мисълта на приятелката си, но Аманда попита:

— А сега?

— Уолгрейв — каза Елф, за да приключи с тази тема. — Понякога ме спохождат странни, еротични мисли за лорд Уолгрейв.

---

[1] Нова Скотия — една от десетте провинции на Канада. ↑

[2] Ah, milady! Vous Mes prete? (фр.). — Ах, милейди! Готова ли сте? — Б.пр. ↑

[3] Bien sur, Chantal (фр.). — Разбира се, Шантал — Б.пр. ↑

[4] Ne craignez rien (фр.). — Не се страхувайте — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

— Лорд Уолгрейв? — Аманда я погледна с леко учудване. — Той е на нашата възраст, хубав, подходящ и неженен. Не виждам нищо порочно в това.

— Също така е непоносим и заклет враг на семейството ми! — Елф остави чашата си. — Хайде. Пълна загуба на време и възможности е да стоим тук, облежнати на дървото — тя задърпа Аманда към потока посетители. — Ако тръгнем насам, поне можем да намерим хубаво място, откъдето да наблюдаваме фойерверките.

Аманда забърза до нея.

— Но той не е ли брата на Частити? Това донякъде го прави твой роднина.

Елф трябваше да предположи, че движението не би могло да отклони Аманда от следата.

— Но това не породило братска любов, уверявам те. Всички се държим учтиво, повече или по-малко, но само заради Частити.

— Господи! Също като Ромео и Жулиета?

Елф се закова на място и групата отзад се сблъска с тях. Когато се разминаха, каза:

— Ромео и Жулиета? Ти си откачила! Той ме презира. Обича жените да са меки и приятни. И аз го презирам. Той е просто един женкар, който има наглостта да ми чете проповеди.

Аманда дръпна Елф към пейката, която една двойка току-що освобождаваше. Освобождаваше я, за да се отпрати към порочните пътечки, забеляза Елф. Тя позволи на приятелката си да я дръпне към скамейката, като знаеше, че ей сега ще бъде подложена на разпит.

Искаше ѝ се да си е държала езика зад зъбите. Беше си помислила, че Уолгрейв е безопасна тема. Все пак това бе вярно. Наистина го презираше, макар и да имаше хладни сини очи и да излъчваше енергия, за която Елф се страхуваше, че е чисто сексуална. Той караше нервите ѝ да се изопват, затова понякога тя го измъчваше, демонстрирайки сигурността на защитата на братята си.

Все пак мислеше за него прекалено много и дори понякога той присъстваше в мечтите ѝ. Защо — нямаше представа. Напоследък този човек изобщо не се усмихваше, освен цинично, и демонстрираше сприхав нрав. Беше луда.

— Чете ти проповеди? — попита Аманда като първокласна ловна хрътка, надушила следата: — Може би просто му е трудно да се вмести в новата си роля. Преди е бил безгрижен младеж — доста разгулен, ще призная, но в никакъв случай лош — и след това най-неочаквано става лорд. Сигурно не му е лесно да стигне до стандартите на мъжа, наричан Непокваряемия.

— Все пак се опитва. Опитва се да бъде също тъй непоносимо надут, като баща си.

Аманда я погледна внимателно.

— И не успява, предполагам. Не мога да си представя да си фантазираш за някой надут мъж — след това помисли малко. — Старият лорд не умря ли в Ротгарското абатство?

— Да. От апоплектичен удар.

Не беше вярно, но това бе историята за пред света. Всъщност лордът беше изпаднал в гняв и бе направил опит да убие кралицата — майка. Някой го бе застрелял навреме. Вероятно Ротгар. Сегашният лорд Уолгрейв очевидно обвиняваше Ротгар за смъртта на баща си и търсеше всевъзможни начини да навреди на семейство Малърън.

Разбира се, всичко това беше потулено. Все пак, опитът за убийство на член от кралското семейство бе държавна измяна и това означаваше съсипване на цялото семейство Уолгрейв. Титлата и собствеността на стария лорд щяха да бъдат отнети, а двамата му сина и четирите дъщери — изхвърлени от изисканото общество.

Аманда потупа устните си с лорнета.

— Трябва да си имала дузина случаи да срещаш новия лорд. Сватбата... Несъмнено и други събития...

— Няколко, но прекалено много, уверявам те. Аманда, ако си мислиш за сватосване, откажи се. Едва ли на света има двама неподходящи партньори.

Но Аманда не изглеждаше обезкуражена.

— Чух, че Уолгрейв се справя добре с отговорностите си. Стивън казва, че бил изненадан от вниманието, което отделя на държавните дела и разумните позиции, които заемал в парламента.

Елф се престори, че се прозява.

— Радвам се, че е така, но нека говорим за нещо по-интересно.

— Елф! Ти призна, че си си фантазирала за него. Той е изключително хубав. Почти толкова, колкото Брайт — Аманда се вгледа в далечината и въздъхна театрално.

Елф усети възможността да смени темата.

— Първо Ротгар, а сега Брайт. Сигурно в следващия момент ще ми кажеш, че си фантазираш и за Син!

— Не — засмя се Аманда. — По неизвестни причини, прекараните в калта лета, когато ловяхме бодливки, го поставят повече в позиция на мой брат — тя прегърна Елф с една ръка. — Може би защото ти си ми повече като сестра, а той е твой близък.

Елф също я прегърна, като се надяваше неразумната ѝ изповед да бъде забравена. Но Аманда не забравяше такива неща.

— Е — каза тя, — защо не превърна фантазиите си в реалност? Ако брат ти може да се ожени за сестрата на Уолгрейв, без небето да се срути, значи и ти можеш да се омъжиш за него.

Елф се освободи от прегръдката ѝ.

— Главата ти е пълна с бръмбари. Казах ти вече — двамата изпитваме огромна неприязън един към друг, а и той изглежда твърдо решен да намери начин да унищожи Ротгар. В такъв брак няма уют до камината.

Аманда се засмя.

— Но я си помисли за леглото!

Елф скочи на крака:

— Ти си порочна жена! Но не, не мога да си представя да се получи нещо и в леглото сред такава омраза.

Аманда въздъхна и се изправи.

— Несъмнено си права. Но наистина е жалко. Той е най-точния тип за теб.

— Полудя ли? — викна Елф и оправи рязко полите си. — О, хайде да се връщаме към лодките. Ако цяла нощ ще си споделяме момичешки тайни, можем да го правим и у дома, на по-удобно.

Аманда не възрази.

— Да не би да ти развалих вечерта?

— Не — отвърна Елф и хвана приятелката си за ръцете. — Всичко това бе просто една глупост. Ще трябва да измисля друг начин

да променя живота си.

Връщането обратно бе сякаш вървене срещу течението, защото по-голямата част от тълпите се блъскаха към мястото, където скоро щяха да започнат фойерверките. Отначало Елф си помисли, че не може да върви поради блъсканицата, но след това една ръка се уви около талията ѝ и я притисна в миришеца на мухъл вълнена униформа. Тя вдигна глава и видя покрития с ширити капитан.

— Мосю?

— Още ли си сама, хубаво макче?

— Je ne comprends pas.^[1]

Той премина на трона, но достатъчно разбираем френски:

— Ако сте загубили компанията си, ще се радвам да ви придружа.

— Подозирам, че планирате нещо друго, освен придружаване, господине.

Тя се опита да се отскубне, но изобщо не успя да го помръдне.

Той се изсмя и я стисна толкова силно, че за момент Елф се притесни да не би неволно да строши ребрата ѝ. Но след това усещането за опасност припламна в ума ѝ като първите светлини на фойерверките.

Тя му се усмихна.

— Ел... Лизет! — изсъска Аманда и дръпна Елф за наметалото.

— Шшт, братовчедке. Не виждаш ли, че с господина си говорим?

Капитанът се ухили и показа едри зъби, които изглеждаха здрави и бели, макар устните му да бяха твърде дебели и червени.

— Жалко, че не дойдох с приятел, госпожице Лизет. Обзалагам се, че тогава вашата приятелка нямаше да бъде толкова разстроена.

Елф реши да играе ролята си и се усмихна глуповато:

— Несъмнено сте прав, капитане. Но както виждате, по никакъв начин не мога да я изоставя.

Капитанът се обърна и притегли Аманда в обхвата на другата си силна ръка.

— Аз съм едър мъж — заяви той и се изсмя гърлено. — Не се бойте, мога да се оправя и с двете ви!

— Сигурна съм, че можете, господине — измърка Елф, като по-скоро се наслаждаваше на играта. След това го погали по косматата ръка. — Толкова обичам едрите мъже!

Тъмните очи на Аманда хвърляха отчаяни съобщения зад маската, но Елф само се усмихна. И двете бяха въоръжени. Ако се наложеше, можеха да се справят дори с толкова грамаден мъж, а и това си беше някакво преживяване.

Не искаше да си отива у дома без никакво приключение, дори и най-дребно.

Капитанът ги поведе през тълпата, като умело си проправяше път и ги предпазваше от блъсканицата. Беше прегърнал и двете, но по-голямата част от вниманието му бе насочено към Елф. Това не й се струваше непоносимо, защото той водеше достатъчно приятно разговор за градините, времето и скорошното си назначение в Холандия.

След това, без предупреждение я притисна до себе си и я целуна. Макар Елф да се дръпна назад и да извърна глава, устните му намериха целта си. Лъхна я миризма на лук и тя сърдито понечи да се освободи от прегръдката му.

За нейна тревога — без никакъв успех. Досега не беше попадала под властта на силен мъж и откри, че това никак не й харесва.

Дърпането й го принуди да пусне Аманда. За свой голям ужас Елф видя как приятелката й изважда камата си. Елф се задържа още по-силно и се опита да предупреди капитана за ужасната атака, но мокрите му устни запушиха нейните. Всъщност той се мъчеше упорито да отвори устата й, за да напъха езика си вътре.

Господи, но Аманда щеше да свърши в затвора за убийство, а скандалът щеше да бъде ужасен!

Капитанът изрева и се отдръпна назад, като освободи устата на Елф. Очевидно Аманда бе атакувала.

— Еме, не! — извика Елф, когато видя, че ръката на приятелката й отново се вдига.

Хората наоколо се бяха спрели и бяха зяпнали сърдития капитан и двете жени. Преди някой да реши да се намеси, Елф отново се хвърли в прегръдките му и каза троснато:

— Еме, спри!

Аманда отдръпна ножа. Изглеждаше ядосана, но и потресена от постъпката си.

— Просто ревнува, господине — рече успокоително Елф, като премина на английски със силен акцент, и докосна маншета на ръкава

му. — Сериозно ли сте ранен?

Капитанът се изпъчи.

— Все едно комар ме е ухапал. Но бих могъл да осъдя тази жена, задето ми скъса дрехата!

Той извади носна кърпа и Елф му помогна да я завърже около ръката си, за да спре кървенето. Не можа да не се възхити на пренебрежението му към рана, дълбока най-малко един инч.

— Бъдете милостив, капитане! Нали виждате, че лесно се вълнува.

Той се ухили и отново притегли Аманда към себе си.

— Виж, това звучи обещаващо и може да ви спечели извинението, моя малка заядливе — след това отново се обърна към Елф: — А вие, малко макче? И вие ли се възбуждате лесно?

Елф разбра, че трябва да го прикотка, докато тълпата наоколо загуби интерес и им се удаде възможност да избягат. Тя сподави въздишката си и се сгуши още по-близо до него.

— Не зная, мосю. Нямам много опит в тези неща.

Той се разтърси от силен кикот.

— Аз съм точно човека, който да разшири познанията ви, хубавице. О, да, добре ще ви разширя, обещавам.

Аманда оципа Елф по ръката и прошепна:

— Внимавай!

Тя не ѝ обърна внимание, а се усмихна на мъжа:

— Изглежда, ще трябва да разширявате познанията и на двете, капитане.

Големите му тъмни очи припламнаха и той облиза влажните си устни.

— Мога да имам дузина и пак да се нуждая от още, красавице.

— Ел... Лизет! — просъска Аманда. — Той ни води към Алеята на друидите!

На Елф ѝ се искаше Аманда да показва повече доверие в здравия и разум. Естествено знаеше, че капитанът ги води към зле осветените пътеки. Как можеха да се отскубнат от него в средата на тълпата? Когато отиде на някое тихо, сенчесто място, тя щеше някак да залъже похотливия идиот, докато успеят да избягат.

Мърморейки почти неприлични думи, тя му позволи да ги отведе все по-далеч и по-далеч от ярките светлини, в царството на сенките и

тайните. Накрая, когато един завой вече ги закриваше изцяло от Южната алея, Елф се отдръпна от офицера и се престори, че го оглежда възхитено.

— Боже мой, капитане, но вие имате прекрасна фигура! — пропя тя. — Трябва да сте най-високия във вашия полк.

Той я пусна напълно и сви ръце, за да ѝ покаже мускулите си.

— Един от най-високите, аха, и най-силния. И — добави, като потупа панталоните на чатала си — пропорционално сложен навсякъде.

След това се опита да притегли Елф в прегръдките си, но тя му се изплъзна и се премести да го оглежда в гръб.

— Какви широки рамене! Истински Херкулес! Сигурна съм, че можете да носите цял топ с една ръка, капитане.

— Кажи-речи, кажи-речи — мъжът се обърна с лице към нея, но Елф продължи да се премества зад гърба му, като го принуждаваше да се върти в кръг. — Хей, хубавице моя, спрете се, че да мога и аз да ви се полюбувам! — викна той.

— Ще има време и за това. Предостатъчно време. А сега искам да се полюбувам на великолепната ви физика... — тя продължи да го върти в кръг още няколко секунди, след това, когато прецени, че моментът е удобен, каза: — Трябва да целунете и братовчедка ми, капитане, иначе отново ще стане ревнива.

Беше успяла да го зашемети дотолкова, че когато той се обърна към Аманда, се спъна. Елф го блъсна с всички сили, след това грабна ръката на Аманда и я задърпа обратно към осветените места.

Но мъжът бе по-стабилен, отколкото бе предполагала, и само залитна. Аманда се поколеба за секунда, преди да реагира и капитанът успя да я сграбчи.

Елф се спря, готова да се върне, за да я спаси, но Аманда се отскубна и се озова от другата страна на мъжа, откъм пълната с хора Южна алея.

— Бягай! — извика тя и сама хукна към осветените места.

Елф се засмя от внезапното вълнение, повдигна полите си и се спусна към безлюдната Алея на друидите. Чуваше как капитанът реве зад нея.

Тук фенерите нарочно бяха по-малко, а пътеките се виеха насамнатам и се разделяха. Елф мина покрай прегърнатата двойка на една

пейка и до някакви мърдащи храсти, които дори не си направи труда да погледне.

След малко се спря, като дишаше тежко. По дяволите! Годините сякаш бяха изпили всичките ѝ сили.

Тогава чу стъпки. Явно още не беше му се изплъзнала.

Тя се хвърли между тъмните храсти, които обграждаха пътеката от двете страни, и си проправи път през тях, като се опитваше да се движи възможно най-тихо. Чу звук от раздиране на коприна и се уплаши за хубавото домино на Аманда. Поне не трябваше да се притеснява за приятелката си, освен ако тя не бе дръзнала да дойде насам, за да ѝ помогне.

Гъстата растителност и тъмните сенки образуваха един смразяващ кръвта, напълно друг свят, и добре че от време на време излизаше и на открити пространства. Дали бяха естествени или създадени от човека, но те си имаха своето предназначение. Едва не се спъна в любовна двойка, хваната в неудобна поза.

Инстинктивното ѝ извинение получи в отговор разсеяна ругатня от господина, който се повдигаше и спускаше ритмично. Елф с мъка потисна кикота си и продължи бързо нататък. След като стигна на достатъчно разстояние, за да не чува онази двойка, се поспря и се послуша.

В далечината се чуваха гърмежите на фойерверките. Малко по-наблизо ревеше отхвърленият ѝ любовник. Но се намесиха и други гласове, които му казаха да се разкара. Господи, ама храстите бяха тъпкани с любовни двойки!

Очевидно капитанът беше загубил следите. Планът ѝ беше успял.

Но ето че той млъкна и Елф отново се разтревожи. Беше го направила на глупак и той едва ли бе от хората, дето забравят лесно това. Нито пък беше толкова тъп. Подозираше, че военният още стои там и се ослушва, очаквайки като добър ловец някакъв шум да му подсказе местоположението ѝ.

Елф започна да се промъква по-далеч от мястото, където го бе чула за последен път, като се опитваше да вдига възможно най-малко шум и внимаваше да не се сблъска с други тайни любовници. На някои места можеше да минава през храсталаците и да се промъква между стволовете на дърветата, но на други растителността беше толкова

гъста, че я принуждаваше да криволичи. Скоро безнадежно загуби ориентация.

Тя се спря в абсолютната тъмнина на гъста туфа тисове, за да помисли малко, фойерверките бяха спрели и не се чуваше звук, който да ѝ служи като ориентир.

Аманда щеше да бъде в безопасност, стига да не се втурнеше обратно по тези пътеки, за да я търси. И честно казано, Елф нямаше да може да направи нищо за приятелката си, освен да се върне на Южната алея възможно най-бързо.

Но ако искаше да направи това безопасно, боеше се, че трябва да избягва пътеките. Това означаваше да се промъква през храстите с надеждата да чуе оркестър, който да я ориентира. Тревожеше я факта, че вече не чува нищо, а това означаваше, че е далеч от сърцето на Градините.

Колкото и да напрягаше слуха си, не чуваше дори любовници. Струваше ѝ се, че е сама сред природата.

Тъмната, тиха, зловеца природа...

Тогава осъзна, че вече няма никаква причина да избягва пътеките. Стига да стоеше нащрек, можеше да тръгне по тях.

Горкото ѝ наметало! Каква ли гледка щеше да бъде, когато най-сетне излезеше на светло?

Тогава ѝ хрумна нещо. Опитвайки се да не вдига много шум, тя развърза широката дреха и я съблече. След това я обърна и я облече с тъмната страна от по-здрав плат навън. Така не само че нямаше да се скъса толкова лесно, но и щеше да се вижда по-малко, отколкото яркочервеното. А когато най-сетне излезеше на светлина, можеше отново да го обърне и да изглежда сравнително добре.

Когато свърши, си наложи да върви напред. Но в момента, в който започна да си проправя път през тисовете, чу стъпки по близката пътека.

— Тук е добре — каза тихо някакъв мъжки глас.

Господи, нима сега щеше да подслушва някоя жалка сцена на прелъстяване?

— Достатъчно тихо е — отвърна друг приглушен мъжки глас.

— А сега, какво искахте?

Въпреки че живееше като изискана дама, Елф познаваше доста света и за момент се уплаши, че ще ѝ се наложи да стане свидетел на

хомосексуална среща. Но следващите думи разпръснаха тези ѝ подозрения.

— Вашата преданост на каузата беше поставена под въпрос, милорд. Чувства се значително притеснение.

— От кого?

На Елф съвсем смътно ѝ се стори, че познава този добре модулиран, леко провлечен глас. Но можеше да бъде всеки. Тя познаваше почти всеки лорд в Англия.

— От онези, които имат повече за губене от вас.

— Съмнявам се, че някой от вас има повече за губене от мен.

— Да, и това може би е причината за нашата загриженост — в гласа на говорещия започна да се чувства шотландския акцент и той прозвуча със значително по-малко уважение. — Какво ще спечелите, когато успеем, милорд?

— Правдата ще възтържествува — каза лордът, очевидно абсолютно равнодушен. — Възстановяването на Стюъртите на полагащия им се трон.

При тези думи Елф се почувства като полята с ледена вода. Държавна измяна. Те говореха за държавна измяна! Но якобитската кауза^[2] беше смазана седемнадесет години преди това. Главите на последните лордове, които я поддържаха, все още гниеха на портите на Темпъл^[3].

От самото начало Елф бе стояла неподвижна като статуя, но сега дори бе притаила дъх. Влюбчивите капитани представляваха незначителен риск в сравнение с предатели в заговор. Ако тези мъже я откриеха тук, щяха да ѝ прережат гърлото.

Сантиметър по сантиметър, като потръпваше при всяко прошумоляване на дрехите си, тя извади камата от корсажа. Макар и да бе съвсем малка, с острие, не по-дълго от дланта ѝ, все пак си беше оръжие и бе по-добро от нищо.

— Съмнявам се, че сте воден от идеали, милорд — каза шотландецът. — Може би смятате да спечелите власт при новия режим. Но трябва да знаете, че има много други с претенции за това, и то претенции, датиращи от поколения насам.

— И моето семейство има претенции.

Дали не беше някой шотландски лорд? Имаше няколко от английските, които поддържаха якобитската кауза, а някои от

шотландските пък нямаха акцент.

Лордът заговори отново, този път с очевидно презрение:

— Ако не желаете помощта ми, просто ми кажете. Няма да ви се натрапвам. Само че не мога да си представя как ще се доближите до краля без мен.

— Знаете твърде много, за да ви се позволи да се откажете, милорд.

Във въздуха се прокрадна нова заплаха и сърцето на Елф заби по-бързо. Убийство? Можеше ли просто да стои така и да не направи нищо, даже и за да спаси един предател?

Но лордът пренебрегна арогантно заплахата.

— Не ме заплашвайте, Мърей. Оставил съм подробни описания на плана в случай на ненавременната ми смърт. И съм напълно в състояние да се грижа за себе си — Елф чу смъртоносното свистене на извадена шпага.

Последва дълго мълчание, което можеше да убеди Елф, че е сама, ако не се смяташе това, че двамата не можеха да си отидат съвсем безшумно.

— Успокойте се, милорд — каза накрая шотландецът. Гласът му потрепваше нервно. — Няма нужда от шпаги. Просто с приближаването на момента всички ставаме нервни. Все пак вие може и да сте човек на правителството. Агент — провокатор.

Лордът се изсмя.

— Нелепо! По-вероятно е вие да сте. Със сигурност човек би приел такава роля само за пари, а единственото нещо, което не ми липсва са парите. Е, свършихме ли?

Очевидно той отново бе овладял положението, защото гласът на шотландеца прозвуча раболепно:

— Да, милорд.

— Тогава не изисквайте повече такива срещи. Ще чакаме още съвсем малко време, а инциденти като този са както опасни, така и неудобни.

— Да, несъмнено сте прав, милорд.

Най-сетне по пътеката отекнаха стъпки, което показа на Елф, че мъжете си отиват.

Тя си пое дълбоко дъх. Започваше да трепери. Господи, какво трябваше да направи сега? Някой планираше да стори нещо ужасно на

краля, несъмнено, за да завземе след това властта! Трябваше да го предотврати.

Когато пулсът ѝ се поуспокои, Елф осъзна, че един истински авантюрист би намерил начин да надникне и да идентифицира английския лорд. А тя, съвсем като изплашен заек, бе стояла, замръзнала на мястото си. Сега, докато впечатлението бе още прясно в ума ѝ, се опита да свърже нечие име или лице с този глас. Но макар и да ѝ се струваше познат, не успя.

Той беше говорил твърде ниско, но нещо в тона му ѝ се струваше познато. Млад мъж. Почти виждаше гордата му стойка, високомерния му поглед...

Не, не ѝ хрумваше нищо.

Може би щеше да изникне в съзнанието ѝ, когато престанеше с опитите да го преследва или пък когато го срещнеше следващия път. За момента просто трябваше да излезе от това положение, да намери Аманда и да се върне у дома на сигурно място.

Щеше да отиде направо в Малърън Хаус, за да каже на Ротгар...

Тогава осъзна, че него го няма. Никой от братята ѝ не беше наблизко. Свободата ѝ от защитници се бе превърнала в значителен проблем.

Докато пресмяташе колко време ще отнеме, докато изпрати съобщение на когото и да било от тях, тя бутна предпазливо живия плет от едната страна на най-близката пътека. Но докато излизаше от храстите, видя един дълбоко замислен мъж в близките сенки. Беше набит, просто облечен, със светла коса под триъгълната шапка.

Тя замръзна, след това понечи да се върне отново незабелязано в храстите. Той вдигна поглед и я видя.

Никога преди не бе срещала този мъж, но той носеше твърде малка маска и щеше да го разпознае, ако го видеше отново.

И той го знаеше.

Изненадата му се превърна в силна тревога. Той направи скок към нея и я сграбчи за ръката. Елф си спомни за камата и я заби в китката му до костта. Още докато нападателят ѝ стенеше, тя се втурна като луда, като само се надяваше да не е сбъркала посоката.

Мъжът бе млъкнал и сега единствения шум, който се чуваше, бяха стъпките му, които думкаха заплашително по пътеката.

Или може би това бе разтуптяното ѝ сърце...

Задъхана и загубена из криволичещите пътеки, Елф си помисли отново да се шмугне в храстите. Но тежкото дишане на преследвача ѝ се чу наблизко. Имаше нужда от хора. Каквито и да било хора. Беше готова, дори да се хвърли върху някоя разголена двойка, за да получи защитата им! Страшно щеше да се зарадва, ако видеше капитана.

Тя се спря на мястото, където се пресичаха три пътеки, пое си дъх и се послуша. Чу смътно оркестър, но никъде наблизко не се виждаха хора.

Един панически поглед ѝ показва, че мъжът я настига, и тя отново си плю на петите по посока на музиката.

Когато сви зад един завой, видя светлина! Пълната с хора Южна алея проблясваше пред нея като рай, но преследвачът бе вече на сантиметри от гърба ѝ.

Една ръка сграбчи наметалото ѝ. Елф се отскубна и продължи да бяга. Сърцето ѝ още малко и щеше да се пръсне, а ръката ѝ стискаше здраво камата. Ако спреше, щеше да е мъртва.

По-близко от светлината един мъж се обърна с лице към тях — тъмен силует на фона на далечните фенери. Висок мъж в тъмни дрехи.

Не я беше грижа кой е.

— Помогнете ми! — изпищя тя и се хвърли в прегръдките му.

Той се олюля от сблъсъка и ръцете му инстинктивно се увиха около нея.

В последния момент, с огромно облекчение го разпозна, въпреки тясната черна маска.

— Слава богу! — рече задъхано Елф.

Беше се хвърлила в прегръдките на своя роднина, граф Уолгрейв.

Беше в безопасност.

Беше в безопасност...

Тя се отпусна на широките му гърди и продължи да диша тежко.

— Тя е чула всичко — рече задъхано гласът на шотландеца зад нея. — Трябва да умре!

---

[1] Je ne comprends pas (фр.). — Не разбирам — Б.пр. ↑

[2] Якобитите — привърженици на Стюъртите след 1688 г. — Б.пр.

↑

[3] Помещенията на Лондонското адвокатско сдружение по онова време, някогашна църква на тамплиерите — Б.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

Елф замръзна от ужас. Най-сетне бе различила натрапчиво познатия глас.

Беше се хвърлила в прегръдките на своя роднина, лорд Уолгрейв, но той се бе оказал предател. Това беше нелепо. Абсолютно нелепо. Защо един от най-богатите и могъщи мъже в кралството имаше нужда от Стюърти и бунтовници? Но след това си спомни, че неговият баща е клонял към якобитите по време на бунта от 1745 година. Това безразсъдство бе дало на Ротгар контрол над стария лорд, което в крайна сметка го бе накарало да полудее.

Измъченият ѝ за кислород мозък се втурна да измисля нова стратегия. Съмняваше се, че Уолгрейв ще я познае. Дали щеше да стои спокойно, докато убиваха непозната жена пред очите му? Дали щеше да я спаси разкриването на самоличността ѝ?

Той мразеше всички Малърънови.

Елф стисна здраво камата, макар да знаеше, че това оръжие не може да ѝ помогне срещу двама силни мъже.

Накрая Уолгрейв проговори.

— Да умре ли? — изрече безгрижно той и я прегърна още по-здраво. — Дявол да го вземе, човече, тази хубава птичка няма достатъчно мозък, за да разбере нещо по-сериозно от украсата на шапките си. Освен ако — подчерта Уолгрейв — не искаш насила да я накараш да се замисли върху това.

— Познавате ли я, милорд?

Елф се осмели да надникне и видя, че шотландецът не е прибрал дългата си, страшна кама.

Уолгрейв въздъхна, сякаш носеше огромен товар.

— Тя е сегашната ми любовница и е отегчително ревнива — повдигна брадичката ѝ с недотам нежна ръка. — Би трябвало да те накажа за това, котенце. Наистина не мога да ти позволя да ме преследваш навсякъде и да се бъркаш в работите ми.

Елф потръпна, защото в очите му блестеше истинска ярост. Но тъй като очевидно не беше смъртоносна, можеше да приеме тази роля.

— Je suis desolee, monsieur^[1] — подсмръкна тя, като нервността в гласа ѝ дойде съвсем естествено. След това продължи пак на френски: — Бях толкова сигурна, че ще дойдете тук с нея.

Той отговори на същия език с абсолютна лекота:

— Дори да реша да отида някъде с други жени, нямаш право да ме шпионираш или да възразяваш, нали? — и подчерта думите си, като стисна брадичката ѝ толкова силно, че я накара да изскимти.

— Да, милорд!

— Нали видяхте? — каза той на другия на английски. — Не представлява никакъв проблем.

Ножът на шотландеца проблесна.

— С всичкото ми уважение към вас, милорд, тя би могла да ни навреди дори и с несъзнателното си бърборене.

— Английският ѝ не е особено добър, но възнамерявам да я държа под око. Не се грижете. Няма да каже никому нищо, докато не стане твърде късно, за да има значение.

След тези думи, без повече да обръща внимание на проблясващата кама, той поведе Елф към осветената Южна алея.

Макар пулсът ѝ да бе започнал да се успокоява, краката ѝ още трепереха. Не ѝ бе трудно да се притисне до Уолгрейв и да прошепне:

— Благодаря ви, мосю!

— Не ми говори толкова скоро — отвърна той, отново на френски. Макар да му липсваше нейният съвършен акцент, очевидно владееше езика отлично. — Моят шотландски приятел несъмнено ни следва, а и говорех сериозно. Ти си моя пленница.

— Пленница? Не можете да направите това!

— И какво ще ме спре? Която и да си, малка палавнице, избягала си от придружителите си и си се впуснала в лекомислено приключение. Което пък означава, че мога да направя изчезването ти много лесно. Махни тая играчка — прибави той, като погледна камата ѝ. — Няма да ти свърши работа.

Елф я пъкна обратно в корсета си, но промърмори:

— Тя ме спаси от онзи мъж.

Нервите ѝ бяха започнали да се стабилизират. Почти. Уолгрейв не я беше разпознал. Това едва ли бе изненадващо, тъй като бе

маскирана. Основна опасност представляваше гласът ѝ, защото се бяха срещали достатъчно често. Но все пак, ако говореха само на френски, може би самоличността ѝ щеше да остане скрита.

Докато се смесваха още веднъж с празнуващите, Елф се молеше за това. Чувствата му към Малърънови бяха толкова лоши, че ако я разпознаеше, можеше да я хвърли обратно в ръцете на шотландеца — убиец. А и ако успееше да му се изплъзне, той никога нямаше да разбере кого е спасил, особено при положение, че бе замесен в държавна измяна.

Държавна измяна! Господи, но това беше нелепо! Винаги го бе смятала за женкар, за безчувствен брат, за злобен враг, но не и за откачен.

Но щеше да си блъска главата над това по-късно. Първо трябваше да продължи да го заблуждава, докато ѝ се удадеше възможност да избяга. Надяваше се все още да му е останало достатъчно от женкарството, за да бъде заинтригуван от една лекомислена францужойка.

— Моля ви, пуснете ме да си отида у дома, милорд. Не бъдете жесток!

— Жесток ли? Повярвай ми, дете, в момента съм много нежен, идеален рицар. Това не ми е в природата, така че не поставяй късмета си на изпитание.

— О, не желая това ни най-малко, милорд! Благодаря ви, милорд! Мисля, че бяхте чудесен!

Колкото по-глупаво звучеше, толкова по-малко нащрек щеше да бъде той. Елф си спомни за Аманда и се огледа из тълпата. Това начинание бе нейна идея и трябваше да се увери, че приятелката ѝ ще се върне здрава и читава у дома. Но колкото и да се оглеждаше, не можеше никъде да зърне сребристосиньото домино.

Уолгрейв се отправяше към изхода като Мойсей, разделил Червено море на две. Макар и да бе инкогнито и облечен в прости тъмни дрехи, нещо в маниерите му караше останалите да се отдръпват при вида му.

Къде беше Аманда?

Трябваше да е сигурна, че приятелката ѝ е в безопасност. Също така трябваше да се погрижи Аманда да не вдигне шум. Елф възнамеряваше призори да се е върнала у дома, без някой да разбере за

безразсъдството ѝ. Ако Аманда се върнеше първа и вдигнеше тревога, щяха здравата да загазят.

Започна да се отчайва, но при приближаването до реката, дори и Уолгрейв трябваше да забави властния си ход. Елф имаше възможност да се озърта по-внимателно и най-сетне забеляза дама със синьо домино, стъпила на пейката под едно дърво и отчаяно оглеждаща тълпата. Аманда дори беше свалила маската си и изглеждаше паникьосана.

Елф съсредоточи погледа си върху нея, сякаш можеше по този начин да привлече вниманието ѝ. На два пъти очите на приятелката ѝ се плъзнаха по нея. Тогава Елф осъзна, че тя търси яркочервена мантия, а нейната все още беше с тъмната страна навън. Елф свали бързо качулката си и показа червената коприна.

Очите на Аманда преминаха по нея, върнаха се и се спряха. След това се усмихна широко с облекчение и скочи от пейката. Елф изсъска раздражено. Аманда се хвърляше право в лапите на опасността, понеже Уолгрейв лесно можеше да я разпознае.

За момент се запита дали не би могла да използва това, за да се освободи. Той със сигурност нямаше да се опита да плени и двете. Но след това си спомни за шотландеца — убиец. Не можеше да позволи на Аманда да бъде разпозната и изложена на опасност!

С поглед, отправен към тълпата напред, Уолгрейв я водеше, но тя продължаваше да гледа в посоката, откъдето можеше да се появи Аманда. Веднага щом приятелката ѝ се провря през тълпата, тя ѝ махна с ръка да спре. Аманда се закова на място с въпросително изражение на лицето. Елф ѝ направи успокоителен жест, като се надяваше приятелката ѝ да разбере това като „върви си у дома“.

На изхода на Воксхол, Уолгрейв отново бе принуден да спре. Той изруга, но вниманието му бе насочено към хората, които препречваха тунела пред тях.

Елф обърна глава и каза само с устни: „Върви си у дома. В безопасност съм.“

Аманда се намръщи и присви очи, за да огледа по-внимателно придружителя на Елф. След това устните ѝ се разтвориха от изненада. След още няколко секунди очите ѝ се разшириха ужасено, но развеселено.

Това изражение се запечата в съзнанието на Елф, докато Уолгрейв се провираше през тълпата и я водеше към воксхолската алея. За бога! Аманда си мислеше, че тя се отправя по своя воля към страстна нощ с лорда на своите мечти!

Когато излязоха и тръгнаха към стълбите на Воксхол, Елф видя и добра страна в нелепото положение. Аманда нямаше да одобри това, но нямаше и да вдигне тревога и да изложи на риск репутацията на приятелката си.

А и щеше да бъде в безопасност. Трябваше само да наеме лодка и да стигне до стъпалата на „Уоруик стрийт“.

Един лакей бе инструктиран да чака там цялата вечер, за да придружи дамите до дома. Разбира се, щеше да има само една дама, но Аманда със сигурност щеше да измисли някакво обяснение.

Засега Елф трябваше да се съсредоточи само върху собствената си безопасност и странния проблем с държавната измина.

Имаше нужда от братята си, но щяха да минат дни, докато някой от тях пристигнеше. Нямаше представа къде ще се извърши покушението. Уолгрейв беше намекнал, че ще я държи пленница само няколко дни. Шотландецът бе казал, че времето приближава.

Но тя не можеше просто да стои и да чака братята си. Трябваше сама да направи нещо. А не можеше да не признае, че освен тревога и страх, я гъделичка и истинско вълнение.

Най-сетне срещаше някакво предизвикателство и малърънската ѝ душа ликуваше. Най-сетне разбираше, защо нейният близък се е чувствал принуден да търси труден и опасен начин на живот.

Вероятно заради това гъделичкане в кръвта.

И какво трябваше да направи сега?

Тя позволи на Уолгрейв да я води надолу към лодките, като в същото време обмисляше възможностите си. Щеше да изпрати съобщение на братята си, но междуременно трябваше да действа.

Елф си състави наум списък с нещата, които трябваше да направи, сякаш се приготвяше за голямо забавление. Първо, да избяга от Уолгрейв, без той да разбере кого е хванал. Второ, да разбере колкото е възможно повече за заговора.

Запита се дали не трябва да смени последователността им. Ако останеше с Уолгрейв, може би щеше да научи повече за заговора. Но

не. Подозираше, че лордът планира за престоя й неща, които не включват политическите му наклонности.

Трето? Може би да проследи предателите и да се погрижи да попаднат в ръцете на правосъдието. И то без Уолгрейв да свършва на ешафода.

Спомни си, че едва предишния ден е обещала на Частити да предотврати такова нещастие — и в гърдите й се надигна истеричен смях.

Наказанието за държавна измяна беше обесване, изкормване и разчекване, макар че благородниците якобити биваха само обезглавени. Тя погледна мъжа до себе си — ясно изразени арогантни черти, кестенява къдрава коса, усмирена от черна панделка. Нима тази красива млада глава трябваше да бъде отделена от тялото й и оставена да гние на кол на някоя оживена улица?

Не можеше да понесе тази мисъл. А и не само той щеше да страда. Всеки предател автоматично биваше поставян извън закона, което означаваше, че титлата му се анулираше, а наследниците му биваха лишавани от цялата му собственост.

Частити щеше да попадне под облак от позор, Син — също. Шурейт предател щеше да направи на пух и прах военната му кариера!

Опасностите — очевидни и подразбиращи се — стопиха вярата на Елф, че може да се справи с това. Нямахше представа какво да направи. Ужасно й се искаше Ротгар да е наблизко. Щеше безволево да хвърли всичко в способните му ръце и да се върне към планирането на великолепни забавления.

Но беше единствената тук, която да направи нужното, и следователно, трябваше да го направи. Първото нещо бе да избяга.

Почувства как ръката на графа се отпуска. Тя използва възможността и се отскубна от прегръдката му. Но Уолгрейв реагира веднага и я притисна до себе си толкова жестоко, че Елф се уплаши.

— Още един опит — каза той с равен глас — и ще ти причиня по-голяма болка от тази.

Тя потрепери. Усецаше, че той говори сериозно. Макар и да беше спасил едно глупаво младо момиче, щеше да я контролира и с болка, ако се наложеше.

Искаше й се да го познава по-добре и да може да предсказва действията му. Преди връзката на Син с Частити, семействата Уеър и

Малърън рядко се срещаха. Лорд Торнхил — както се казваше тогава Уолгрейв — със сигурност не посещаваше подходящи за една дама места. Всъщност дори се говореше, че не е нищо повече от безделник и женкар.

Както и да е, при запознанството им впечатленията ѝ не се бяха подобрили. Елф го смяташе за избухлив, нагъл и безчувствен към хората, които се изпречваха на пътя му. Тъй като произхождаше от много сплотено семейство, беше потресена, когато разбра колко малко го интересува благополучието на сестра му. Ротгар го бе принудил да признае, че са били жертви на безскрупулните амбиции на баща им, но Уолгрейв не се чувстваше особено благодарен за това.

След смъртта на баща му наистина изглеждаше, че е променил морала си, но бе станал по-студен и проявяваше тъмна, кипяща злоба към всички от фамилията Малърън. Бог знае защо! Със сигурност не можеше да се каже, че е обичал жадуващия си за власт баща, но дори и да беше така, защо трябваше да обвинява Ротгар за смъртта на четвъртия лорд? Дори и Ротгар да бе натиснал спусъка, сигурно бе принуден да го направи.

Както беше казала на Аманда, бе наистина лудост да чувства каквото и да било физическо привличане към този мъж. Дори и сега, буквално пленничка в грубите му ръце, усещаше онази еротична енергия с нервите си и нейде дълбоко в себе си, където една похотлива част от нея се раздвижи с надежда.

„О, глупаво същество! — каза си тя. — Престани!“

Докато той я дърпаше към стълбите, Елф погледна назад, като се питаше дали Аманда ги следва. Но видя само три зловещи фигури. Всичките носеха тъмни плащове, триъгълни шапки и маски. Въпреки маските, никак не приличаха на хора, дошли да се повеселят. Приличаха на убийци.

— Да — рече Уолгрейв, все още на френски. — Наистина си в по-голяма безопасност с мен. Те биха ти прерязали хубавичкото гърло, без да се замислят.

И тези хора бяха негови съмишленици? Как можеше да е толкова глупав?

— Но не се притеснявай — каза той без никаква топлота. — Ако правиш каквото ти кажа, нищо лошо няма да ти се случи.

Лодките все още стоварваха на брега празнуващи, но вече имаше и такива, които чакаха да ги откарат обратно. Елф обмисли няколко възможности да използва лодкарите, за да избяга. Но при приближаването на Уолгрейв, един лакей с напудрени коси се отдели от групата чакащи слуги и наду сребърна свирка. Незабавно към тях се плъзна частна лодка, задвижвана от шестима набити гребци.

Елф гледаше слисано. Това бяха слугите на лорда в отличителните си ливреи. Трябваше да очаква такова нещо. Ротгар почти винаги пътуваше по реката в същия стил.

В средата, на лодката имаше място, покрито със зелени кадифени завеси с герба на Уолгрейв, осветено от висящи лампи. Той я бутна вътре, настани се до нея и дръпна завесите, докато лодката се отправяше към центъра на широката река.

В покритото място можеха да се сместят осмина, така че пространство не липсваше, особено след като Елф седна от едната страна, а лордът се изтегна от другата. Сега още повече се чувстваше в клопка, когато бе останала сама с него. Не хранеше илюзии, че ще успее да го пребори. Той беше два пъти колкото нея и се знаеше, че тренира много от обичайните мъжки спортове, включително и новия — бокс.

— Какво смятате да правите с мен, милорд? — попита тя. Гласът ѝ без никакво усилие звучеше нервно.

— Интересен въпрос.

Той свали маската си и я хвърли на една възглавничка. Не беше нищо повече от лента черна коприна, но без нея изглеждаше по-малко заплашителен. Разбира се, това не означаваше, че Елф подценява опасността.

— Свали си маската — рече Уолгрейв, като я оглеждаше по доста обезпокоителен начин. Дали щеше да я разпознае?

Елф вдигна ръка, сякаш за да хване маската си, но всъщност покри устата и брадичката си.

— О, не, милорд!

— Защо?

— Срамувам се, милорд. Всъщност аз съм добро момиче. Това беше просто едно глупаво приключение...

— Да не би да мислиш, че можеш да останеш с маската цяла седмица? — в ъгълчетата на очите му се появиха гънчици, които го

правеха да изглежда странно непознат.

След това думите му стигнаха до съзнанието ѝ.

— Седмица ли?

— Не мога да си позволя да те изпусна от очи, докато не завършат някои неща.

Да, спомняше си, държавната измяна. Как можеше да бъде толкова побъркан?

— И — добави той — ако си мислиш да правиш опити за бягство, трябва да знаеш, че онези мъже ще те хванат и ще те убият. Може да ти се стори доста странно, но с мен си далеч в по-голяма безопасност.

Елф извърна поглед — повече разтревожена, отколкото изплашена. Аманда можеше и да не вдигне тревога тази нощ, но ако не се върнеше до сутринта, щеше да извика войници! Следователно трябваше да избяга от Уолгрейв тази нощ.

Тя разтвори завесите и надникна навън към тъмните води на реката, полюляващите се фенери на другите лодки и далечните светлини на кейовете и сградите по бреговете. Сега не можеше да избяга, а и убийците сигурно ги следяха.

— Сигурен съм, че са там — рече лениво той. — Е? Маската.

Елф се обърна отново към него.

— Позволете ми да я оставя още малко, милорд. Моля ви! Толкова съм изплашена!

Той поклати глава.

— Ти си едно глупаво същество. На колко си години?

— На двадесет — излъга тя.

— Достатъчно голяма, за да знаеш някои неща. Дай ми име. Сигурен съм, че ще бъде фалшиво, но все трябва да те наричам някак.

— Лизет. И е истинско.

Неособено убеден, той отвърна:

— Е, ще свърши работа.

След това ѝ протегна ръка. Елф инстинктивно откликна, както на всеки джентълмен. Сложи ръката си в неговата. Само че вместо да я целуне, той я дръпна и я постави да седне в скута му.

Елф извика уплашено и се подпря на гърдите му, за да запази разстояние, но той ги отстрани с рязко движение и притисна до себе си.

— Ще прекараме доста време заедно, Лизет, и искам да се позабавляваме.

Ах, проклетникът! Като лейди Елфлид Малърън ѝ се искаше да го зашлеви, но трябваше да играе ролята си на глуповатата Лизет. А и на такова близко разстояние опасността да я разпознае бе далеч по-голяма.

Тя извърна лице встрани.

— Къде ме водите, милорд?

— В дома ми.

Този дом се намираше близо до реката и като нищо можеше да има самостоятелни стълби до нея. Елф започна да се тревожи, че наистина ще я държи в плен. Не можеше да избяга от лодката, без да потъне в Темза. На собствените му стълби, с чакащите слуги и шестимата набити гребци, не можеше да си представи как ще се отскубне. А когато стигнеха в къщата му, можеше да я заключи.

Обмисли един начин да подобри шансовете си. Ако Уолгрейв повярваше, че е поласкана от вниманието на един прелъстител — благородник, ако оглупееше от похот, бдителността му можеше да отслабне.

Можеше ли да го направи?

След няколко секунди хладнокръвен размисъл, Елф реши, че може. Очевидно сигурността на нацията лежеше в ръцете ѝ.

Тя отново се обърна към него и се отпусна в прегръдките му:

— Никога не съм била в дома на благородник.

За да може да държи главата си наведена, се правеше на срамежлива и си играеше с гравиранието копчета на дрехата му. И тя беше черна, защото напоследък той носеше само дълбок траур — прост черен редингот и панталони. Но все пак пръстите ѝ докосваха вълна от най-добро качество. Лорд Уолгрейв не се обличаше бедно, дори и за държавна измяна.

— Никога не си била в дома на благородник ли? — по гласа му личеше, че вече не е толкова нащрек. Едната му ръка бе увита здраво около нея, но другата се плъзна, за да я погали по шията. — Тогава за теб наистина ще бъде приключение, скъпа моя — докосването изпрати тръпки надолу по гръбнака ѝ. — Ще можеш да се разпореждаш със слугите, да се къпеш в мляко и да закусваш от златни чинии. Ако остана доволен от теб, разбира се.

Това здравата нажежаваше положението. Предполагаше все пак, че жените обикновено се въртят около малкия пръст на един красив млад аристократ. Или при докосване на пръст. Ръката му се плъзна към мястото точно под ухото ѝ и причини толкова силно усещане, че тя потрепери.

— О, милорд, аз съм добро момиче — възрази отново тя, без особени надежди да го убеди. Нима едно „добро момиче“ нямаше да намери докосването му отблъскващо?

Може би не.

— Девствена? — попита безстрастно той.

Тя кимна и този път наистина се почувства засрамена.

— Тогава ще се погрижа за теб. Няма да ти се стори чак толкова лошо, а и след първия път ще става все по-приятно и по-приятно. А сега — рече той, като махна ръката си от шията ѝ и повдигна брадичката ѝ — кажи ми честно, имаш ли семейство, което би вдигнало шум?

Само да знаеше! Елф се надяваше, че мислите не личат в очите ѝ.

— За това, че ще отсъствам ли, милорд? Дойдох на гости от Франция и живея в дома на моята английска братовчедка. Омъжена дама — Елф използва възможността, за да наведе отново глава. — Не мисля, че веднага ще вдигне тревога...

— Колко любезно от нейна страна — гласът му бе придобил циничен, многозначителен оттенък. — А какво ще се случи, ако не се върнеш ден-два?

Елф проследи с пръст ширита по предната част на дрехата му.

— Ако съм с фин благородник...

— Няма да бъдат разтревожени, колкото се полага. Добре — пръстите му се плъзнаха отново в косата ѝ, но този път обърнаха лицето ѝ към своето. — Мразя сцените, Лизет. Нека да бъдем наясно. Нямам намерение да се женя за теб. Ако забременееш, ще платя за издръжката на детето, но няма да се оженим. Дори не смятам да държа постоянна любовница. Когато ми омръзнеш, ще има щедър подарък на раздяла, но очаквам от теб да приемеш освобождаването си без сцени.

Елф стисна очи. Надяваше се той да приеме това като шок, но ѝ бе нужно да прикрие яростта си. Ама, че нагъл човек! И колко ужасно, че жените приемаха такива условия всеки ден.

— Е? — попита той.

Наистина не го бе грижа, а това предизвика нов пристъп на ярост. „Лизет“ можеше да бъде всяка от стотина млади жени. Тя просто се бе случила подръка.

Фактът, че Лизет беше лейди Елфлид Малърън, нямаше нищо общо с това. Но лейди Елф определено не бе свикнала да се отнасят с нея като с някоя, която случайно е попаднала подръка.

Тя се съсредоточи върху това да изглежда разстроена и объркана, и отвори очи.

— Разбира се, че никога няма да се ожените за мен, милорд. Не съм го и очаквала! Но за мен е ужасна стъпка да отдам непорочността си...

— Да продадеш — поправи я той. — Петстотин гвинеи, когато се разделим. Достатъчно, за да накара всеки бъдещ съпруг да не обръща внимание на някои дребни подробности.

Елф беше живяла в богатство и власт, и се страхуваше, че може понякога да е постъпвала също толкова нагло, макар и по свой начин. Братята ѝ със сигурност бяха в състояние да провеждат такива хладнокръвни сделки с плътта.

Но когато гледаше всичко това от другата страна, то я ужаси.

— Е? — попита отново той. — Няма да те изнася, но ако трябва да те наблюдавам отблизо цяла седмица, някои чувствени експерименти ще накарат времето да минава по-бързо.

Елф си напомни, че трябва да го използва, за да избяга, и се сгуши още повече до гърдите му.

— Ако обещаете да бъдете мил с мен, милорд — прошепна тя.

— Добро момиче — ръката му отново я погали по шията, но този път успокоително, както се галеше котка. — Просто не можеш да повярваш колко мил мога да бъда, Лизет, А сега да видим малко повече от теб.

Той развърза панделките на наметалото ѝ и го дръпна назад. След това примигна при вида на роклята.

— Скъпа моя Лизет! Нужни са ти уроци по вкус.

Елф го бутна назад.

— Как смеете!

— Най-сетне успях да те обидя, нали? — засмя се той. — Мила моя, това е най-ужасното съчетание, което някога съм виждал.

На Елф неудържимо ѝ се прииска да го удари, но се страхуваше, че това няма да се връзва с наивния ѝ маниер.

— Това са най-любимите ми дрехи — уведоми го нацупено тя.

— Тогава слава богу, че няма да ми се наложи да те представям в Двора — той докосна сърдитите ѝ устни. — Ако питат мен, можеш да се обличаш и в цветовете на дъгата, кукло. Дори ще ти ги купувам, ако искаш. Но те искам най-вече гола... — след това наведе главата ѝ назад и докосна устните ѝ.

Въпреки че беше вбесена, на този етап Елф не можеше да му възрази, затова му позволи да разсее раздражението ѝ.

Знаеше нужните трикове този лорд Уолгрейв и можеше да бъде мил, както сам бе казал. Не ѝ наложи целувката си, а си поигра с устните ѝ, докато я галеше по тялото. Тя се отпусна и откликна съвсем несъзнателно.

Елф беше целувана веднъж-дваж, но никога — тъй като беше лейди Елфлид Малърън — с такава увереност и финес. Дори и най-дръзките ѝ ухажори стояха постоянно нащрек, да не би да се появи Ротгар.

Уолгрейв не знаеше, че трябва да бди за опасности. Всъщност, в момента нито една не го заплашваше и той се чувстваше напълно спокоен.

След като преодоля първоначалната ѝ неохота, той я притисна още по-здраво и я зацелува страстно. Елф се съпротивлява известно време, но след това се отпусна. В момента я целуваше истински майстор и тя нямаше нищо против да му се понаслаждава.

Влизайки в тона на действията му, тя плъзна ръце по раменете и погали врата му, докато той дразнеше устата ѝ.

Кожата под пръстите ѝ се смеси с вкуса му и с усещането за тялото. Удоволствието се натрупваше по-бързо, отколкото някога бе предполагала, че е възможно...

След това осъзна, че той е плъзнал ръка между телата им, за да я погали по гърдите. Въпреки слоевете на корсажа и ризата, това ѝ причини истинско мъчение. Лордът разкопча кукичките на роклята и тя се разтвори, като останаха да я предпазват само украсеният с дантели корсаж и алената сатенена фуста.

Тя се отскубна с намерението да възрази, но той сложи пръст на устните ѝ и каза:

— Шшт.

За свое най-голямо объркване, тя се подчини:

Виновни бяха очите му — онези яркосини очи, които ѝ се усмихваха. Винаги ги бе приемала като опасни и никога не бе предполагала, че могат и да се смеят.

Трябваше да се усмихва по-често.

Сега излъчването му обгърна и двамата; онази еротична енергия, която винаги бе усещала. Тя я обгърна и я зашемети като треска.

Дали не беше нещо упойващо? Не. От него се носеше лек аромат — мускусно ухание и почти незабележимата миризма на тялото му. Но излъчването не можеше да бъде открито от нищо друго, освен от онази част на жената, предназначена да откликва на мъжа.

Ръцете му се плъзнаха по гърба ѝ. Докосването им по ребрата и гръбнака ѝ изпращаха тръпки по цялото ѝ тяло. С няколко опитни подръпвания той разхлаби връзките на корсета ѝ толкова, че да освободи гърдите и докосне едното зърно.

Определено бе навлязла в непозната територия. Знаеше, че трябва да протестира, да се съпротивява, но се чувстваше толкова прекрасно!

Дали щеше да ѝ се случи отново? Беше избягала от Елфлид Малърън, към която постоянно трябваше да се отнасят с уважение. А тук бе просто жена, на която един мъж доставяше удоволствие. И то какъв мъж...

Тя отново се отпусна в ръцете му и се усмихна.

Той ѝ се усмихна в отговор. Изглеждаше толкова различен от мрачния ѝ, критичен роднина, че почти ѝ се струваше, че си е сменил мястото с някой друг.

Че си е сменил мястото с мъжа на мечтите ѝ.

— Харесва ти, нали, котенце? И какви още чудеса има да стават! — той освободи едното ѝ зърно от стегнатия корсет и наведе глава.

Елф ахна още при първото докосване на езика му. Когато усети допира на зъбите му, тя изписка тихичко и го хвана за косата с намерението да го спре. Но само прошепна: „О, небеса!“ и го притисна още по-здраво към себе си.

— О! — промърмори тихо той до кожата ѝ. — Значи позна небесата, а, мъниче?

След това се премести, за да измъчва и другата ѝ гърда.

Елф осъзна, че стиска косата му толкова силно, че я издърпва от панделката. Тя поотпусна пръсти, но точно тогава усети пулсиращ сърбеж между бедрата си, който разбираше твърде добре.

Но никога преди не беше изпитвала горещо желание, подобно на това. Желаете, нуждаете се от мъж по такъв начин, какъвто никога не бе считала за възможен.

О, със сигурност досега бе пропуснала много! Някакво мъркане я стресна, особено когато осъзна, че идва от неговото гърло. Това я върна рязко в реалността. Грозеше я опасността сама да падне в капана, който бе приготвила за него. Скоро така щеше да затъне, че да забрави напълно плановете си за бягство!

Бягство, напомни тя на зашеметеното си съзнание. Трябваше да го омае. Нямаше и най-малката представа как. Една развратна част от тялото ѝ шепнеше, че може да му позволи да я омае напълно и да види какво ще стане.

Докато все още смучеше едната ѝ гърда, той докосна другата с нежните си пръсти. „О, да!“ помисли си Елф и отново измърка. Можеше да му позволи да я осветли по тези въпроси. Все пак бе искала да изпита това, а Уолгрейв очевидно притежаваше нужните умения.

След това умът ѝ се проясни. Не бе възможно да се люби и в същото време да задържи маската на лицето си. Разкриването на самоличността ѝ щеше да бъде истински срыв. Освен скандала и чувствата му към всички от семейство Малърън, не искаше на един предател да му е известно, че Елфлид Малърън знае неговите тайни.

„Предател. Държавна измяна. Мисли, Елф!“

И тя положи всички усилия да пренебрегне чувствените му ухажвания, да събере мислите си и да намери начин да обърне нещата в своя полза. Като добре възпитана дама, предпазвана от четирима братя, ѝ липсваше опит, но пък, след като беше израснала с четирима братя — единия от които напълно искрен близък — не бе пълна невежа. Имаше някои теоретични представи какво да направи. А имаше ли смелостта? Разбира се, че имаше. Тя беше Малърън.

Елф се размърда леко и притисна длан до гърдите му. След това, докато той продължаваше да я влудява с изкусните си устни, тя плъзна ръка надолу, докато откри твърдото нещо, което търсеше.

Уолгрейв вдигна глава и я погледна развеселено:

— Мислех те за малка невинна птичка.

— О, такава съм, милорд! Просто не съм напълно невежа...

Нямаше представа какво да прави след това, затова го погъделичка там с единия си нокът. Той се засмя.

— Твоето пленничество и обучение обещават да бъдат приятни, Лизет — но след това отстрани ръката ѝ и седна. — Все пак ще трябва да го отложим. Пристигнахме.

После, със сръчността на добре обучена камериерка, лордът напъха гърдите ѝ обратно в корсета и завърза връзките. След това закачи кукичките на роклята, оправи наметалото и я изправи на крака.

Елф му позволи да я оправи като кукла. Беше слисана от факта, че лодката е стигнала до стълбите и е завързана за тях, без тя дори да усети това.

Да го омае, ама че работа!

Тя потрепери от възбуда и страх. Трябваше наистина здравата да внимава, ако искаше поне да забележи шанса си за бягство.

Той се качи на добре осветените стълби, водещи към Уолгрейв Хаус. Елф хвърли поглед назад, за да види врага, но видя само тъмната река, изпъстрена с подскачащите светлини на другите лодки. Нямаше начин да разбере, дали убийците са наблизо.

Озърна се наоколо, осланяйки се на нищожната надежда за някакъв път за бягство. Все пак високите колкото човешки ръст зидове на Уолгрейв Хаус я обграждаха, а отпред се мержелееше масивният силует на самата къща. Някои от прозорците светеха уютно, но сградата изглеждаше като непоклатим затвор.

Не ставай глупава, укори се тя, докато вървеше по пътеката до Уолгрейв. Пред тях и зад тях вървяха слуги с фенери. Частити бе избягала от още по-непоклатим затвор, а Брайтовата Порша се бе спуснала от прозорец на висок етаж! Винаги се намираха начини.

Ако останеше сама.

Тя хвърли бърз поглед към похитителя си. Той ѝ се усмихна по начин, който подсказваше, че няма намерение да я оставя сама.

О, господи! Може би най-доброто решение бе просто да се развика за помощ. Но дотогава вече щяха да бъдат в къщата и се съмняваше, че слугите ще ѝ се притекат на помощ.

Навън, откъм реката, Майкъл Мърей придържаше ранената си ръка и наблюдаваше как Уолгрейв и курвата вървят към голямата къща. Когато изчезнаха от очите му, нареди на лодкарите да ги откарат до стълбите на Уайтхол. Тримата му придружители се отпуснаха, понеже по всичко личеше, че скоро няма да се наложи използването на насилие.

Мърей не можеше да си спомни някога да се е отпуснал, но сега напрежението го стисна като менгеме около раменете и врата. Дотук лордът беше удържал на думата си, държеше никаквицата под око. Но все пак нещо не му харесваше. Никак не му харесваше.

Французойка. Самият Мърей говореше отличен френски, а и в Лондон винаги имаше французи, но му се стори подозрително.

А и тя не се бе държала като изпечена курва. Дори и не като обикновена метреса. Една жена се отнасяше по по-специален начин с любовника си.

Той потърка раната си и си спомни как изобщо не се бе поколебала да нанесе удара. Това едва ли бе подходящ маниер за глуповатата любовница, за каквато искаше да я представи Уолгрейв.

Шестото чувство му подсказваше, че нещо не е наред, и не можеше да търпи такова нещо сега, когато времето бе тъй приближило. Щеше да му бъде по-леко, ако жената лежи мъртва под храстите на Воксхол. Значително по-лесно. Искаше му се и лордът да лежи мъртъв до нея, но имаше нужда от помощта му. А един мъртъв или дори изчезнал лорд щеше да предизвика неприятности.

Мърей започна да преценява дали ползата от Уолгрейв е повече от опасността, която представляваше. До момента, когато лодката се удари в стълбите на Уайтхол, вече бе решил неохотно, че ползата надвишава риска.

Засега.

Но когато играчката се озовеше в ръцете му...

Той плати на лодкарите и поведе групата си нагоре по стълбите на Уайтхол, като междувременно анализираше начините да намали този риск.

— Кени — рече той, — вие с Мак ще отидете да наблюдавате къщата на лорда. Искам да знам, ако пусне оная червената да си отиде сутринта.

— Тогаз, защо да не идем там утре рано? — изръмжа Мак и се прозина. — Направо съм скапан.

— Защото цялата тази работа може да се окаже шашарма, а в такъв случай той ще я изпрати да си върви веднага щом реши, че сме си тръгнали.

— Оная ли? — изкикоти се Мак. — Имаше обещаващи глезени, ама много, а всички знаем, че лорд Уолгрейв лесно може да ги накара да се вдигнат. Никъде няма да я пусне тая ноц.

— Не можем да рискуваме — Мърей се стараеше отвращението в гласа му да не личи. Неговите хора използваха курви. Дори и любимият му вожд, принц Чарлс Едуард Стюърт, не бе целомъдрен. Мърей нямаше да се опетни по този начин, но знаеше, че другите биха му се присмели за тази превзетост, а това щеше да подкопае авторитета му. Мак се намръщи, но се подчини на заповедта.

— И какво да правим, ако я изпрати да си върви? Да я проследим?

— Разбира се, че не. Убийте я.

---

[1] Чувствам се самотна, господине (фр.). — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Елф никога не бе идвала в Уолгрейв Хаус. Преди неудобната връзка на Син и Частити, семействата им определено не бяха в такива отношения, че да си ходят на гости.

Елфлид Малърън никога нямаше да си позволи да се заплесва, но в ролята на глуповатата Лизет Белхарди се чувстваше свободна да зяпа.

„Мрачно — реши тя, докато оглеждаше голямата квадратна зала. — Дори тежко.“ Тъмна ламперия покриваше стените и тавана по мода отпреди поне четиридесет години, а единствените украшения бяха четири мраморни статуи. Но не модерните класически голи тела, а четирима бележити римляни със сурови лица, сковано изправени и напълно облечени в тоги и с лаврови венци.

Елф усети ръката на стария лорд, Непокваряемия. Той вероятно си се бе представял по този начин.

А как ли си се представяше новият лорд?

Нямаше голяма възможност да гледа и размишлява. Уолгрейв я поведе към витите дъбови стълби, като очевидно нямаше настроение да се бави.

Елф изостави повечето от мъглявите си планове за бягство и се хвана за номера на Порша.

— О, милорд! Колебая се дали да ви притеснявам, но имам нужда да се облекча.

— Несъмнено. Хайде, ела.

Той продължи нагоре по стълбите и я поведе към една стая. Спалня.

Никога преди не бе влизала в спалня с непознат мъж! След това обаче си наложи да се отпусне. Това беше част от плана ѝ. Когато я оставеше сама, щеше да избяга.

Уолгрейв ѝ помогна да си свали мантията и ѝ посочи гърнето зад един параван.

— Ето там. Ще се върна след минутка.

Стаята имаше две врати — едната, през която бяха влезли и друга, към съседното помещение. Той го заключи, сложи ключа в джоба си и излезе през първата. Елф чу как ключът се завъртя и в тази ключалка.

Прозорецът. Порша бе избягала през прозореца.

Уолгрейв очевидно наистина смяташе да се върне само след минутка, затова Елф се спусна бързо към прозореца и го отвори рязко. С първия поглед надеждите ѝ се стопиха. До долу се спускаше отвесна тухлена стена. Порша бе използвала чаршафа от леглото, за да се спусне до земята, но тази стая не предлагаше такива удобства, а и Елф знаеше, че не разполага с време. Тя чу стъпки, затвори прозореца и изтича зад паравана. Озова се там точно когато чу превъртането на ключа в ключалката.

— Още ли си там? — попита той с огромна липса на деликатност. — Надявам се, че нямаш никакви затруднения със стомаха.

Елф откри, че наистина има нужда да използва тоалетната. Отчасти за да прикрие неудобния шум от действията си, тя извика:

— Ни най-малко, милорд. Тъкмо си завързвах връзките.

— Истинска загуба на време.

Забележката му ѝ напомни, че се е изправила пред съдба, лоша от смъртта, без никакъв признак, че може да избяга. Вътрешностите ѝ започнаха да потреперват нервно.

Никога не бе смятала, че ще се стигне чак дотам. Беше много приятно да мисли за секс, но сега, когато това бе близко и реално, никак не ѝ се искаше да го прави. Не искаше такива интимни отношения с мъж, когото едва познаваше, особено когато това, което знаеше за него, не ѝ харесваше.

Още повече — той не показваше никаква топлина или припряност. Елф потрепери при мисълта за такова хладнокръвно обладаване на тялото ѝ.

Ами възможността да забременее? Самата мисъл да каже на Ротгар, че носи копелето на граф Уолгрейв, беше достатъчна, за да я докара до истерия!

Все пак трябваше да се преструва на срамежливо желаеща и да се надява на шанс да избяга.

Тя завърза набързо връзките си. След това, когато се увери, че маската ѝ е здраво закрепена, се показа иззад паравана.

— Ужасно съжалявам, че ви накарах да чакате, милорд.

— Няма значение. Имаме предостатъчно време.

Беше отпуснат и се усмихваше, но Елф прецени, че това е по-скоро от добри обноски, отколкото от топлота. Може би му се струваше грубо да се мръщи на партньорката си за нощта.

Той отключи вратата на съседната стая и ѝ направи знак да мине. Елф се подчини и се озова в друга спалня, ярко осветена от два разклонени свещника. Несъмнено това беше неговата спалня, тъй като из нея бяха разпръснати някои лични вещи — бръснач на масичката за миене, напудрена перука върху дървена поставка и редица книги с позлатени подвързии.

Елф се обърна и го видя да отива до орехова масичка, на която имаше кристална гарафа и чаши, той наля наситено кехлибарено вино.

— Хайде, Лизет — рече младият лорд и ѝ предложи едната чаша. — Ще ти хареса толкова, колкото и това, което се случи в лодката.

Елф усети как бузите ѝ пламват под маската и взе виното. Започна да му се възхищава, като по този начин се опитваше да спечели време.

— О, милорд, каква красива чаша!

Можеше ли да го напие? Съмняваше се. Възможностите му сигурно бяха подобни на тези на братята ѝ, които можеха да изпият забележителни количества портвайн и бордо, без да изглеждат повече от леко почерпени.

Тя отпи. Както и очакваше, вкуси отличен портвайн, но се престори на изненадана:

— О, милорд! Толкова хубаво вино! Какво е?

— Портвайн. Едно от добрите вина, които не идват от твоята родина. Може би ще мога да възпитам и небцето ти, както и някои други части на тялото ти.

— О, милорд... — промърмори Елф, като отпиваше бавно и търсеше отчаяно начин да избяга от съдбата си. Нещо в маниера на Уолгрейв подсказваше, че той има само една цел и няма да я изпусне от погледа си. Можеше ли да използва камата срещу него?

Тя отпи още една глътка и му се усмихна. Уолгрейв пресуши чашата си, остави я и се приближи към нея.

— Започва да ти харесва? — след това грабна чашата от ръката ѝ и я хвърли безгрижно на пода. Тя се претърколи и разля съдържанието си по килима. — Това е добро предзнаменование.

Елф гледаше потресено чашата. Почувства облекчение, че не се е счупила, но бе загрижена за петната по килима... След това той я сграбчи.

— Милорд!

Уолгрейв я стисна в прегръдките си и затвори устата ѝ със своята. Елф се замъчи да се отскубне.

— Спрете! Имайте милост, милорд!

— Защо? — по лицето му не личеше никаква несигурност.

— Аз... Страхувам се.

— Няма да боли прекалено много.

— Не е заради това, милорд! Просто много важна стъпка е да загубя девствеността си. Искам да помисля малко.

— Не ставай глупава — каза той и отново я целуна.

Елф кипна и го ритна по пищяла с всички сили. И тъй като, за разлика от капитана, лордът не носеше ботуши, той изруга и се отдръпна.

Но продължи да я държи за ръката. Елф сви пръстите си в юмрук и замахна към изпъкналото място на панталоните му. Уолгрейв се извъртя и пое удара с хълбока си, от което ръката ѝ се натърти. В следващия момент Елф се озова по очи на леглото с хванати здраво зад гърба ѝ китки и с едно тежко коляно на кръста.

— Какво ти става, по дяволите? — изръмжа той.

— Не искам да го правя! — изхленчи тя, като бързо се върна към ролята си. — Страх ме е — и това беше истина. Чувстваше се безпомощна.

— Ти си една проклета дяволица. Много добре, Лизет, да бъде, както искаш. Но само след малко ще ти се стори, че е било много по-удобно да се подчиниш, отколкото това, което ще се случи сега.

Той пусна ръцете ѝ, но Елф едва дишаше от тежестта му, камо ли да се бори. Уолгрейв вдигна полите ѝ.

Тогава вече Елф започна да се съпротивлява, да рита и да се извива, но той разкопча първо единия, а след това и другия ѝ жартиер. След това отново хвана ръцете ѝ и ги завърза.

Когато Елф разбра, че няма да я бие или нещо още по-лошо, престана да се съпротивлява. Той свали чорапите ѝ и завърза с тях глезените ѝ. След това я постави, доста внимателно, на една страна по средата на голямото легло. Дори издърпа завивките под нея, за да лежи върху чаршафа.

Елф се вцепени, когато ръцете му отново се плъзнаха под полата ѝ, но той просто развърза връзките на корсета, за да махне тръстиките обръчи.

— Ето — каза Уолгрейв, хвърли го настрани и отметна назад разбърканата си коса. — Това е всичко, което мога да направя, глупаво същество такова — след това метна завивките върху нея. — Ще спя в съседната стая с отворена врата. Ако промениш решението си, просто ми кажи.

Тя го наблюдаваше как си отива, като си мислеше, че вероятно е можела да се справи с цялата тази работа по-добре.

Елф не знаеше колко би ѝ било удобно да се подчини, но едва ли щеше да бъде по-малко от сегашното ѝ положение. Завързаните ѝ ръце започнаха да горят и изпитваше бясна нужда да опъне краката си. Успя да се преобърне по очи, но с това само влоши нещата. Сега лицето ѝ беше потънало в пухената възглавница и трябваше да извива врата си, за да диша.

Стотици пъти се изкуши да го повика, но успяваше да се сдържи. Вместо това се опита да обмисли възможностите си. Ако станеше любовница на графа, можеше да ѝ се удаде шанс да избяга. Но не можеше да си представи как ще стане това, без да бъде разпозната.

Ако разкриеше самоличността си, той вероятно нямаше да се опита да я прелъсти. Никога не беше харесвал острия език и непочтителността ѝ към неговия пол. И със сигурност нямаше да позволи на Елфлид Малърън да избяга, за да каже на Ротгар за заговора.

След дълги размисли реши, че най-добре ще бъде да продължи с ролята си на Лизет, плахата френска любовница. По този начин щеше да избегне разкриването си и да избяга на сутринта. Само ако успееше да го убеди да я развърже!

След това осъзна, че камата е все още в корсета ѝ. Но как можеше да я използва? Силно се съмняваше, че ще може да намушка

Уолгрейв с нея, но щеше да ѝ послужи, за да се освободи. Ако можеше да използва ръцете си.

Или пък ако ръцете ѝ бяха отпред.

— Мосю? — извика тя, като си напомни да използва френския. След малко отново извика, но по-силно: — Мосю!

Той беше оставил вратата отворена и Елф чу шум от движение в съседната стая. След това светна. След малко той се появи със свещник в ръка.

Плановете на Елф моментално се разлетяха на малки парченца, когато го видя.

Сигурно спеше гол.

Очевидно просто бе навлякъл дълга черна копринена роба, хлабаво завързана с шнур на кръста, тя осъзна, че гледа втречено великолепните му гърди и побърза да вдигне очи.

— Дойде ли ти умът в главата, Лизет?

Тя си наложи да се съсредоточи върху целта си.

— О, милорд, толкова ми е неудобно. Бихте ли ме развързали?

— Разбира се, че не. Затова ли ме събуди?

— Не мога да мигна — изхленчи тя. — Не може ли поне да ми завържете ръцете отпред? Претърколих се така и не мога да се върна обратно.

Изражението му се отпусна и се превърна в кисела усмивка. Той остави свещника на една маса и седна на ръба на леглото, за да разтрие гърба ѝ по тревожно нежен начин.

— Горката Лизет! Предполагам, че си уплашена до смърт. И както казваш, ти е неудобно. Виждаш ли какво става, като се впускаш в луди приключения във Воксхол?

— Виждам, милорд. Никога вече няма да бъда толкова глупава — и това беше истина. След тази нощ Елф не искаше повече приключения.

— Но не мога да рискувам да избягаш, нали разбираш? Не съм сигурен, че няма да избъбриш нещо, за които не бива да се говори. А и има вероятност онези мъже да наблюдават къщата. Нямам намерение на съвестта ми да лежи един невинен живот.

Изненадващо, мъжът звучеше искрено. Това беше един Уолгрейв, когото тя не познаваше.

— Разбирам, милорд. Но само ако можете да завържете ръцете ми отпред...

Мъжът потърка гърба ѝ още малко и когато спря, Елф едва не запротестира.

— Много добре — каза Уолгрейв и развърза китките ѝ. След това я претърколи по гръб и дори и даде малко време да се протегне и да махне част от фибите и иглите, преди отново да завърже ръцете ѝ, но този път отпред.

Въпреки неудобството и опасността, Елф не можеше да не се възхити на красотата му, когато беше толкова близо до светлината на свещите. Обвити в лъскава черна коприна, мускулите на гърдите и шията му се очертаваха ясно. Никога не бе предполагала, че мъжката шия може да представлява особен интерес.

Ужасно ѝ се искаше да го види целия...

— Промени ли решението си, миличка? — ленивият глас откъсна Елф от развратните ѝ мисли и тя го погледна засрамено. — Както личи по лицето ти, май искаш да ме изядеш.

Беше я завързал почти незабелязано! И бе прочел порочните ѝ мисли дори през маската. Вероятно бе облизала устните си!

— Е? — рече той и проследи с пръст линията на брадичката ѝ. — Още няма един. Имаме пред нас много от нощта — палецът му погали леко като перце устните ѝ. — Узряла си за това и го знаеш. Знам, че мога да ти доставя удоволствие...

Можеше ли някой да завладее ума на някого, като използва нежен, убедителен глас, за да оформя мислите му по свое желание? Или той просто изричаше на глас истината за нейните желания?

Макар да не можа да отрече на глас, Елф успя да поклати отрицателно глава. Много неохотно. Не можеше да повярва на желанието си да приеме това предложение, и то толкова скоро след като се бе борила с него. Никога не бе предполагала каква е властта на неочакваната любезност върху едно събудено тяло.

Телата, можеха да бъдат много порочни.

Той сви рамене и се изправи. След това, с обезоръжаващ немирен блясък в очите, развърза шнура на робата си и я остави да се отвори.

Елф погледна. Устата ѝ пресъхна и сърцето ѝ заби по-бързо.

Той остави черната коприна да се плъзне надолу по ръцете му, след това я хвана с една ръка.

Напомняше ѝ на статуя, но не на суров римски сенатор, а на гол гръцки атлет. Гъвкавите твърди мускули бяха съвършено подредени около дългите, силни кости.

— Абсолютно сигурна ли си, Лизет? — Елф вдигна поглед и видя шеговитото изражение, което заплашваше да стопи разума ѝ. — Като моя любовница ще ти бъде позволено да правиш всичките порочни неща, които си представяш, както и някои, за които дори още не си си помислила.

О, да. О, моля те...

Точно тогава множеството причини, поради които това щеше да бъде лудост, надделяха. Елф отново поклати глава, макар че ѝ се плачеше.

Той сви рамене, вдигна свещника и се отпрати към стаята си, а красивият му гръб постоянно я изкушаваше да промени решението си.

— Междувременно — каза той, вероятно от леглото си, — ако още веднъж ме повикаш, ще го приема като искане да задоволя твърде очевидните ти апетити, независимо дали клатиш глава или не.

След това свещите бяха загасени и се възцари тишина. Елф лежеше по гръб, разтреперана от похот и унищожена от срам. Неясният глад, предизвикан от целувки и облечени мъжки тела, сега бе придобил конкретна форма. Желанията ѝ вече не бяха мечтателни, а силни, настоятелни и съсредоточени върху Фортитюд Харлей Уеър, лорд Уолгрейв — мъжът, който вероятно най-малко щеше да ги задоволи, ако разбереше коя е.

Опита се да си каже, че и преди е чувствала това безпокойство. Чистата случайност я бе хвърлила към него тази нощ. Вероятно чувствата ѝ към всеки друг красив мъж, спасил я от смърт, щяха да бъдат същите.

Не беше сигурна, че го вярва, но изкушението да се залови за думата му и да го повика я изненадаваше. Той можеше да съблече дрехите ѝ, докато останеше гола като него. След това да легне до нея и да я докосва така, както я беше докосвал в лодката, но да стигне по-далеч. Щеше отново да смуче зърната ѝ, да я гали.

И тогава щеше да ѝ е позволено също да го докосва, да се наслаждава на грапавите и гладките, твърдите и меките места по

тялото му. Вкусът. Миризмата...

Не!

Елф реши да започва с бягството си, преди да е направила нещо ужасно. Първо протегна ръце нагоре, за да измъкне камата. Именно тогава разбра, че проклетникът е завързал ръцете ѝ с опакото една към друга.

Послужи си само с дясната ръка, като се чувстваше благодарна, задето камата се намира от външната страна на дървения корсет, в долната предна част на корсажа. Поне не можеше да се намушка в сърцето. Когато я освободи от ножницата, я изпусна и тя падна на леглото. Докато опипваше да я намери, прободете ръката си и изсъска от болка. Досега не бе осъзнавала колко е остра!

Най-сетне я хвана.

След това откри, че като я държи с дясната си ръка, не може да пререже връзките около китките си. По дяволите този лукав мъж! Но все пак успя да достигне глезените си и скоро краката ѝ бяха свободни.

Тя седна на ръба на леглото в почти абсолютна тъмнина и се опита да намери начин да пререже жартиерите, свързващи китките ѝ. Но само се намушка още няколко пъти, от което по ръцете ѝ потече кръв. Трябваше да постави острието между китките си, за да може да ги освободи.

Бе невъзможно.

След това я осени вдъхновение. Стисна дръжката на малката кама между зъбите си и вдигна свързаните китки към острието. Оказа се учудващо трудно и по някое време ѝ се прииска да извика от яд. Зъбите ѝ не можеха да държат здраво камата, така че все не успяваше да приложи голям натиск. В устата ѝ се събра слюнка и често ѝ се налагаше да изважда ножа, за да преглъща. Беше ѝ трудно да намира точния ъгъл и се порязваше отново и отново.

Въпреки множеството парещи рани, не искаше, не можеше да се откаже.

Коприната се раздели толкова внезапно, че Елф ахна и изпусна камата на пода. Замръзна, докато се ослушваше за шум от съседната стая.

Само тиктакането на часовника нарушаваше тишината. Тя си пое дълбоко дъх, разтреперана, сви и отпусна ръце няколко пъти и притисна чаршафа към раните. След това сложи отново камата в

ножницата ѝ и слезе от леглото. Помисли си дали да не остави тук обръчите, но без тях полите ѝ щяха да бъдат прекалено дълги, затова ги сложи отново. После облече плаща си с тъмната страна навън и дръпна качулката над напудрените си в бяло коси.

От чорапите и жартиерите не ставаше вече нищо, но Елф си помисли дали не биха могли да послужат, за да я разпознаят. Не можеше да си представи как. Взе обувките си и се изправи лице в лице с предизвикателството. Трябваше да излезе от стаята и да избяга от къщата, а след това да прекоси Лондон посред нощ, като бе съвсем вероятно убийците да се спотайват в сенките.

Искуши се да отиде до съседната стая — тази на Уолгрейв, където можеше да намери пистолет. Но не можеше да поеме този риск, макар и ужасно да ѝ се искаше да има оръжие.

Елф сви рамене и си напомни, че е Малърън. Както брат ѝ често казваше, за Малърънови всичко е възможно.

Тя прекоси на пръсти стаята и се опита да отвори вратата към коридора. Бравата се завъртя безшумно — беше добре поддържана.

Елф тръгна опипом към стълбите и се опита да убеди себе си, че никой няма да остави пречки по средата на коридора. Все пак не можеше да вижда достатъчно добре, за да е сигурна, затова се движеше с мънички стъпки и протегнати напред ръце. Последното, което искаше сега, бе да се блъсне в нещо. Когато стигна до стълбите, сърцето ѝ биеше лудо и нервите ѝ бяха опънати до скъсване. Ама че авантюристка! Ако в момента имаше възможност да се обади на братята си да дойдат да я защитят, щеше да го направи веднага!

Тя си пое няколко пъти дълбоко дъх, за да успокои дишането си и надникна през парапета. В някои богати домове държаха нощем пазач във фоайето — за безопасност, а и в случай че някой пристигнеше ненадейно. Но такъв лакей със сигурност щеше да има лампа, фоайето на Уолгрейв Хаус бе тъмно, ако не се смяташе светлината на фенера над вратата.

Елф пропъзля надолу, като опитваше всяко стъпало. Бяха солидни като камък. Това едва ли бе изненадващо. Допреди шест месеца този дом бе принадлежал на стария лорд — Непокваряемия. Той бе един закостенял тиранин, който нямаше да позволи, както някое стъпало в къщата му да скръцне, така и дъщеря му да се омъжи против волята му.

И все пак Елф въздъхна облекчено, когато стъпи върху хладните плочки на пода в коридора. Сега вече можеше да мисли с бистра глава.

Навън вероятно чакаха убийци. Преди да напусне къщата, трябваше да намери оръжие.

Тя провери методично стаите на слабата лунна светлина, докато намери онази, която търсеше — кабинета на Уолгрейв, където имаше най-голяма вероятност да намери пистолети.

Завесите бяха спуснати и тя ги дръпна. Това ѝ даде достатъчно светлина, за да претърси стаята. В някакви чекмеджета под шкафа с книги намери кутия с два красиви пистолета за дуел.

От мястото си в сенките на улицата между Уолгрейв Хаус и съседната къща, Кени видя как завесите на един от прозорците се дърпат назад. За нещастие главата му бе на няколко крачки под перваза и не можеше да надникне в стаята. Чудна работа все пак. Слугите сигурно отдавна си бяха легнали, следователно трябва да бе лордът.

„Чудно, много чудно.“ Ако Кени имаше оная закръглена курва в ръцете си за нощта, нямаше да се скита из стаите и да си играе със завесите.

Кени споделяше подозрението на водача си за високомерния лорд и явно работата му не беше чиста. Искаше му се да има на какво да се качи, за да надникне вътре. Но нямаше, затова само сви рамене и продължи да си чопли зъбите, като не изпускаше къщата от очи.

Вътре в кабинета Елф благодари на небесата за близнака си, който я бе научил на всичко, което знаеше. Тя взе единия пистолет, сипа точното количество барут, постави пригответения куршум в дулото и го натъпка. Когато беше готова, пусна внимателно пистолета в десния си джоб и се приготви да се изправи лице в лице с външния свят. Надникна през прозореца. Первазът се намираше на цели осем стъпки от земята, но сигурно щеше да успее да скочи, без да се нарани. Поколеба се, само защото вероятно имаше нощен пазач пред главните врати. Нямаше голяма възможност да се приземи толкова тихо, че да не я чуе. А и трябваше да мисли за пистолета. Теоретично той нямаше шанс да гръмне, докато не бъде дръпнато петлето, но барутът беше

опасна работа. Явно трябваше да остави уличката и да се опита да мине през стаите на слугите.

Мак се облегна на стената край уличката, която водеше към конюшните. На най-близките от тях бяха окачени фенери. Помещенията им сигурно бяха пълни със спящи коняри и кочияши. Но улицата беше тъмна и тиха. Мак наблюдаваше внимателно градините на Уолгрейв Хаус, но му бе трудно да се задържи буден. Миналата нощ не беше спал. Първо игра на зарове, след това търкулна една-две курви и сега най-много му се искаше да поспи.

Това си беше чисто губене на време. Ако лордът не искаше девицето, щеше да го отведе някъде другаде. Едва ли щеше да промени решението си час по-късно и да я изхвърли навън. Според Мак, Майкъл Мърей се тревожеше прекалено много. Честно казано, цялата тая работа не му беше много по сърце. Душа даваше за Стюъртите, които по Божие право бяха крале на Англия и Шотландия. Беше наследил това от баща си и дядо си, които се бяха борили за каузата. Само че му се искаше да се е родил във време, когато човек може да го докаже с шпага и кръв. Вместо това му се налагаше да се промъква из Лондон, да шпионира и отмъква разни неща и да се прозява, облегнат на една грапава стена в малките часове на нощта.

Елф отвори внимателно облицованата дъбова врата в края на коридора и се озова, както и беше очаквала, в доста по-простото крило на слугите. Беше си наложила да чака и да се ослушва, но след като не усети движение, мина през нея и я затвори внимателно зад себе си.

Пред нея се разкри коридор, който при затварянето на вратата потъна в пълна тъмнина. Отново тръгна предпазливо напред, като се опитваше да се води от другите си сетива. Тъмнината я притискаше и ѝ се струваше, че стените се приближават към нея, за да я задушат. Тя се спря, пое си дълбоко дъх и си наложи да се овладее.

Ето! Тиктакащ часовник. Сигурно се намираше в кухнята. Тръгна опипом към звука покрай стената и намери една врата. Трябваше да се поспре, да бъде внимателна, но нуждата да избяга от

задушавашата тъмнина я подтикваше. Тя натисна бравата и влезе вътре.

Светлина. Беше само блясъкът на полуугасналия огън, но след тъмнината ѝ се стори като ярко слънце. Стресната, Елф се помъчи да си поеме тихо дъх, защото вече беше забелязала издутите силуети на поне трима слуги по дюшеците на пода.

Един от тях се размърда. Сърцето ѝ отново запрепуска.

Измяука котка. Дойде при нея и се заувива около глезените ѝ. Можеше да я спъне. Елф се наведе и я погали, като издаваше успокоителни звуци.

Като че ли никой от слугите не я беше усетил. Вероятно работеха от зори до мрак и не се събуждаха толкова лесно от сън. Просто трябваше да внимава да не преобърне нещо, а това не бе толкова лесно. Не смееше и да пусне на пода котката, която лежеше доволно в ръцете ѝ и ѝ пречеше да си държи полите и наметалото.

Ох, най-сетне! Видя малък прозорец и до него — врата. Твърде вероятно бе да води навън. Ако събудеше някого, щеше да се спусне към нея.

Тя започна да пристъпва между телата и мебелите, като си налагаше да се движи много бавно. На три четвърти от пътя един слуга се надигна и промърмори нещо.

Елф замръзна. Мъжът отново легна, като все още мърмореше. Тя рискува да остави котката на пода и без да обръща внимание на топлината около глезените си, премина последните няколко крачки и натисна бравата.

Вратата не се помръдна! Бяха ѝ нужни няколко секунди, за да може здравият разум да надделее над паниката. Разбира се, че държаха къщата заключена през нощта.

Тя хвана тежкия железен ключ и се опита да го превърти внимателно, но ключалката бе твърде скована. Накрая Елф използва цялата си сила и щракането на ключалката огласи стаята. Отново замръзна и притаи дъх.

Един от слугите се надигна, почти седна и промърмори:

— Как...

Елф остана, неподвижна като статуя, макар да ѝ се струваше, че се чуват ударите на сърцето ѝ. След малко мъжът отново легна, но не можеше да бъде сигурна, че веднага е потънал в дълбок сън. Наложил

си да преброи бавно до двеста, докато отново натисне бравата и отвори вратата. За щастие тя не изскърца, а се отвори леко към малък двор. Елф мина през нея, затвори я отново и се облегна разтреперана на високата каменна стена.

След малко успя да овладее паниката. Нямаше избор, а това, което не може да бъде променено, трябва да бъде изтърпяно.

Тя беше Малърън. За Малърънови всичко бе възможно.

Беше започнала да счита това за проклятието на живота си. То означаваше, че всяко нейно действие трябва да бъде в интерес на обществото; да има четирима братя, твърдо решени да я предпазят от всичко и напълно способни да го направят — трябваше да стъпва внимателно, защото не искаше мъже да се убиват един друг призори.

Беше научила този урок на осемнадесет, когато неразумно бе насърчила един красив млад женкар, подценявайки намеренията му. Когато не му позволи да я прелъсти, той се опита да я насили. Но младежът имаше късмет. Шпагата на Ротгар само бе извадила от строя дясната му ръка. Завинаги.

Макар Скотсдейл да бе заслужавал това наказание, Елф бе научила урока си. Нямаше да излага повече мъже на опасност, особено братята си. Все пак на света сигурно имаше такива, които да бъдат помени в шпагата от Малърънови. Елф нямаше намерение да става причина за още смърт или осакатявания, затова трябваше да се измъкне сега сама.

Тя си пое дълбоко дъх. Досега не бе изложила името си. Беше успяла в първия етап на бягството си.

— Ох, по дяволите! — измърмори, като използваше речника на близнака си и се надяваше да добие и неговата увереност.

Извади пистолета от джоба си и дръпна петлето. След това тръгна на пръсти през малката градина, като се опитваше на слабата светлина да различи пътеките от храстите. Нещо докосна глезените ѝ и тя едва не изписка, но видя светещите очи на котката и чу дружелюбното ѝ мъркане.

— Марш! — изсъска Елф, но котката продължаваше да я гледа предано и да се увива около глезените ѝ.

Елф измърмори нещо за съдбата си, престана да мисли за котката и се отправи към уличката. Беше сигурна, че никой няма да я види с тъмния ѝ плащ, освен ако не се сблъскат.

Спря се до портата от ковано желязо да огледа тъмната улица. Ето, видя врага. Набитият мъж се бе облегал на една стена. Може и да спеше, но Елф се съмняваше, че той няма да чуе изскърцването на вратата.

Тя се вмъкна в по-дълбока сянка и вдигна лявата ръка към сърцето си.

Този човек искаше да я убие!

След малко гневът потисна страха. Проклетият мъж искаше да убие една невинна млада жена, само защото му причиняваше неудобство. Ако не беше шумът, който щеше да вдигне, щеше да му прати един куршум!

Все пак трябваше да намери начин да се промъкне покрай него. Когато нахалната котка отново се допря до глезените ѝ, Елф я вдигна и я сложи върху шестфутовата стена. Животинката остана там, като мигаше и мъркаше към нея. Младата жена отчаяно замахна, за да я накара да скочи от другата страна. Котката се размърда, но само за да скочи отново към нея.

— Съжалявам — промърмори Елф и я бутна от другата страна.

Животното измяука възмутено, когато се приземи, и мъжът се изправи рязко. Вероятно наистина бе заспал, но вече не беше. Той се огледа и извади пистолета. Елф чу щракването на петлето.

А сега какво?

Котката се потърка о портата. Мъжът със сигурност беше разбрал, че наоколо има някой! Но тогава, слава богу, котката се показа доста непостоянна в приятелството си и отиде да ухахва новия човек, като мъркаше високо.

— Махай се! — изръмжа мъжът и я ритна.

Елф можеше да му каже, че котката не се обезкуражава толкова лесно. Вниманието му обаче бе насочено само към животното, а и пред луната се събираха облаци. Тя реши да не изпуска този шанс. Дръпна тъмната качулка още по-ниско над очите си и вдигна резето. Само след секунди се озова зад портата и я затвори след себе си. След това се плъзна в дълбоката сянка наблизко и остана неподвижна. Сякаш боговете ѝ се бяха усмихнали, облаците се сгъстиха и мястото потъна в почти абсолютна тъмнина. Тя притаи дъх, като се молеше котката да не си спомни за нея и да я последва, и се запромъкна покрай стената.

Докато преминаваше покрай портата на съседната къща, се чу сърдито мяукане и Елф се уплаши да не би мъжът да е ритнал котката. След това чу ругатня и се надяваше, че животното го е одраскало. Но каквото и да ставаше, тя бе във от опасност.

Като внимаваше къде стъпва и всеки момент очакваше преследване, Елф стигна постепенно до края на уличката и сви по друга, като по този начин изчезна окончателно от полезрението на мъжа.

С благодарствена молитва се облегна на високата ограда на някаква къща, за да събере останките от смелостта си за следващото изпитание.

Дори не знаеше къде е. Колко глупава беше винаги да се движи с карета или носилка и да не знае кое къде се намира. Но Уолгрейв Хаус беше на Абингтън Стрийт, което означаваше, че това вероятно е Морфет Стрийт. Може би все пак имаше някаква представа как да стигне оттук до дома на Аманда.

Пред много от къщите горяха фенери, които да осветяват пътя на минувачите. Елф забърза по улицата. Токчетата ѝ тракаха силно по паважа, а сетивата ѝ бяха нащрек за скитници и други злодеи.

Но не можа да не се усмихне на успеха си. Беше го направила! Беше постигнала първата част от бягството си! Сега само трябваше да намери пътя си през Лондон посред нощ, без да бъде ограбена, изнасилена или убита.

Това я отрезви. Никога не бе оставала сама през деня, камо ли в опасната нощ.

Какво трябваше да направи сега? По правило — да извести властите за съучастието на Уолгрейв в държавната измяна и да остави правителството да се оправя с това. Ако този човек беше толкова глупав, че да се забърква в такива работи, трябваше да си поеме последствията.

И все пак, и все пак... Щеше да бъде ужасно да го види обесен, а може би изкормен и разчекнат. Неотдавна във Франция един мъж, опитал се да убие краля, бе разчекнат между четири коня.

Елф потрепери, като се опита да си представи великолепно тяло на Уолгрейв — унищожено по някой от тези начини. Със сигурност можеше да намери начин, хем да го спаси, хем да изпълни патриотичния си дълг.

Наоколо имаше хора, но само един я тревожеше. Еднокрак мъж изпълзя изпод стъпалата, където вероятно спеше и захленчи за монети. Може и да бе безобиден просяк, но Елф не желаше да рискува. Тя насочи пистолета и му каза грубо да се маха.

Номерът мина. Мъжът запълзя обратно към дупката си, а Елф забърза нататък, като си мислеше, че улиците нощем не са толкова опасни, колкото я бяха учили.

Разбира се, вероятно малко жени се разхождаха, добре въоръжени. Кое то повдигаше интересния въпрос, защо. Мъжете винаги смятаха, че жените имат нужда от защита. Не беше ли разумно тогава на жените да се осигури възможност да се защитават сами?

„Срещу мъжете“, помисли си тя с мрачна усмивка. Несъмнено в това се състоеше уловката. Може би жените трябваше да поемат защитата си в свои ръце. Тази мисъл така я заинтригува, че тя пристигна на Уоруик Стрийт, без да разбере. Спретнатата модерна къща с тераси на Аманда, беше единствената с осветени прозорци, което означаваше, че приятелката ѝ все още не си е легнала. Елф предполагаше, че обратното би било доста изненадващо, но поне домът не изглеждаше вдигнат под тревога.

Тя изкачи бързо стъпалата и почука лекичко, като се молеше Аманда да е там, готова да отвори.

Така беше. Приятелката ѝ отвори предпазливо, тъй като бе облечена в нощен халат, сграбчи Елф и я дръпна вътре.

— Слава богу! Разхождам се по този етаж от часове. Как можа...

С поток от прошепнати укори тя поведе Елф нагоре към спалнята си. Затвори вратата и се облегна на нея, сякаш бе останала без дъх.

Елф я прегърна.

— Съжалявам! Обещавам повече да не се впускам в приключения!

Аманда най-сетне успокои дишането си.

— Със сигурност повече няма да успееш да убедиш мен! Никога не съм била толкова изплашена... И когато се спусна към Алеята на друидите с онзи мъж по петите ти... Е, хвана ли те капитанът?

— Разбира се, че не! — Елф най-сетне осъзна, че може да си махне маската и го направи. — И слава богу! — каза тя, като разтриваше лицето си. — Беше ми толкова горещо и неудобно с нея!

Но Аманда пристъпи напред и я хвана за китката:

— Тече ти кръв! Какво, за бога, се е случило?

Досада. Елф предпочиташе да запази повечето от подробностите в тайна поне докато обмисли възможностите си. Тя взе една хавлиена кърпа, притисна я до една от раните и каза:

— Бях завързана и трябваше да избягам.

— Завързана! — зяпна Аманда. — Но аз си помислих... Не беше ли Уолгрейв онзи, с когото тръгна?

— Така ли? — попита невинно Елф.

— Бях сигурна в това! Всъщност — погледна я строго Аманда — убедена съм в това. Той почти не беше маскиран! Помислих си...

Елф вдигна вежди:

— Че съм решила да преживея фантазиите си наяве? Глупости! Той просто ме спаси. Все пак е част от семейството ми.

— О, така ли! — Аманда взе кърпата, за да я потопи в легенчето с вода за миене. — А след като си намери защитник, не беше ли малко невнимателно от твоя страна да ме оставиш да се спасявам сама? — тя се върна при Елф, за да почисти раната. — И все пак това не обяснява пленничеството или раните ти.

Елф набързо скалъпи една история:

— Нали разбираш, Уолгрейв не знаеше коя съм. Той спаси една непозната и смяташе да ме прелъсти.

— Има си хас да не е смятал! Наистина, Елф...

— И когато му отказах, ме завърза.

— Проклетникът! — Аманда почисти засъхналата кръв и на другата ѝ ръка и се изправи с мрачно изражение. — И?

— И какво?

— И когато те завърза, какво ти направи?

Елф огледа китките си. Раните бяха повърхностни, но щяха да останат няколко дни. Колко хубаво, че проникателните ѝ братя бяха далеч!

— Отиде да си легне.

Аманда сграбчи Елф за ръцете:

— Скъпа моя, не е необходимо да ме лъжеш. Ако си била неразумна, ще ти помогна.

— Неразумна ли? Със сигурност беше неразумно да ходим във Воксхол.

— Елф! — почти кресна Аманда. — Какво направи този човек?

Тя освободи ръцете си.

— Не мисля, че е прилично да питаш за такива подробности, Аманда. Аз питам ли те какво правите със Стивън?

— А, значи все пак е направил нещо!

— Разбира се, че направи. Опитваше се да ме прелъсти. И — прибави замислено тя — беше изненадващо приятно. Целува се доста добре.

— Целува се добре! — възкликна Аманда и се строполи на един стол. — Да не искаш да ми кажеш, че лорд Уолгрейв те е завързал и след това не е направил нищо друго, освен да те целува?

— Не ме целуна, след като ме завърза. Това би било доста подло, нали?

— Колебая се дали да наруша невинността ти, но дори и джентълмените могат да бъдат подли.

Елф предполагаше, че е така. Сега виждаше, че Уолгрейв се е държал доста добре с нея, когато беше в ръцете му, можеше да направи всичко с нея. Но просто бе спасил една анонимна невинна жена и не й бе натрапил вниманието си, когато му бе отказала.

На Елф й се стори странно, задето може да мисли толкова добри неща за своя роднина.

— И дори не знае коя си — рече Аманда и поклати учудено глава. — Изглежда, отървала си се абсолютно невредима.

Това пък напомни на Елф за неудобните шотландци и малкия проблем с държавната измяна. Господи, каква бъркотия! Имаше нужда да помисли, преди да каже каквото и да било на когото и да било.

— Господи, направо съм капнала! — каза тя, откачи кукичките на крещящата си рокля и се измъкна от нея. След това отново се обърна с гръб към приятелката си. — Спести ми повикването на Шантал и ми помогни с връзките, Аманда. Ще ти бъда благодарна, ако се добера възможно най-скоро до леглото си.

Аманда се приближи до нея, но след това каза:

— Да не би да искаш да ми кажеш, че носиш корсета си толкова хлабав?

Досада, досада и още досада!

— Той ги разхлаби.

— И аз така си помислих — рече Аманда и подръпна панделката. — Мъжете никога не ги завързват достатъчно стегнато.

— И без това не обичам да са стегнати.

— Щастлива си с тази естествено хубава фигура.

Аманда разхлаби връзките и Елф излезе от коравия, покрит с памучен плат корсет.

— Така е по-добре. Но ти имаш пълничка фигура, на която мъжете се възхищават.

— Ти пък притежаваш нежност, на която мъжете се възхищават, независимо че са непостоянни същества. Е? — попита Аманда, очевидно заинтригувана. — Какво мислиш за лорд Уолгрейв сега?

Елф се радваше, че вече може да се смее за това.

— Че е приятен, това признавам. Но просто, защото ме мислеше за някаква глупачка на име Лизет. Ако имаше представа за истинската ми самоличност, щеше да ме удуши — тя нежно обърна приятелката си към вратата. — Върви да си лягаш, Аманда. Сега съм в безопасност, а и ти сигурно си изтощена. Ще ти разкажа цялата история утре сутринта.

Когато остана сама, Елф развърза връзките, които придържаха двата джоба за талията ѝ. През цялото време бе усещала пистолета в десния и се бе молила Аманда да не забележи издутината. Нямахше нужда да обяснява повече странности.

Сега изтръска барута. Искаше ѝ се да има безопасен начин да върне оръжието. Уолгрейв можеше да си позволи да си купи ново, разбира се, но знаеше, че мъжете ценят такива пистолети. Тя проследи с пръст шарката от седеф и злато на дръжката. Оръжието очевидно беше изработено така, че да приляга на ръката му съвсем точно, а тя всъщност го бе откраднала.

Пет пари не даваше за такива глупави скрупули! Скри пистолета в задната част на чекмеджето. Щеше да го върне, ако можеше, но този човек бе един черен предател и не заслужаваше никакво внимание.

Но все пак, мислеше си Елф, докато развързваше копринената фуста, той беше любезен по свой начин. И беше много красив. Всеки от братята ѝ беше красив по свой собствен начин. Никога преди не бе мислила да търси красота у бъдещия си съпруг, но сега си помисли, че е важно за нея. Мисълта за тялото му, изложено пред очите ѝ, дразнеше ума ѝ.

Защо от всички мъже на света, които можеха да я развълнуват, това бе станало именно с граф Уолгрейв?

Форт. Така го наричаха близките му приятели. И Частити го наричаше така.

Тя се поспря, загледана в отражението си в огледалото, без да го вижда, и си представяше как мърмори това име, докато целува кожата му в тъмнината. Никога преди това не си бе мислила такива неща за мъж.

Може би сега щеше да бъде различно. Може би просто бе имала нужда някой да събуди тези ѝ желаня, за да може да почувства увлечение и към други мъже. По-подходящи. Все пак разсъблеченият Форт бе за нея истинско откровение. Може би ако се омъжеше, съпругът ѝ щеше да идва при нея, леко облечен, с разпусната коса, и тя щеше да изпитва същите чувства...

Елф се надигна, за да съблече ризата и навлече памучната си нощница, прокара ръце по събуденото си тяло. Честността ѝ заповяда да си признае, че Форт я е вълнувал и облечен. И то повече, отколкото всеки друг мъж измежду познатите ѝ.

Но това бе напълно невъзможно. Той бе не само враг на семейството, но и предател. Глупав, глупав човек!

Легна си с намерението да проведе задълбочен анализ на заплахата за кралството. Но веднага си спомни как лежеше в дома на Уолгрейв и се заслушваше.

Спомни си как се изкушаваше отново да го извика...

Дали вече беше открил, че я няма? Не, сигурно щеше да провери на сутринта. Дали просто нямаше да свие рамене и да реши, че глупавата Лизет се е върнала у дома? Или щеше да бъде загрижен за безопасността ѝ?

Щеше ли да го е грижа, задето го е напуснала?

Не, вероятно щеше да се тревожи само за това, което тя знаеше. Което означаваше, че ще се опита отново да я намери и да я вземе в плен, за да не може да дрънка за делата му. Сърцето ѝ заби нервно. Със сигурност не можеше да я намери. Не беше показал никакви признаци, че я познава и тя бе изчезнала без никаква следа. Надяваше се това да е вярно, защото ако Уолгрейв можеше да я намери, то значи можеха и онези шотландци с ножовете.

Тя придърпа завивките над главата си. Сега сладните ѝ желаня бяха охладени от страха. Само да не се бе случило всичко това! Само да не бе отишла във Воксхол!

Нещо порочно, ама че работа! Нещо напълно глупаво. А сега трябваше да си понесе последствията. Знаеше неща, за които можеше да плати с живота си.

ПЕТА ГЛАВА

Форт се събуди, когато някой изтрака със завесите на прозореца в спалнята му. Той примигна срещу яркото слънце и видя, че натрапникът не е нахален слуга, когото можеше да изгони начаса.

— Ей богу, Джак! Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш?

— Събуждам те — рече жизнерадостно високият младеж. — Късно ли си легна снощи?

— Не съвсем — Форт се протегна лениво и се напрегна, когато си спомни за предишната нощ.

Един бърз поглед му показва, че вратата на съседната стая все още е открената. Дали момичето се бе събудило? Макар че Джак Травърс нямаше да му докара неприятности, не му се искаше да разбира, че в съседната стая има вързана жена.

Лордът се изтърколи гол от леглото и позвъни на камериера си.

— Защо не отидеш долу и не наредиш да направят нещо за закуска, Джак? Ще дойда, когато съм готов — той се обърна към приятеля си и се намръщи. — Защо, по дяволите, си тук в този небогоугоден час?

— Петигрю. Хам. Погъделичкай ме бързо.

Тази загадъчна поредица от думи обясни всичко на Форт и той погледна през прозореца, за да провери какво е времето. Още един хубав ден. Нямаше вероятност да се отърве от задължението си да отидат тази сутрин до Хам с Травърс и Петигрю, за да наблюдават алюра на Погъделичкай ме бързо — обещаващ аскътски^[1] състезателен кон.

Какво, за бога, щеше да прави с ненавременно появилата се Лизет? Не искаше да оставя горкото момиче вързано цял ден.

Той се обърна да повтори предложението си Джак да слезе долу за закуска, точно когато приятелят му отвори по-широко вратата на съседната стая. Това бе несъзнателен жест, но Джак се поспря, след това влезе вътре.

Форт зачака да чуе гласове или може би писък.

Тишина.

След това Джак излезе с чорапи на червени и бели райета и дантелени жартieri в ръка, изпъстрени с тъмни петна.

— Какво си се канел да правиш, приятелю?

Форт грабна жартierите и се убеди окончателно, че петната по тях са от кръв. Бутна настрани ухиления си приятел и надникна, но видя това, което очакваше. Малката птичка бе отлетяла.

Той погледна чаршафа. Още кръв. За момент си помисли дали Мърей и хората му не са се промъкнали в къщата и не са я убили. Но му отне само няколко секунди, за да отхвърли тази идея. Кръвта беше само на няколко петна, а и Мърей щеше да остави трупа.

Какво, по дяволите, бе направила тази глупачка?

— Камата в корсета — промърмори той, а след това си спомни, че има публика.

Все пак се изруга наум, задето е забравил за оръжието на Лизет. Като си помислеше, май бе прекалено заинтригуван от глупавата птичка, твърде развълнуван от нея, твърде разстроен от внезапната ѝ паника. Беше го скрил. Никому не показваше този вид нужда. Но тя бе притъпила бдителността му.

Тези дни не можеше да си позволява разсеян ум.

Той погледна очевидно заинтригувания Джак, но преди приятелят му да успее да изрази гласно любопитството си, камериерът на Форт подраска по вратата и се плъзна в стаята — сякаш се стараеше да бъде невидим.

Дингуол беше слаб, превзет, без чувство за хумор човек, назначен от бащата на Форт преди години. Плъзгайки се по килима, камериерът постави тихо съда с горещата вода върху масичката за миене и застана до него, търпелив като статуя и почти толкова бездушен.

Джак наблюдаваше очаровано Дингуол. Беше виждал камериера много пъти, но като че ли всички изпитваха нужда да го зяпат. Също така, всички се питаха, защо Форт не се избави от този странен човек сега, когато баща му е мъртъв.

Имаше причини, но не добри. Дори и Джак знаеше това. Беше дребнаво да се заяжда с Дингуол, когато баща му не можеше вече да го стигне. Беше глупаво да държи оръдието на Непокваряемия наблизо, само защото се измъчваше от спомени и вина. Все пак камериерът не

можеше повече да докладва на баща му, освен ако нямаше начин да говори с ада.

Форт се отправи към масичката за миене, готов да се заяде с Дингуол, дребнаво или не. Само чувствата на камериера да бяха по-очевидни! Ако бяха, щеше да покаже отвращението си към голи тела. Но по неподвижните му бледи черти не проблесна и искрица чувство.

Щеше да си помисли, че този човек изпитва безразличие към всичко, ако не знаеше, че през годините е докладвал на баща му за всяко негово действие. Дингуол беше разказвал за всеки грях, беше описвал подробно всяка постъпка. И винаги бе настоявал пред бащата на Форт, да изкорени неговата порочност.

Форт знаеше какво изкореняване е имал предвид Дингуол, тъй като го бяха назначили, преди да стане твърде голям, за да го бият.

Сега младият мъж залюля покритите с петна парчета плат пред очите на камериера си:

— Изхвърли ги!

За пръв път Форт видя следа от колебание по лицето на камериера.

— Незабавно ли, милорд?

— Незабавно.

Дингуол изчезна от стаята.

Джак се изтегна лениво на един стол:

— А сега ми кажи кого си връзвал. И още по-важно — защо е имала чак такова желание да избяга? Май нещо губиш формата си, приятелю!

Форт насапуниса парче плат и започна да се мие.

— Една девственица, която се уплаши, това е всичко. Нямах намерение да ставам, за да я изпращам до дома ѝ, но се страхувах, че може да избяга, ако има възможност. Глупачката нямаше да може да оцелее по улиците през нощта — той изплакна парцала, насапуниса го отново и се намръщи. — Не я смятах за толкова отчаяна, че да пререже връзките и да избяга. Надявам се да е в безопасност.

Час по-късно той яздеше покрай Уайтхол и изпитваше странното изкушение да зареже Джак и да тръгне да търси Лизет, макар да знаеше, че е безнадеждно. Беше раздразнен, но и донякъде утешен от откритието, че е избягала с един от pistolетите му. Наистина не му се искаше да е попаднала в лапите на Мърей и хората му.

Но това можеше да се види и под друг ъгъл.

Невинните млади дами, францужойки или англичанки, не излизаха вечер с кама, пъхната в корсета си, нито пък се промъкваха из тъмните алеи на Воксхол. Невинните млади дами също така обикновено не се освобождаваха с кама и с цената на известно количество кожа. Още по-малко вероятно бе да се въоръжават с пистолет за дуели и да се отправят през Лондон по нощните улици. Следователно, въпреки външния си вид, Лизет не беше невинна млада дама.

А това повдигаше два важни въпроса. За кого работеше? И защо не беше станала негова любовница, когато ѝ бе предоставена тази възможност?

Елф си посрѣбваше шоколад. Намираше се в будоара на Аманда и се чудеше как да се спаси от настоятелното любопитство на приятелката си. Косата ѝ все още бе мокра от банята, затова всички външни следи от приключението ѝ бяха изчезнали. Освен няколкото драскотини по китките, разбира се.

— Е? — попита Аманда, докато мажеше една кифличка с масло.
— Реши ли се най-сетне да ми кажеш всичко?

Елф насочи вниманието си върху важната работа да разбърква шоколада си.

— Защо мислиш, че не съм ти казала всичко?

— Ами като начало не ми каза нищо за това как си избягала от онзи капитан.

Елф вдигна поглед, облекчена от въпроса, на който можеше да отговори.

— А, това ли? Просто хукнах към храстите. Аманда — прибави тя и се наведе към приятелката си, — гъсталаците бяха пълни с любовници!

Успя за известно време да разсее приятелката си със забележки за скандалното естество на Воксхол и вероятната самоличност на някои от хората там. Но, разбира се, в крайна сметка Аманда отново се върна към въпросите си.

— Е, и как се озова с лорд Уолгрейв? Изглеждаше ми така, сякаш те е взел в плен! Ако не беше ми направила знак, щях незабавно да

повикам помощ.

— Какъв скандал щеше да причини това!

Елф реши, че най-добрия начин да отвлече вниманието на Аманда е да изглежда честна. Немирното детство я беше научило, че историите ѝ трябва да бъдат възможно най-близо до истината.

— Лорд Уолгрейв ме спаси от капитана — каза тя — и след това искаше да ме върне в компанията ми. Когато му признах, че нямам такава, той стигна до разумното заключение, че съм проститутка и ми предложи да откупи една нощ с мен.

— Елф! — Аманда остави кифличката си и прошепна: — Не си го направила, нали?

— Разбира се, че не съм! — Елф знаеше, че бузите ѝ са пламнали. Надяваше се само Аманда да приеме това като срам, а не като вина. — Но капитанът се навърташе наблизко, затова приех предложението на Уолгрейв, за да мога да се измъкна. Съжалявам, че те изоставих, Аманда, но реших, че ще успееш да се оправияш сама.

— Разбира се, че се оправих. Не представляваше никаква трудност да се върна у дома. Но как стана така, че беше вързана?

Елф завъртя очи.

— Този мъж не е глупав. Когато пристигнахме в неговата къща, му казах, че съм променила решението си, като очаквах да ме изхвърли на улицата. А той отвърна, че никога не би изхвърлил една глупава невинна душа навън нощем, но и не би оставил девойче като мен да се рови из къщата му и да краде среброто. Затова ме завърза. Успях да си запазя маската, но не бях сигурна дали ще успея да я запазя на сутринта, а и нямах намерение да бъда върната у дома с неговата карета. Затова избягах.

Аманда слушаше със зяпнала уста, а сега притисна драматично ръце до гърдите си.

— Елфлид Малърън, сигурно имаш ангел — пазител! — след това престана с театралниченето и в очите ѝ се появи немирнен блясък. — Всичко ми звучи така, сякаш лорд Уолгрейв се е държал много добре с едно глупаво младо същество.

— Да, предполагам, че е така.

Това бе една от мислите, които тревожеха Елф през цялата нощ. Чувстваше се объркана от това, мнението ѝ за един човек да бъде обърнато напълно.

— Но това не те кара да го считаеш за потенциален съпруг?

Внезапният образ на едно прекрасно тяло и очи, пълни със съблазнителни страсти, обля отново бузите на Елф в руменина.

— Аманда, той мрази всички от семейство Малърън!

— Той мрази братята ти. Съмнявам се, че мрази теб — Аманда облиза шоколада от устните си, загледана в далечината с глупава усмивка. — Бях права. Точно като Ромео и Жулиета.

— Надявам се да не е така — рече хапливо Елф. — Те са умрели накрая. А сега трябва да посетя Малърън Хаус.

На Елф ѝ струваше известни усилия да отиде в лондонския си дом без Аманда, защото приятелката ѝ беше отегчена и готова да се поразсее. Но Елф настоя, че има да обсъжда семейни въпроси и успя. Знаеше, че Аманда изпитва някакви подозрения, защото изпрати един от своите лакеи да придружи носилката до Марлбъро Скуеър.

Слугата, който седеше в една ниша отвън до големите двойни врати на Малърън Хаус, скочи да отвори на господарката си. Елф влезе в голямото фоайе с приятното чувство, че се завръща у дома.

След това една мисъл я връхлетя с пълна сила. Това всъщност не беше нейния дом. Съдбата ѝ бе да се омъжи и да приеме някоя друга къща за свой дом. Въпреки изявленията си, че няма да се жени, Ротгар можеше някой ден да доведе тук друга жена, която да се разпорежда.

Елф направи знак на един лакей да я остави сама и се отправи по коридора към задната част на къщата. Там отвори една врата и влезе в главния офис на маркиза.

Повечето хора щяха да се изненадат, ако разберяха колко делови са семейство Малърън. Обществото предполагаше, че нарастващото богатство и власт на фамилията се дължат на някакъв късмет или протекция от правителството. А те всъщност бяха резултат от упоритата работа на всичките ѝ членове.

Е, почти на всичките ѝ членове. Това беше другото нещо, което започваше да измъчва Елф. Тя водеше домашните работи на именията на по-големите си братя, но от всяка сестра — стара мома се очакваше да прави това. Никога не ѝ бяха предлагали каквато и да било част от работата тук. Нима бе неспособна да се оправя със собственост, да контролира инвестициите, да следи новите закони?

Тя потисна гнева си за момента и се усмихна на четиримата мъже, които работеха върху осеяните с книжа бюра. Трима от чиновниците ѝ кимнаха и се върнаха към работата си. Четвъртият стана, готов да ѝ помогне.

Елф му направи знак да седне и продължи към съседната стая, където двама счетоводители и двама сметачи превиваха гръб над счетоводните книги. Един от счетоводителите я погледна въпросително и тя отново му направи знак, че не търси него. Отвори вратата на съседната стая, кабинета на Джоузеф Грейнджър — младия, но изключително компетентен юрисконсулт на семейството.

Зад тази стая имаше друга, но тя бе запазена територия на братята ѝ и следователно празна в момента. Грейнджър би могъл да ѝ даде добри съвети, но все пак беше слуга и тя трябваше да бъде предпазлива.

— Лейди Елфлид — каза слабият тъмнокос мъж и се изправи. — Мога ли да ви помогна?

Беше облечен, както обикновено, в спретнат костюм от прост тъмен плат, с възможно най-скромните дантели на маншетите и врата. Елф седна на един стол.

— В много отношения, господин Грейнджър. Трябва да изпратя съобщения на братята си.

— На всичките ли? — мъжът вдигна вежди, но каза: — Разбира се, ще уредя въпроса.

— Благодаря ви. Не на Син, разбира се, защото той в момента сигурно се качва на кораба. Но се надявам да хванем маркиза, преди да е преминал Канала.

— Това може да се окаже невъзможно, милейди. Има ли някакъв проблем?

— Незначителен — каза Елф, тъй като знаеше, че и за миг няма да ѝ повярва. — Брайт е в Кандълфорд, предполагам.

— Страхувам се, че не, милейди. Току-що получих вест, че е отпътувал за Уърсестършир. Нещо във връзка с някаква картина на Тициан, която можела да се купи.

— Досадно — бе разчитала на факта, че поне един от братята ѝ е на по-близко разстояние. — Знаем ли къде е отишъл?

— У сър Хари Паркър, но казва, че можело и да пътува из областта.

— А Бранд се скита из северните провинции. Със сигурност страшно нелюбезно от страна и на двамата.

— Може би аз ще мога да ви помогна, милейди.

Предложението му я изкуши, защото той бе много умен човек, но Елф знаеше, че това сега не е достатъчно.

— В момента не, благодаря — после прибави със срамежлива усмивка: — Въпросът е личен — това щеше да разсее интереса му. — Моля ви, просто изпратете съобщения на братята ми да се върнат възможно най-бързо, господин Грейнджър.

— Разбира се, милейди.

Все пак усмивката му беше снизходителна.

— Има ли нещо друго, което мога да направя, милейди?

— Да — сега вече стигаше до деликатния момент. Маркизът имаше огромен брой слуги, а някои от тях притежаваха специални умения. — Искам да се назначат няколко човека, които да следят лорд Уолгрейв.

— Наистина ли, милейди? — вдигна вежди той. — И какво точно ще следят?

— За всичко необичайно.

Лицето му потрепна от едва сдържан присмех.

— Ще се погрижа за това, разбира се. Желаете ли да преглеждате докладите, когато пристигат?

Елф стисна зъби и го погледна по малърънски, макар и сравнително меко.

— Ще докладват само на мен, господин Грейнджър. Няма нужда и вие да се замесвате в това.

— Милейди...

— Бихте ли поставили под въпрос нарежданията на някой от братята ми?

На бузите му се появи лека руменина, вероятно гневна.

— Братята ви очакват от мен да се грижа за вас...

Елф стана с изправен като пръчка гръбнак.

— Нямам нужда някой да се грижи за мен. Ще поема цялата отговорност за това, господин Грейнджър, и ще го обсъдя с братята си, когато пристигнат. Ще се подчините ли на нарежданията ми или ще трябва да обсъдя и това с тях?

Той се изправи със стиснати устни, очевидно неодобрително.

— Моля ви да ми дадете писмена заповед, милейди.

Елф си пое рязко дъх:

— Какво очаквате? Да излъжа и да кажа, че вие сте предложили всичко това?

Очевидно той мислеше именно така.

— Хартия! — каза троснато Елф.

Той и я подаде доста предпазливо. Може би най-сетне виждаше в нея един Малърън. Крайно време беше. Тя седна и набързо надраска в общи линии нарежданията си, подписа ги и сложи дата.

— Ето, господин Грейнджър. Изпратете ми подходящите хора във вътрешния кабинет, за да получат моите нареждания.

— Да, милейди — Елф вече беше стигнала вратата, когато той каза: — Милейди...

Тя се обърна, готова за друга битка.

— Да?

— Имаме двама души в Уолгрейв Хаус.

Гневът на Елф понамаля.

— Колко невнимателно от страна на лорда.

— Те са от времето на стария лорд. Желаете ли да установим контакт с тях?

В един миг на паника Елф се уплаши, да не би да знаят, че е била там, но след това се успокои, че биха могли да знаят само за Лизет.

— Помолете ги да ми докладват у лейди Лесингтън. Бих искала да поговоря с тях — и след като той бе направил една отстъпка, Елф направи същото: — Благодаря ви за помощта, господин Грейнджър.

Когато влезе във вътрешния кабинет — почти изцяло територия на Ротгар и Брайт — тя закрачи около покритото с орнаменти бюро, като обикаляше около големите, удобни столове, за да разсее раздражението си към Джоузеф Грейнджър и към себе си.

Всъщност нямаше право да се дразни. Никога не й бяха давали основания да си мисли, че има други интереси, освен мебелите, храната и слугите.

Когато се поуспокои, погледна нещата в друга светлина.

Горкият Грейнджър несъмнено беше изплашен. Ако Ротгар се върнеше и откриеше, че със сестра му е станало нещо лошо,

изгубената служба щеше да бъде най-малкия от проблемите на Грейнджър.

Елф не можеше да се ядосва за това. Ротгар щеше да се държи по същия начин, ако се бе случила беда на някого от братята ѝ. Той бе яростно решен да защитава братята и сестра си.

Елф погледна картината над камината и се усмихна. Беше скица с въглен, направена от художника на внушителния портрет, който висеше в салона. Ротгар винаги казваше, че скицата е хванала най-лошите му черти и затова художникът го е поласкал в крайния продукт.

Елф не бе особено съгласна, но на скицата Ротгар изглеждаше в най-хладния си вид. Мургав и с изпити черти, той сякаш гледаше на света като виждащо и знаещо всичко съществуващо. Оскъдните линии с въглен като че ли не улавяха душата му и го правеха да изглежда студен, почти като дявол.

Но страшно красив дявол, както бе отбелязал Син, когато я бе видял за пръв път.

Ротгар наистина изглеждаше, че знае и вижда всичко, дори и за семейството си, но всички те знаеха, че зад властта му се крие страдна преданост. Ако бе станал бдителен и властен, това бе, само за да ги предпази.

В най-благородните семейства, по-малките деца трябваше сами да се оправят в живота. Но Ротгар, след наследяването си на титлата на деветнадесет, се беше заел да набира богатство и власт, за да осигури прекрасен живот на всички тях.

Несъмнено, заради трагедията на майка му.

Елф се обърна към една странична стена, за да погледне портрета на жената там — единствения портрет на първата съпруга на баща им.

С тъмни коси и тъмни очи, тя приличаше много на сина си, ако не се смяташе изражението на объркана напрегнатост. Може би това бе първия ѝ признак на лудостта, обхванала я след раждането на второто ѝ дете. Нова или стара, тази лудост я бе накарала да убие бебето си, въпреки опитите на младия ѝ син да я спре.

Елф се извърна настрана. Този момент беше оформил Ротгар. Може би това бе породило яростта му в ранните му години. И със сигурност бе създавало прекомерното му желание да защитава

полубратята и полусестрите си, особено Елф и Хилда. И едва не бе полудял от решението на Син да постъпи в армията.

Някой почука на вратата и тя се обърна, докато вътре влизаха седем души — лакей с напудрена коса, две камериерки и четирима мъже, които бяха или градинари, или коняри. Всичките се държаха като слуги и все пак не показваха изобщо да са нервни, задето са ги извикали в тази стая. Също така изглеждаха като хора, които могат да действат самостоятелно. Елф изобщо не се съмняваше в това. Брат ѝ избираше слугите си много внимателно.

— Добро утро — каза тя. — Имам една работа за вас. Искам лорд Уолгрейв да бъде следен неотклонно. Искам да знам къде ходи, с кого се среща и какво прави. Но не желая да разбира, че е следен. Можете ли да се справите с това?

Всичките кимнаха, сякаш за тях това бе най-обикновена молба.

— Трябва да ви предупредя, че може и други хора да следят лорда — и те особено ме интересуват. Единият от тях е шотландец на име Мъррей. Той е към тридесетте, с пепеляворуса коса, набит, среден на ръст. Другите може също да са шотландци. Ако откриете, че наблюдават графа, искам имената и адресите им, но без изобщо да събуждате подозрения.

Нямаше представа дали това бе възможно или не, но спокойствието им беше обещаващо.

— Милейди? — обърна се един от мъжете.

— Да?

— Трябва ли да бъдем готови за опасност?

Елф не бе помисляла за това.

— От лорда може би не. От другите — да — след малко прибави: — Убийте ги, ако трябва, но се опитайте следите да не водят към нас. Не бих искала никой да знае, че Малърънови са замесени, докато не се върне маркизът или някой друг от братята ми. Още въпроси?

Една от камериерките каза:

— Кой повече ви интересува, милейди, лордът или другите?

Елф отново трябваше да се замисли. Загрижеността ѝ бе съсредоточена върху Уолгрейв, но всъщност у шотландците беше истинската опасност.

— Другите — каза тя. — Трябва да зная, как могат да бъдат намерени. Още въпроси? — след като изчака, добави: — Ще

докладвате на мен и на никой друг, в дома на лейди Лесингтън на Уоруик Стрийт. Стойте надалеч от тази къща. Ако ви открият, бих предпочела да ви проследят до дома на лейди Лесингтън, отколкото дотук. В момента лорд Лесингтън отсъства, а никой не приема жените насериозно — придружи последните си думи с усмивка и видя, че устните на камериерките потрепват.

Едната от тях смигна и каза:

— Понякога е доста полезно, милейди.

Единият от конярите се намръщи и я сгълча:

— Внимавай какъв език държиш, Сали.

Но Елф сподели усмивката ѝ.

— Наистина се оказва полезно. Вървете. Ако имате нужда от пари, господин Грейнджър ще ви ги осигури, но не бива да споделяте подробности по този въпрос дори и с него.

Когато отново остана сама, Елф се потревожи известно време, задето бе привела тази машина в действие. Не беше сигурна какво ще се получи и какви проблеми можеха да възникнат. Но трябваше да се случи нещо. Мърей беше казал, че времето наближава. Уолгрейв бе споменал за седмица.

Само една седмица! Когато Ротгар се върнеше, нямаше да има много време. По този начин щеше да му предостави малко полезна информация. И ако заговорниците избързаха, тя щеше да разбере и да действа сама.

Елф потри нервно ръце, като се надяваше да не се стигне до това. И все пак се тревожеше за Уолгрейв. Трябваше да го запази чист! Просто заради Син и Частити, разбира се.

Когато се върна на Уоруик Стрийт, намери Аманда да преглежда поканите.

— Опитвам се да реша, какво да правим довечера.

— И нито една възможност не ти харесва?

Аманда направи гримаса:

— Планирах да посетя салона на лейди Толмаут, но след Воксхол това ми изглежда твърде скучно.

— Мислех си, че след Воксхол ще ти се иска нещо скучно.

— Да, но в този случай ще бъде от скучно по-скучно. Писатели на средна възраст ще четат произведенията си за морал и превъзпитание. И за капак — несъмнено ще има анализ на древни документи.

— Господи! Как дори ти е хрумнало да присъстваш?

— Тя е леля на Стивън.

— О!

Аманда помисли малко върху поканата, след това я скъса на две.

— Стига толкова с лейди Т. — бутна купчината покани към Елф.
— Ти ги виж.

Елф се порови малко, тъй като имаше опит да различава скучното, претенциозното и необикновеното. След малко се спря и погледна изненадано Аманда.

— Сафо?

Жената, наречена Сафо, беше свободомислеща поетеса, която се движеше из покрайнините на обществото, без да желае да навлиза по-дълбоко. А имаше и някои други неща...

Аманда изглеждаше така, сякаш ѝ се иска да дръпне картичката от ръката ѝ. Дори се изчерви.

— Запознах се с нея наскоро. Не зная, защо ми е изпратила картичката. Едва ли бих отишла...

Елф я вдигна.

— Защо не? Адресът е на почтено място.

— Но тя излиза извън границите на приличието!

— Така ли? Аз пък смятам, че има свои собствени норми на приличие. Къде се запозна с нея?

— У госпожа Куентин. Помислих си, че ще събираме средства за бедстващи жени, но се оказа, че ще говорим повече за правата на жените.

— Може би жените имат право да не са бедстващи... Все пак — колко очарователно — Елф прочете картичката. — И четене на поезия. Но се обзалагам, че стиховете ще бъдат доста по-интересни от тези у лейди Толмаут. Да отидем.

— Елф! — Аманда се наведе към нея, макар че в стаята нямаше никой, който да ги чуе: — Казват, че тя... че предпочитала жените пред мъжете.

— И аз, през повечето време.

— В леглото!

Елф погледна първо картичката, след това приятелката си.

— Не мисля. Доколкото знам, тя е любовница на Ротгар.

Аманда се отпусна назад със зяпнала уста.

— Какво?

— Това не е за клюки, Аманда.

— Сякаш бих го разправяла!

— Просто исках да изясня положението. Нека просто кажем, че Ротгар прекарва повече време със Сафо, отколкото с други жени, и понякога остава при нея през нощта. Винаги съм искала да се запозная с нея.

— Това едва ли е редно.

— Защо? Преди се колебаех, защото нямах покана. А и защото не ми се искаше да създавам неудобни положения, като се покажа там и сваря брат си гол.

— Самата мисъл за голия Ротгар е в състояние да ме накара да припадна!

— По-добре е да се сдържиш — изкиска се Елф. — Но нали виждаш как идеално се получава. Имам покана — или поне едва ли ще откаже да ме приеме, след като съм с теб — и Ротгар е далеч извън града. Съвършено.

— Мирише ми на неприятности — рече мрачно Аманда. — Усецам го.

Късно следобед в хана „Пауна“, където уреждаше повечето си срещи, Мърей, познат тук като преподобния Арчибалд от Шотландската църква, събра Кени и Мак. Държеше тук стаи и винаги се обличаше с черни дрехи и напудрена перука с бретон, типични за Шотландската презвитерианска църква.

Кени, Мак и Джейми знаеха истинската му самоличност, разбира се, но дребните пионки в играта не я знаеха. Ако заговорът се провалеше, властите пак нямаше да могат да го свържат с Майкъл Мърей, беден роднина на могъщия граф Бют.

— Курвата е избягала по някое време през нощта — озъби им се той.

Кени се поизправи. Мак се намръщи. И двамата казаха едновременно:

— Не може да бъде!

— Така е. Току-що пих бира с моя приятел — господин Дингуол. — Въпреки превзето моралния си вид, той обича да клюкарства с човек, когото смята за също толкова морален като себе си. Тази сутрин лордът го е накарал да изхвърли чифт чорапи и два жартиера. Чорапи на червени райета като онези, които носеше курвата. Дори ми ги донесе, за да ги покаже.

Кани и Мак си размениха по един поглед.

— Е, и? — дръзна да попита Кени. — Свалила си е жартиерите и чорапите.

— На жартиерите и чаршафите е имало кървави петна.

— Туй не е изненадващо, нали? — попита Мак.

— Глупак! Лордът твърдеше, че му е любовница. Ако това беше истина, едва ли щеше да бъде девственица, нали? Още повече — не е в къщата, а Дингуол предполага, че господарят му я е държал там против волята ѝ и тя е избягала — той изглежда сърдито двамата мъже. — Как е избягала?

— Не е от предната част на къщата — заяви намръщено Кени. — Наблюдавах внимателно през цялата нощ.

— Мак?

— Да не искаш да кажеш, че аз съм спал? Наблюдавах. И нищо не се помръдна, освен една проклета котка — той им протегна ръката си, на която имаше подути драскотини. — Освен ако не се е превърнала в котка, не може да е избягала отзад.

Мърей стисна юмруци.

— Това не ми харесва. Изобщо не ми харесва. Нещо не е наред. Иди да намериш Джейми и уреди къщата на графа да се наблюдава неотклонно. Денонощно. Искам да знам кой влиза и излиза. Всички. И всяка дреболия, която прави Уолгрейв.

— Няма да стане, ако сме само тримата — възрази Кени. — Нито пък другите работи, дето сме се заели. Камъкът, играчката...

— Наел съм банда улични хулиганчета. Живеят като плъхове в градината на една изоставена къща на Абингдън Стрийт, но са достатъчно хитри. Разбира се, не знаят какво става, но ще поемат наблюдението за някоя и друга монета, от време на време, и ще ми

докладват, ако се случи нещо необичайно. Може би неща, които вие ще пропуснете?

След това Мъррей осъзна, че тревогата го прави рязък, и си наложи да се отпусне.

— Само още няколко дни, приятели, и нашето голямо начинание ще бъде в ход. Не можем да позволим на някоя малка подробност да развали всичко сега, нали?

---

[1] Аскът — местност за конни състезания в Англия — Б.пр. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

Аманда беше предсказала неприятности.

Дори и в каретата вечерта продължи да предрича беди, но когато пристигнаха в дома на Сафо, положението не можеше да бъде по-нормално. Къщата ѝ се оказа с много тераси на модерна улица и тази вечер, тъй като там щеше да има събитие, всички прозорци светеха.

Аманда и Елф се спогледаха и слязоха, за да влязат в къщата.

В елегантното, измазано с бял гипс фоайе, камериерка и лакей стояха, готови да поемат наметалата им и да ги отведат нагоре по стълбите. Елф забеляза, че фоайето е съвсем обикновено, но картините и орнаментите не са. Тя погледна една намръщена маска, която като че ли бе изработена от ковано злато, и се запита откъде ли е дошла. Но все пак виждаше, че може би брат ѝ намира това място интригуващо и приятно.

В горната част на стълбите друг слуга ги насочи към дневната, от която вече се носеше бърборенето на благовъзпитана, но радостна тълпа. На вратата стоеше Сафо и посрещаше гостите си. Елф се нуждаеше от цялата си самодисциплина, за да не я зяпне втрещено.

Беше може би шест фута^[1] висока. Макар кожата ѝ да не бе мургава, тенът ѝ не беше английски. Широките скули и леко полегатите очи я караха да се сеца за един руски граф, когото бе срещнала наскоро, и който твърдеше, че има татарска кръв.

Тежките ѝ, гъсти кафяви коси се спускаха чак до коленете, придържани само от покрити със скъпоценни камъни гребени, а облеклото ѝ изглеждаше почти средновековно. Или може би византийско. Носеше свободна рокля с бронзов цвят под елегантна туника, инкрустирана със злато и камъни, и страшно много необикновени пръстени.

Странното бе, че Елф — правилно облечена с корсет, обръчи, фуста и горна рокля — внезапно се почувства смешна.

Сафо се обърна и се усмихна на Аманда.

— Лейди Лесингтън, толкова се радвам, че успяхте да дойдете — дори и да бе изненадана, го прикри. — Мисля, че тук ще намерите хора, които познавате.

След това се обърна към Елф и Аманда ги представи една на друга. Тъмните очи на Сафо за момент останаха неподвижни.

— Лейди Елфлид. Какво неочаквано удоволствие! Надявам се вечерта да ви хареса. Моля ви, ако има нещо, с което да помогна да ви стане още по-удобно, не се колебайте да ми съобщите.

След това се обърна към следващия гост и Аманда и Елф влязоха в стаята.

Декорите бяха по-обикновени, а мебелите — подобни на тези в повечето модерни къщи. Компанията също изглеждаше съвсем нормална, ако не се смяташе това, че някои от жените споделяха вкуса на домакинята по отношение на свободните дрехи.

— Ако търсим скандалното — промърмори Елф на Аманда, — съмнявам се, че ще го открием тук. Но можеше да ме предупредиш за външния ѝ вид.

— Защо? Тя е висока и е чужденка. У госпожа Куентин беше облечена нормално. Тазвечерната рокля ѝ отива повече. Не съм изненадана, че Ротгар...

— Шшт! — Елф се обърна и поздрави един свой познат.

Докато се разхождаше из стаите, осъзна, че хората, с които се поздравяваше тук, бяха измежду най-интересните ѝ познати. А и непознатите изглеждаха като хора, с които искаше да се познава.

Изключително интригуващо.

Все пак се чудеше, защо Ротгар никога не е канил Сафо в Малърън Хаус.

Разбира се, никога не бе срещала Сафо в някои от по-нормалните места. Тя или не получаваше покани, или предпочиташе да не ходи. Никой от хората тук не бе от най-консервативните членове на обществото. Може би другаде щяха да се отнасят хладно със Сафо. Може би тя наистина имаше вкус към жени любовници. Защо иначе щеше да приема името Сафо — на гръцката поетеса, убита заради любовните си предпочитания?

В единия ъгъл свиреше дамско трио. Скоро Сафо плесна с ръце и насочи вниманието на гостите към музиката. Трите свиреха наистина много добре и скоро към тях се присъединиха две певици, които пееха

прекрасно. Музиката даде възможност на Елф да огледа компанията и да забележи нови хора.

Граф Уолгрейв направо ѝ се наби в очи.

Черните му дрехи го караха да изпъква над паунските модерни цветове наоколо, това наистина беше ексцентрично — все още да носи дълбок траур седем месеца след смъртта на баща си.

Разбира се, това бе възможно най-великолепният траур. Тази вечер черната му дреха и панталоните бяха от брокат, тежко избродирани със сребро, както и тъмносивата му жилетка. Сребърните копчета и катарамии проблясваха от малки диамантчета.

Какво, за бога, правеше той тук? В ума ѝ се заблъскаха стотици подозрения, но трябваше да ги отхвърли. Той не можеше да знае за намерението ѝ да дойде тук. Дори самата тя не го знаеше предварително. А и по-вероятно бе той да се старае да избягва Елфлид Малърън, отколкото да я търси.

Едва ли подозираше, че тя и Лизет са една и съща жена.

Да не би да се опитваше да нарани Ротгар чрез Сафо?

Елф го гледаше как бърби с хората около него и си помисли, че обноските му не могат да се нарекат топли, но са далеч от злорадото презрение, с което бе свикнала. По реакциите на другите — по едно време той ги накара да се разсмеят — личеше, че не им е неприятен.

Всъщност доста ѝ напомняше на мъжа, който я бе взел в плен предишната нощ. Странно стягане в гърдите почти я зашемети. Може би Шантал я бе пристегната твърде силно.

— Господи! — рече Аманда иззад ветрилото си. — Това не е ли Уолгрейв?

Елф бързо извърна поглед. Аманда имаше достатъчно глупави идеи в главата си.

— Не мога да проумея, защо е тук.

— Може би заради прекрасната музика. Признавам, че ако знаех за нея, щях да се моля да получа поканата по-рано. Той е разкошен мъж — добави тя, като все още наблюдаваше Уолгрейв над ръба на ветрилото си.

— Никога не съм го отричала.

— Виж какъв добре оформен крак има. Макар че, разбира се, възможно е да носи подпльнки на прасците.

— Не ставай глупава.

— О, да! Ти знаеш със сигурност, че този крак си е целият негов.

— В тези чорапи би трябвало целият свят да го знае. Мисля, че мъжете би трябвало да носят поли.

Аманда се изкикоти, но преди да продължи по темата, четенето на стихове започна.

След малко Елф осъзна, че всичките четци са жени. Тя се огледа да види дали мъжете намират това за странно, но не личеше такова нещо. Доколкото разбираше, стиховете бяха много добри.

Все пак вниманието на Елф бе насочено почти само към Уолгрейв. Откриването на нейния роднина тук бе като да види енорийски свещеник в публичен дом и разкриваше по същия начин характера му, но в този случай достоверно.

Това бе още едно напомняне, че може би у младия лорд има нещо повече, отколкото тя вижда.

Спомни си как Частити я убеждаваше, че брат ѝ е бил доста приятен човек преди събитията около смъртта на баща им. А Порша, която го познаваше от дете, го наричаше свой приятел, и то такъв, на когото винаги може да се довери. Но все пак Порша се страхуваше, че омразата на Уолгрейв към Малърънови се е превърнала в лудост, която би могла да разруши всичко добро у него.

Нима тогава той мразеше само Малърънови? Това едва ли изглеждаше честно. Неговият баща бе виновен за всичките неприятности, а Ротгар ги бе уредил, така че сестрата на Уолгрейв да може да се омъжи за Син. Разбира се, в крайна сметка старият лорд беше загинал...

Мислите я караха да не откъсва поглед от него. Може би графът усети това, защото също я погледна. И незабавно от лицето му изчезна всякаква следа от безгрижие.

Елф беше и мъничко разочарована. Каква глупачка беше! Нима наистина бе очаквала той да чезне по своята изгубена проститутка и незабавно да усети присъствието ѝ?

Да, беше го очаквала.

Какви неща само научаваше за себе си!

Искаше герой, убиец на дракони. Искаше да е упадъчно красив. И луд от страст.

По нея. По лейди Елфлид, наричана Елф, на която не ѝ липсваше чар, но която никога не бе накарала някой мъж да полудее от страст.

Той извърна поглед и отново се усмихна на компанията около себе си, но Елф усещаше напрежението му. Порша бе права. Чувствата на графа към Малърънови бяха като лудост, която се разпространяваше.

Елф започна да се чуди, дали не може да бъде излекуван, защото не беше в природата ѝ да пренебрегне едно страдащо същество...

Когато сервираха закуските и напитките, Елф намери домакинята и каза, както се надяваше, небрежно:

— Колко изненадващо, че лорд Уолгрейв е тук. Редовно ли идва?

— Умерено редовно, милейди. Това неприятно ли ви е?

— Не, не! — заяви Елф. — Но винаги съм си мислила, че има по-голяма склонност към хазарта и спортовете, отколкото към поезията и музиката.

— Може би той е по-уравновесена личност, отколкото предполагате. Или може би докато баща му беше жив, се забавляваше да се събира с хора, които Непокваряемия определено не харесваше.

— Но не се събираше с брат ми.

Сафо се усмихна, може би, за да покаже, че е разбрала многото значения на думите ѝ.

— Форт винаги пита, преди да дойде, дали е вероятно брат ви да присъства.

На Елф ѝ се наложи да потисне изблика си на гняв, задето тази жена го нарича по име с такава лекота.

— Лорд Уолгрейв като че ли е взел неприязънта на баща си заедно с титлата му — отбеляза тя.

— Ни най-малко. Не изпитва неприязън към мен — Сафо спря една преминаваща прислужница, взе две чаши от табличката ѝ и подаде едната на Елф. — Мъжете могат да бъдат много глупави, милейди. Умната жена стои настрана от големите им проблеми.

Елф отпи от чудесния млечен пунш.

— Наистина ли? Ами ако една жена обича един мъж?

— Умната жена не обича мъжете.

— Да не искате да кажете, че не обичате мъжете?

— Казвала ли съм някога, че съм умна? Но мъжете имат закони, създадени впрочем, за да се справят удобно с несъгласията си. Понякога е опасно за жената да се меси.

— Мъжете се убиват и заради несъгласията си, независимо от кодексите.

— Вярно е — тази идея като че ли не тревожеше Сафо. — Кого желаете да предпазите? Братята си или лорд Уолгрейв?

— Братята си, разбира се.

— Дали?

Какво, за бога, виждаше тази жена? Елф разтвори с една ръка ветрилото и го размаха пред лицето си, за да се защити от погледа ѝ.

— Също така не бих искала да стане нещо лошо и с Уолгрейв. Все пак сестра му е омъжена за моя брат. Но ако се стигне до избор, бих избрала братята си.

— Може би — с тези думи Сафо отмина и Елф, водена от някаква странна сила, потърси своя опасен лорд, съпроводждана от Аманда.

Трябваше да си признае, че ѝ е невъзможно да стои в една стая с Уолгрейв и да не говори с него. Така беше от първата им среща. Този импулс до ден-днешен не бе довел до нищо, освен до остри забележки — с изключение на времето, когато тя беше Лизет.

Какво щеше да стане този път?

Той стоеше сред една разредена група от хора и на Елф ѝ бе лесно да застане до него.

— Изненадана съм да ви видя тук, лорд Уолгрейв.

Той се сепна, сякаш наистина го бе смушкала с нещо остро, след това се обърна към нея като към враг.

— За мен е още по-изненадващо да ви видя тук, лейди Елфлид.

— Това е първото ми посещение — въпреки тона му, Елф бе твърдо решена да бъде спокойна и учтива. Това със сигурност бе възможно. — Приятно събитие, нали?

— Наистина. Но се чудя дали Ротгар би ви позволил да стъпите в този дом.

— Ротгар не контролира действията ми.

Вече се дуелираха с думи.

— Ротгар контролира всяко проклето нещо, което може.

— Тогава може би аз не мога да бъда контролирана.

Устните му потрепнаха подигравателно.

— Несъмнено е вярно. Сигурно си имате своя функция — нещо като кръст, който той да носи.

Елф с мъка се сдържа да не се впусне с пълна сила в караница. Отли глътка от пунша си, в който имаше и малко бренди, и направи втори опит:

— Защо сте толкова разгорещен, милорд? Всъщност не мисля, че някога съм ви сторила нещо лошо.

Той също се овладя.

— Колко вярно! А прехвърлянето на греховете на братята върху сестрата би било глупаво.

Поклони се и щеше да отmine, ако Елф не го бе спряла, хващайки го с ръка. Това я изненада също толкова, колкото и него, и ѝ се наложи да потърси набързо някаква причина.

— Патах се дали сте получили вест от Частити и Син.

Той повдигна вежди.

— Мислех си, че е по-вероятно брат ви да ви пише, отколкото сестра ми на мен.

— Жените поначало са по-добри в кореспонденцията. А и Ротгар е извън града и аз съм при лейди Лесингтън. Ако има писма в Малърън Хаус, може и да не зная. Това, че ви попитах, беше просто импулс — и то глупав — сигурно говореше като идиотка.

Той махна деликатно ръката ѝ от ръкава си, сякаш беше насекомо.

— Страхувам се, че сте прекалено отдадена на импулси.

— А вие сте прекалено отдаден на критици!

Както обикновено, по време на такива схватки, той изглеждаше така, сякаш иска да я удуши.

— Не — каза Уолгрейв, като очевидно едва се сдържаеше. — Не съм получавал никакви писма. Все пак са минали само три дни, откакто заминаха за Портсмут, но смятам, че възнамеряват да се качат на кораба точно сега. Несъмнено ще изпратят писма, преди да отплават. Както знаете, плаването нерядко бива отлагано. Ще ви уведомя веднага щом получа някакви новини.

С тези думи той се обърна и отмина. Всъщност първо отиде да поговори със Сафо, след това си тръгна. Сафо погледна към Елф заинтригувано и някак развеселено.

— Сбърках — промърмори Аманда. — Не е като Ромео и Жулиета, а като Бенедикт и Беатриче. Ако някога открие, че те е целунал, сигурно ще хукне да си мие устата!

— О, престани да се правиш на глупава! — тросна се Елф. — Искам да си вървим.

Но в каретата на път за дома, Елф не можеше да не мисли за лорд Уолгрейв — спокоен, сред приятни нему хора. Една негова страна, за която дори не бе подозирала.

— Ако не бях там, Аманда, щеше ли да ти се стори компанията на лорд Уолгрейв приятна?

— Възможно е — призна Аманда. — Той е доста красив и притежава забележителен стил...

— Не те питах дали искаш да си легнеш с него!

Аманда се изкикоти.

— Такива мисли обикновено изникват, когато се обсъжда поведението на някой хубав мъж. Но да, когато не говори с теб, изглежда доста приятен. Всъщност изцяло друга личност. Все пак през по-голямата част от времето ми беше трудно да ви преценя обективно поради шума и дима от откритата война. Поне е ясно, че той не разпозна Лизет.

— Това е вярно.

„И — помисли си Елф — може би в това се крие коренът на недоволството ми.“ Дълбоко в сърцето си искаше да я бе разпознал. Поне трябваше да усети вибрациите, вълнението, което тя чувстваше всеки път, когато се срещаха.

Със сигурност това не биваше да бъде съвсем едностранно.

Аманда се отпусна назад в седалката, като си вееше лениво с ветрилото.

— Но трябва да призная, че сбърках в опасенията си. Твоят набег в приключенията се оказа доста забавен. Отсега нататък ти ще избираш какво ще правим.

Елф си припомни мрачно за шотландците. Държавна измяна. Възможна заплаха за краля. Престори се, че се прозява.

— Трябва да отклоня предложението ти. Твърде изтощително е постоянно да търсиш необикновеното. Нека за в бъдеще се придържаме към общоприетите неща, скъпа моя.

Форт се укори, задето е напуснал толкова внезапно дома на Сафо. Колкото и да го дразнеше, Елф никога досега не го бе

принуждавала да бяга. Нервите му сигурно бяха опънати до пръсване от тази работа с Мърей, проклет да бъде!

Или може би заради Лизет. Съдбата на глупавото девойче все още го тревожеше, макар и нищо да не бе станало по негова вина. Беше направил всичко по силите си.

Лизет го тревожеше и за друго. Не бе напълно убеден, че е невинна и като че ли тя беше пробудила заспалия му интерес към жените. Ето че сега бе открил, че се чувства сексуално заинтригуван от милейди Елфлид, по дяволите! Елф беше точно от този тип дръзки бърбровки, от които се отвращаваше. Обичаше жените да са сочни, мълчаливи и много опитни.

Или поне ги бе предпочитал, преди изцяло да се откаже от секс.

По дяволите, от месеци насам не бе мислил толкова много за някоя жена, а сега две проклетници от този вид населяваха главата му. Ако само можеше да се успокои за Лизет, и другите тревожни мисли щяха да изчезнат със сигурност.

Така че на следващата вечер, когато отиде на вечеря в дома на сър Джон Фийлдинг на Бау Стрийт, се зае с тази работа. Докато десетимата господа чакаха да бъде сервирана вечерята, той помоли да разговаря насаме със сър Джон, главния съдия на Лондон.

— Някаква неприятност ли? — попита прошареният мъж, който носеше копrienено шалче върху незрящите си очи.

— От незначително естество.

Сър Джон се засмя.

— Така казват всички. Или пък казват, че питат за някой свой приятел. Какво мога да направя за вас?

Форт се усмихна, като знаеше, че сър Джон улавя всеки нюанс на тона и усмивката ще проличи в гласа му.

— Моят приятел — каза той — е бил в компанията на млада жена преди две нощи. Тя е избягала сама и той е загрижен за нейната безопасност. Чудех се дали не са се появявали някакви женски трупове.

— Доколкото зная — не, Уолгрейв, макар винаги да е възможно някои нещастници да бъдат изхвърлени от водите на Темза известно време след смъртта им. Име?

— Нямам и най-малката представа. Но все пак добре възпитана.

Сър Джон вирна глава и се обърна към Форт, сякаш да го огледа внимателно.

— Тогава нейното семейство сигурно е вдигнало тревога.

— А вдигната ли е такава тревога?

— Не.

— Тя е чужденка — францужойка — и е на гости на свои роднини тук. Твърдеше, че може и да не вдигнат тревога веднага.

— Глупаво девойче — изръмжа сър Джон, разбирайки намека, че жената е търсела богат любовник. — И е срамота, милорд, задето сте я направили своя плячка.

— Моят приятел — каза Форт — се е държал със значително приличие, като се имат предвид обстоятелствата. Щяла е да бъде в пълна безопасност, ако не е избягала.

— Хм! Както вече казах, не съм чувал за никакви подозрителни смърти на млади жени. Но все пак дайте ми описание и ще проверя.

— Благодаря. Средно тегло и ръст. С фини кости, но закръглена, където трябва. Беше с маска, но брадичката ѝ бе малко квадратна, макар устните ѝ да бяха красиво оформени. Би могла и да е хубава... — Форт осъзна, че гласът му е станал замечтан, защото си представяше как Лизет лежи на леглото и го поглъща с очи. — Когато я видях за последен път — каза рязко той, — бе с ярка рокля на алени райета върху алена фуста и всичко това беше покрито с маково червено домино, носено с външната страна навътре.

Сър Джон поклати глава.

— От това няма полза, Уолгрейв. Ако ѝ се е случило нещастие, ще я намерят чисто гола. Такива дрехи струват пари. За бедните всички дрехи струват пари. Ако убиецът ѝ не я е съблякъл, изметта от кварталите ще го направи. Цвят на косата?

— Не зная. Беше напудрена.

— Е, поне един напудрен труп ще вдигне шум, уверявам ви! Ще ви уведомя, ако чуя нещо, но ако не са я отмъкнали за някой публичен дом, тя е в безопасност с роднините си. И можем да се молим да е научила нещо от това си приключение.

Публичен дом. Защо не му бе хрумнала тази мисъл? В Лондон избилстваха жени, готови да продават телата си за жълти стотинки, но девиците бяха на мода. Това означаваше, че много публични домове

търсеха момичета, безпомощни и останали без всякаква надежда, стига да са девствени.

— Мога да ви наема полицай, Уолгрейв. Моите служители са забележително умни в намирането на хора.

Това го изкуши, но бе твърде опасно. Част от Форт се тревожеше за глупавата Лизет, но другата част подозираше, че тя е нещо много повече, отколкото изглежда. Ако работеше за Мърей, не можеше да позволи на Фийлдинг дори да я помирише.

Форт съпроводи главния съдия до масата.

— Благодаря ви, сър Джон. Ще си помисля.

След вечерята, докато мъжете седяха доволно и се наслаждаваха на коняка и тютюна, Форт намери възможност да се срещне за малко с Джон Гренвил, силния държавен секретар. Не беше трудно, защото Гренвил изпитваше същото нетърпение да поговори с него.

— Е, Уолгрейв? — попита мъжът в един тих ъгъл. — Имаш ли вече някаква представа какво смятат да правят тези шотландци?

Той беше спретнат — в сериозни дрехи и внушителна сива перука — и отпиваше сдържано от коняка си, сякаш в чашата му имаше горчиво лекарство.

— Ще бъде скоро, но не мога да ви кажа нищо повече. Мърей ме държи на тъмно — лордът отвори кутийката си за енфие от сребро и обсидиан, и предложи на държавния секретар, но той отказа с жест. Форт си взе една щипка и добави: — Доколкото разбирам, той държи всички на тъмно за цялостния план.

— Но ще използва играчката, онази пагода, нали?

— Така казва и аз успях да я взема от Ротгарското абатство за него. В къщата ми е, под охрана. Но наистина е жалко. Това е изящен предмет, със свършена изработка. Когато се навие, всички малки фигурки около нея и на балконите се раздвижват и изпълняват задачите си. Играчката беше в центъра на вниманието на бала с маски, който Ротгар даде миналата година.

Един бал, който Форт никога нямаше да забрави. Балът, на който умря баща му.

Форт не беше казал на Гренвил, че използването на пагодата е негова идея. Главната причина, поради която Мърей поемаше риска да се свързва с непознати, бе тази, че не знаеше как да доближи смъртоносен предмет до краля. Форт, който играеше ролята си на

конспиратор, беше изтъкнал, че това е подарък, който кралят би желал и който познава добре.

Кралят не бе присъствал на злощастния бал в Ротгарското абатство, но беше дошъл там няколко дни по-късно, за да удостои с присъствието си сватбата на Частити със Син. Беше видял автоматичната играчка и бе изразил мъгляво желание да я има. Очевидно беше, че е въпрос на време, преди Ротгар да я предложи като подарък.

Така че когато Мъррей попита за някакъв предмет, който да бъде изпратен на краля, пагодата изникна в ума на Форт. Беше идеално, тъй като Ротгар накрая щеше да бъде обвинен в якобитски заговор.

Когато Мъррей се съгласи, Форт изпрати хора да откраднат играчката. Сега тя бе скрита в мазето му, докато дойдеше време шотландците да я направят смъртоносна. Трябваше да изпитва удоволствие при всяка следваща стъпка, но вместо това откриваше, че се чувства все по-неловко.

— Нямам доверие на Мъррей — каза той на Гренвил. — Със сигурност не му вярвам, че ми казва истината за плановете си. Очевидно е подозрителен — след това му разказа за събитията във Воксхол.

По-възрастният мъж поклати глава.

— Едва ли това е било приятно за теб, Уолгрейв. Моите благодарности, задето изигра ролята си.

— Щастлив съм да изпълня дълга си — Форт помисли още малко, тъй като изпитваше неохота да се откаже от оръжието си срещу Ротгар. Но то нямаше да свърши работа. Рисковете бяха твърде големи. След това каза: — По мое мнение кралят трябва да бъде предупреден за пагодата.

— Не, не! — Гренвил се наведе напред и по бузите му се появи лека руменина.

— Защо, по дяволите?

— Защото кралят е твърде привързан към Бют.

Форт знаеше, че Гренвил мрази лорд Бют, довереник на краля и понастоящем министър-председател на Англия, но не спомена за това.

— Със сигурност Негово величество може да бъде предупреден да не казва на никого.

Гренвил изсумтя.

— Негово величество казва на Бют дори кога ходи по голяма нужда. Ще му каже и за това, повярвайте ми. На Бют също са му редки зъбите. Ще си отиде у дома и ще се разбъбри пред всички, включително и пред братовчед си, Майкъл Мърей.

Форт бе очаквал Гренвил да издаде заповед за арестуването на Мърей. Но държавният секретар имаше други идеи. Той искаше да хване Мърей на местопрестъплението. Преструваше се, че идеята му е заговорът да бъде потушен завинаги, но Форт знаеше, че в същото време се надява да съсипе и Бют. Гренвил и Бют бяха съперници за властта в кралството.

Всичко това бе една дяволска бъркотия.

— Знаете какво би се случило, ако предупредим краля — продължи убедително Гренвил: — Бют ще се разприказва. Мърей ще си плюе на петите. Само че ще се върне друг път, когато ние няма да бъдем в заговора — Гренвил се наведе напред: — Беше истински късмет, че този човек се обърна към вас, Уолгрейв и, че вие сте били достатъчно умен, за да не го отблъснете още при първите думи.

На Форт често му се искаше да бе изхвърлил Мърей веднага, а не да се забърква в тази каша.

— Не се тревожете за краля — продължи Гренвил. — Той е в безопасност. Казахме на хората му да бъдат изключително внимателни към неочаквани подаръци. И тъй като и вие сте включен в това дело, ние сме готови и нащрек. Не могат да действат, докато не получат играчката.

На Форт му се искаше да може да сподели увереността на Гренвил.

— Защо просто не арестуваме Мърей и не го принудим да си каже всички подробности?

— Трудно е да се измъкне каквото и да било от такива фанатици, а и дните на дибите и щипците^[2] отдавна са отминали. Без да имаме доказателства, разни хора ще се развикат „несправедливост“ и „да се доведе пред съда“.

— Дяволски рисковано е.

— Хората ми наблюдават Мърей.

— Само да можем да разберем какво се крие зад всичко това — рече Форт. — Какъв смисъл има да се убива кралят, когато той има двама братя и дете на път? Изглежда като плод на чиста злоба.

— Може би е именно това.

— Мърей не ми прави впечатление на заслепен от злоба човек. По-скоро е като фанатик с кауза. Веднъж или два пъти ми спомена за някакъв камък. Камъкът на Съдбата. Имате ли някаква представа какво може да бъде?

— Може би някакъв амулет? — каза Гренвил, но махна пренебрежително с ръка. — Ако очаква той да го предпази, ще открие, че не му е достатъчен, когато го хванем на местопрестъплението. По дяволите, господине, ще го разчекнем между четири коня, както направиха французите, когато го хванем в опит за убийство на кралска особа.

— Стига опитът да си остане неуспешен — рече сухо Форт. — Негово величество не заслужава ранна смърт. Но се страхувам, че ролята ми е почти изпълнена. Пагодата е в ръцете ми. Когато дойдат за нея, ще ви уведомя. Останалото зависи от вас.

Форт отмина нататък, за да поговори с други мъже. В десет, когато вече беше прилично да си отиде, той напусна дома на сър Джон, като възнамеряваше да се прибере у дома и отново да нагледа проклетата пагода. Макар че беше поставил на вратата двама въоръжени мъже, които да я охраняват неотклонно, все още се тревожеше да не бъде отнесена без негово знание.

Чувстваше се като застанал върху склад за муниции, заобиколен от огън.

Подозираше, че Ротгар възнамерява да подари играчката на крал Джордж по случай раждането на първото му дете, по някое време през август, но можеше да си представи с какъв ентузиазъм би я приел той по всяко време. Вероятно щеше да прояви нецарствено нетърпение да я навие и пусне в действие.

И в този момент експлозивът, който Мърей възнамеряваше да постави, щеше да запрати огън и парчета желязо по всички близкостоящи.

Форт искаше да бъде напълно сигурен, че помощниците и прислугата на краля няма да позволят да го доближи никакъв предмет, без предварително да са го огледали внимателно. Но не беше сигурен. Крал Джордж беше доста своенравен.

Само да можеше Мърей да отключи проклетата си уста и просто да обясни целия заговор!

Форт се бе помъчил да го привлече в собствения си приятелски кръг с надеждата да го хване пиян и отпуснат, за да научи всичко. Но Мърей пиеше колкото монахиня и изобщо не се забавляваше. Нямаше интерес към жените. Един господ знаеше какво прави с времето си. Може би четеше Библията?

Как можеше четенето на Библията да върви ръка за ръка с едно безсърдечно убийство?

И какво означаваше за Лизет апатията на Мърей към жените?

Форт можеше да заложи цялото си състояние, че е просто една невинна девойка, изпаднала в ужас от перспективата да прави секс. Ако беше така, бе малко вероятно да е пионка на Мърей. Но кое беше тогава това дръзко момиче, откраднало пистолета му?

Той въздъхна, осъзнавайки, че отново е започнал да се тревожи за проклетата жена. Почука по покрива на каретата с бастуна си и нареди на кочияша да промени посоката.

Щеше да направи нещо, за да успокои тревогата си.

Скоро влезе в приятното заведение на Мирабел — най-прочутата *мадам* на Лондон. Величественият и салон беше осветен от тежки полилеи, където мъжете пиеха и играеха комар, често с жени на скута. На многото подиуми из залата тънко облечени красавици заемаха неприлични пози, за да разпалят все още стаените огньове.

Форт направи знак, че иска да поговори насаме със собственичката, и беше въведен в елегантен будоар. Скоро хубавата, макар и със сурови черти Мирабел дойде при него. Тъмната ѝ коса бе подредена в елегантна прическа, а рубиненочервената ѝ копринена рокля нямаше да посрами и дукеса. Нито пък бижутата ѝ, макар и винаги да бяха прекалено много.

Мадам бе очевидно разочарована, че един от най-богатите ѝ редовни клиенти не е дошъл в дома, за да търси удоволствие, но нямаше нищо против и да продаде информация. Знаеше колко е полезно да има приятели по високите места.

— Известно ви е, че не се занимавам с търговия на плът, милорд.

— Но знаете кой се занимава. Щяхте ли да чуете, ако някое ново момиче е заставено да се продава в подобен дом?

— Не се интересувам от такива неща — тя започна да си играе с диамантената огърлица, разположена върху напудрената ѝ бяла гърд.
— Но бих могла да разбера.

Той ѝ отправи усмивка, която обещаваше пари.

— Направете го. Ще ви бъда благодарен.

Тя отвърна на усмивката му.

— Разчитам! — след това, когато той се обърна да си върви, го попита: — Сигурен ли сте, че не можем да ви омаем, милорд? Както знаете, имаме *всичко*, което човек може да пожелае.

От начина, по който наблегна на думата „всичко“, Форт заподозря, че му предлага хубаво момче. Сигурно отсъствието му напоследък я озадачаваше.

— Благодаря ви, Мирабел, трябва да тръгвам.

Не ѝ даде повече обяснения, но докато крачеше през пълния салон към вратите, се замисли за малко, върху странното си целомъдрие.

Преди смъртта на баща му, отношението му към жените бе доста ентузиазирано, но блажено просто. Стига една проститутка да имаше желание и да бе малко вероятно да е болна от нещо, той ѝ се наслаждаваше, като се стараяше в замяна да ѝ достави удоволствие. Винаги предпочиташе неспокойните пред пасивните тела.

Щеше да му отнеме доста време, докато излезе от заведението на Мирабел, тъй като постоянно му подвикваха приятели и познати. Спря се с група мъже, за да гледа как едно от момичетата съвършено изиграва оргазъм с невидим любовник.

Нищо. Не почувства нищо.

Но желаяше Лизет.

Тази мисъл го накара да се сепне. Нима беше стигнал до положение да се нуждае от изплашена девственица, за да погъделичка изхабения си вкус?

Той се измъкна незабелязано от групата, наблюдаваща демонстрацията, и излезе от дома на Мирабел, като се чудеше кога ли е замрял интересът му към секса. Спомняше си, че неотдавна този интерес бе силен, дори прекалено силен.

Но след смъртта на баща си забеляза, че това му увлечение внезапно е намаляло. Изненадващ брой светски лъвици намираха най-младия и красив лорд очарователен и любопитен. Известно време той им служваше.

Ако предпочиташе проститутка, кесията му беше бездънна, а в Лондон се купуваше всичко, абсолютно всичко. По едно време

смяташе, че може да намери забрава в изтощителен и изобретателен секс, или може би глупаво се надяваше да намери нещо повече.

Но каквото и да търсеше, намираше само страдание.

Когато удоволствията престанаха да взривяват съзнанието му, той продължи с болката. Дами или проститутки, жените никога не протестираха, а някои дори като че ли се наслаждаваха на грубостта му. Но веднъж, когато видя раните, които беше направил по сочното тяло на една графиня, намрази себе си.

Докато каретата му се приближаваше и той се качваше в нея, се надяваше мислите да не личат върху лицето му. Когато потеглиха към Уолгрейв Хаус, внезапно си припомни за Порша. Тук, в тази карета, бе готов да изнасили приятелката си от детинство, само защото знаеше, че това ще нанесе удар върху Брайт Малърън, нейния съпруг.

Когато си спомни за това, той вдигна ръце, за да потърка слепоочията си. Древен инстинкт на мъжете бе да нападат врага си чрез жените.

Но Порша?

Господи, *Порша!*

Разбира се, че нямаше да го направи, не можеше да го направи!

Но все пак ѝ беше натрапил една целувка. Целувка, която нямаше нищо общо с нежност, нито дори със сладост. Гневно, властно нападение.

Беше спрял дотам, слава богу. Само че понякога, докато лежеше в тъмното, без да може да заспи, не беше сигурен дали изнасилването е било дотам невъзможно. Всъщност можеше да изключи напълно коя е, дори напълно да изключи факта, че е личност.

Изплашен от себе си, след това той бе обладал съвсем малко жени и скоро бе спрял съвсем. Знаеше, че приятелите му се тревожат, задето се превръща в подобие на своя лъжеморален, вманиачен от гордост баща. Но ето че се бе появила Лизет...

Раздразнен, той пропъди мислите за досадната женичка.

По дяволите!

Той имаше всичко. Трябваше да може да направи нещо с нея. Нещо, което да си струва.

Но какво? Не искаше да бъде копие на баща си. Непокваряемия, макар много хора да му се възхищаваха, не бе давал и пет пари за съпругата, синовете или дъщерите си. Беше обладан от гордост и

собствените си грандиозни планове. И в крайна сметка се бе оказал покваряем в преследването им.

Форт имаше своя собствена гордост и свои планове — благородни идеи за използването на богатството и властта си за добри цели, за поправянето на извършените от баща му злини. Но все пак, под това се таеше друг план — не, по-точно нужда: да съсипе надменния маркиз Ротгар, както маркизът го бе съсипал. Знаеше, че единият план противоречи на другия, но бе твърдо решен да изпълни и двата.

Сестрата на Ротгар, Елф, изникна в съзнанието на Форт и той си спомни оживеното ѝ лице, докато си разменяха остри думи у Сафо. Колко типично бе за Ротгар да остави сестра си да лудува и да кръстосва шпаги с хората, които не харесва! Форт беше помислял веднъж-дваж да я включи в някой от плановете си за разрушение.

Знаеше, че това означава той да умре. Но смърт за такава кауза можеше да бъде добре дошла. Това, което живееше, едва ли можеше да се нарече живот. А и имаше брат.

Веднага след смъртта на баща им, Форт беше изпратил седемнадесетгодишния Виктор в Италия. Каквото и да се случеше, малкият му брат щеше да го преживее и да бъде в сравнително добра форма да поеме отговорностите на семейството. Това позволяваше на Форт да преследва отмъщението си.

Чрез Елф?

Тя бе същество, което създаваше само неприятности, но нещо в нея го възбуждаше до болка — може би фактът, че тя има истински добро сърце. Понякога, когато по-скоро го дразнеше несъзнателно, отколкото нарочно да се заяжда, му бе дяволски трудно да не се размекне и да забрави изобщо, че е Елф Малърън.

Промърмори някаква ругатня.

Мили мисли за Елф.

Прекален интерес към онази глупава Лизет.

Може би Мирабел имаше право да е загрижена за него. Може би една нощ изтощителен, необикновен секс с няколко от най-опитните ѝ курви щеше да излекува болката му. Все пак щеше ли да мисли толкова много за Лизет, ако тя не бе първата жена, разбудила сексуалните му апетити от месеци насам?

Това я правеше двойно, тройно опасна.

Да отиде обратно при Мирабел? Не, този вид секс все още не го привличаше.

В някой от клубовете си? Там се занимаваха главно с хазарт, а сега не бе в настроение за това.

В някое кафене? Късните посетители на тези места обикновено биваха потънали дълбоко в разговори за философия или политика. А последното нещо, което му се искаше в момента, бе да мисли.

Докато се отправяше към Пикадили, видя осветената Девъншир Хаус и си спомни, че е получил картичка за бала на дукесата.

Танците щяха да отвлекат ума му от мислите за час-два. С повече късмет, дотогава странното му настроение щеше да е отминало.

---

[1] Фут — единица за дължина, равна на 30,5 см. — Б.р. ↑

[2] Диби и щипци — средновековни уреди за изтезание. — Б.пр.

↑

СЕДМА ГЛАВА

Елф забеляза Уолгрейв в момента на влизането му.

Разбира се, в тази бляскава компания всеки облечен в траурно черно щеше да изпъква. И дума не можеше да става за някакво шесто чувство, което да я е известило за присъствието му. Разбира се, че нямаше такова нещо.

Все пак не можеше да отрече объркващото потреперване в стомаха си или това, че ръцете ѝ внезапно са овлажнели от пот.

О, господи! Вече ставаше нелепо.

Тя съсредоточи вниманието си върху младия лорд Нортроп и усмихнато прие предложението му за следващия танц. Докато той я водеше напред си наложи да не гледа към Форт.

Все пак потреперването в стомаха ѝ беше от нерви. Не бе свикнала да се сблъсква с Уолгрейв из целия град. Ами ако той разпознаеше в нея Лизет?

Докато музиката започваше и тя правеше реверанс, сама се увери, че е почти невъзможно да я разпознае.

Тази вечер, приготвена до съвършенство от Шантал, бе напълно лейди Елф. Пясъчните ѝ къдрици, ненапудрени, бяха обсипани с малки сини цветчета в тон с бледосинята копринена рокля. Нямаше крещящи червено-златни украси, а фини като мрежа ширити в бяло и сребристо със ситни перлички. За бижута беше избрала комплект от перли и сапфир, който Лизет не можеше да си позволи, дори и да спестяваше хиляди години.

Макар облеклото ѝ да бе точно това, което считаше за досадно, знаеше, че обществото го счита за елегантно и съвършено. Знаеше също, че е приятна компания, харесвана от почти всички. И все пак Форт, който понякога бе мил с глуповатата, безвкусна Лизет, щеше да се усмихне злобно на лейди Елфлид Малърън.

Въпреки добрите ѝ намерения, очите ѝ отново го потърсиха. Той говореше с Шарлот дьо Куртанс. Не, не говореше, флиртуваше!

Шарлот бе очарователна млада жена, но колко нечестно бе да флиртува с нея, когато винаги само се зъбеше на Елф!

— Нещо не е наред ли, лейди Елф?

Думите на Нортроп я накараха да осъзнае, че се е намръщила. Тя побърза да заглади нещата с усмивка.

— Нищо особено, милорд. Просто една от онези мимолетни грижи.

Той вдигна ръцете им, за да може тя да мине под тях, след това се обърна.

— Има ли нещо, с което да мога да ви помогна?

Елф се усмихна.

— Благодаря ви, милорд, но не. А сега ми кажете какво знаете за Нова Скотия. Както знаете, брат ми беше изпратен там.

Това поведе разговора в друга, съвсем удобна посока. Нортроп беше един от мъжете, които биха й направили предложение, ако го насърчеше поне малко. Докато бърбеха и танцуваха, тя се запита, защо не го направи. Той беше млад, добре сложен, интелигентен, учтив...

Но не караше кожата ѝ да настръхва, когато я докоснеше, и никога не я караше да мисли за секс. Елф си помисли, шокирана от себе си, че всъщност не може да си се представи да лежи гола в леглото с него — нещо, което успяваше твърде лесно — и твърде възбуждащо! — да си представи с Форт.

Кога бе започнала да мисли за него като за Форт?

Танцът свърши и тя помоли Нортроп да я заведе при леля ѝ Кейт. Иначе щеше да бъде задължена да му прави компания, докато се появи нов партньор. След като освободи по този начин и двамата, тя забърбри с леля си, без да изпуска Форт от очи.

Искаше да бъде с него. Не се опитваше да се заблуждава по този въпрос. Но имаше и алтруистични мотиви. Неразумната враждебност между фамилиите им беше опасна и Елф възнамеряваше да сложи край на това. Тази вечер.

Шарлот беше открадната от друг джентълмен и Форт остана сам, а черните му дрехи го открояваха сред околните. Елф внезапно осъзна, че сигурно не е приятно да бъдеш толкова самотен.

Компанията от приятели на Форт се отдалечи от него и Елф отиде при самотния мъж, преди някой друг да е успял да го стори.

— Лорд Уолгрейв, ще повървите ли с мен? — молбата беше доста дръзка, но не неразумна, тъй като много двойки се разхождаха из залата, докато чакаха да започне следващия танц.

Той се обърна бавно с лице към нея, като очевидно смяташе да откаже. Това обаче щеше да превърне отношенията им в откровена грубост, което те обикновено се опитваха да избягват. След достатъчна пауза, за да прозвучи почти като обида, той ѝ протегна ръка.

Колко странно, че не бе забелязвала ръцете му досега. Е, все пак при последната им среща вниманието ѝ бе погълнато от него като цяло.

Той повдигна едната си вежда и Елф прочете подозренията му толкова ясно, сякаш ги бе изрекъл на глас. Беше си помислил, че му играе някакъв дребнав номер, за да го постави на мястото му!

Тя сложи бързо ръка в неговата и двамата закрачиха величествено из балната зала. Макар и внезапно да бе станала нервна, бе изпълнила първата част от плана си. Докато се разхождаха така, никой нямаше да се присъедини към тях. Така че ако успееше да не обръща внимание на докосването му, имаше възможност да стопи леда.

— Да не би да сте планивали да изненадате всички ни, милорд?
— попита палаво тя.

— Да ви изненадам ли, лейди Елф?

Да, „стопяване“ беше точната дума. Гласът му можеше да вледени някое от близките парникови растения.

— Толкова рядко ви виждаме на тези нормални светски събития — тя помахаше с ветрилото си и хвърли крадешком поглед към хладното му лице. Може би ако го подразнесе, щеше да го позатопли. — Ако бях суетна жена, щях да си помисля, че ме преследвате, Уолгрейв.

— Защото пристигнах тази вечер тук след вас? — той се обърна и я погледна с повдигнати вежди. — Но тогава трябва вие да сте ме преследвали у Сафо, тъй като пристигнахте по-късно — изгледа я, сякаш изведнъж го бе осенила някаква мисъл. — Така е! Няма защо да бъдете срамежлива, скъпа милейди. Ако изпитвате страст към мен, само кажете и ще се занимаем с това.

Загубила духовно равновесие, Елф отвърна троснато:

— Съмнявам се, че ще имате тази смелост, милорд.

Той се засмя, но не приятно.

— Ами опитайте. О, опитайте, Веспa. Дори ако искате тук, на пода на балната зала.

Елф прибягна до прикритието на един прост въпрос:

— Веспa?

— Означава оса.

— Тогава бих искала да не се държите толкова грубо, Уолгрейв.

— Подхожда ви, вие обичате да жилите.

Спряха до голяма колона, украсена с цветя и той се обърна към нея. След това, съвсем обърквашо, повдигна ръката ѝ към устните си за флиртуваща целувка.

— Е? — попита Уолгрейв, като се усмихваше, но в очите му нямаше никаква топлина. — Много дами обичат да преследват и измъчват обекта на обожанията си. Обожавате ли ме, моя най-скъпа Елф?

Сякаш нарочно беше застанал така, сред облак кремави цветове, докосващи дясното му рамо, обвит от аромата на розите наоколо.

Елф не си позволи да се поколебае и изрази същата фалшива усмивка.

— Обожавам ви точно толкова, колкото и вие мен, мой най-скъпи Форт, защото вие ме измъчвате също толкова, колкото и аз вас.

— Да ви измъчвам? Потърсил ли съм ви пръв поне веднъж? А вие като че ли тичате по мен като оса към сладко.

— Сладко ли? Господи, милорд, във вас има сладост, колкото в любимите горчилки на лекаря ми.

Все пак, докато вееше бързо ветрилото пред пламналите си бузи, Елф не можеше да не признае, че винаги го е търсила първа. По дяволите този мъж! Щеше да се махне от него, ако не подозираше, че той иска именно това и че то би означавало победа за него.

Беше време да помоли за мир. Можеше да го направи, а и щеше да спаси достойнството си. Преди събеседникът ѝ да успее да измисли нова острога, която да запрати по нея, тя сложи ръка върху неговата и го принуди да продължат разходката си.

— Грешите, милорд — нарочно си вееше бавно и се усмихваше на преминаващите приятели, сякаш разговорът им не беше от значение. — Просто играя ролята на умиротворител. Сестра ви е омъжена за моя брат и това в известен смисъл ви прави част от моето семейство. Не мога да понасям враждебност сред роднините си.

Елф внимателно избягваше да го поглежда.

— Умиротворител? Затова ли сме винаги във война?

— Не е моя вината.

— Така ли? В няколкото случаи, когато сме били принудени да бъдем заедно, никога не сте се колебали да ме жилите.

— Аз? — Елф кимна на дукесата. — Не мога да си припомня нито един такъв случай.

— Ами спомнете си първия път, когато се срещнахме. Вие веднага ме обвинихте, че съм безсърдечен брат.

— След като изобщо не помогнахте на горката Частити, когато имаше нужда от вас...

— Целият свят я смяташе за побъркана развратница. Беше намерена с мъж в леглото си! Всъщност дори аз я видях с мъж в леглото.

— Моите братя не биха ме изоставили при такива обстоятелства!

— Можем само да се молим вярата ви никога да не бъде поставяна на изпитание. А и в крайна сметка — прибави той — аз наистина се дуелирах с нейния прелъстител, което е мой братски дълг.

— Дуелирахте се със Син, проклетнико, а не с онзи ужасен Върнхам!

„Защо, о, защо винаги се заяждаха!“

Той като че ли изтрезня.

— Пребих Върнхам. Проклетият ви брат ми попречи да го убия. Това не се вместише в изкусния му план.

— Планът на Ротгар успя — забеляза Елф. — Син и Частити се ожениха.

— И все пак свърши със смъртта на баща ми.

Внезапно се озоваха от дребнавото заяждане в мрачната реалност.

— Не можеше да стане другояче — каза тихо тя. — Той полудя и се опита да убие кралицата — майка.

— Полудя заради брат ви.

— Не. Просто може би е преминал границата, защото винаги си е бил луд. Частити ми е разказвала как я е затворил в Мейдънхед, как се е опитал да я бие и как вие сте го спрели.

Той извърна поглед:

— Не е лудост един баща да бие своенравната си дъщеря.

— Значи тогава е бил с ума си?

Елф усети напрежението в него, което сякаш се опитваше да счупи невидими окови. Мъчеше се да си отиде или се мъчеше да остане с нея? Или просто се бореше със спомените?

— Не, не, не беше с ума си. Харесваше му да ѝ причинява болка. Предполагам, че щеше да му достави удоволствие и да я убие. Само че...

— Само че вие не искахте той да умре, защото ви е бил баща. Разбирам.

Тогава Форт я погледна и дори се усмихваше, но мрачно.

— Нищо не разбирате, Елф, понеже сте благословена, вместо прокълната — той отново се спря, но този път до прозореца, далеч от цветовете и аромата. — Откажете се от омиротворяването. Обречена сте на разочарование. Баща ми беше болен човек и брат ви използва и него, и мен като марионетки. И междувременно ни съсипа. Няма да забравя това.

— Баща ви грешеше, а не брат ми.

— Но баща ми беше мой баща, докато вашият брат си е ваш брат. Вие вярвате в семейството. Очаквате братята ви да ви подкрепят дори и когато грешите. Нали разбирате, тази добродетел не е запазена само за Малърънови.

За пръв път говореха сериозно, а тя се проваляше със задачата си.

— Но той е мъртъв — възрази Елф. — Това е минало. Нима времето не заличава всички рани?

— Изглежда, че не. Но кръвта може да бъде успокояващо лекарство.

— Няма да ви позволя да извикате на дуел някого от братята ми!

Това твърдение беше нелепо, но Елф се изненада, когато видя на устните му лека усмивка.

— Ще ме жилите до смърт, за да го предотвратите?

— Бих направила всичко, за да го предотвратя. Вие сте част от семейството ми, макар да го отричате.

Неочаквано изражението му стана мрачно.

— Да не би да искате да кажете, че сте загрижена за мен?

— Разбира се, че съм! Не сте искали да бъдете замесван във всичко това и не е честно да страдате. Не вярвам, че ще се почувствате

по-добре, ако успеете да убиете Ротгар, а то няма и да бъде лесно.

— Може да се почувствам по-добре, ако той ме убие.

Равният му глас прониза сърцето ѝ. Какво ли можеше да е толкова ужасно, че той да иска да бъде мъртъв? Нима опитът му миналата година да предизвика Брайт на дуел бе чисто и просто опит за самоубийство?

— Горката Елф — каза почти нежно младият лорд и докосна бузата ѝ. — Пребледняхте, а аз съм ужасен, задето наруших блаженото ви съществуване с тъмната си душа.

След периода, в който беше Лизет, такова мимолетно докосване не трябваше да я стряска, но Форт за пръв път постъпваше така с Елф Малърън и цялото ѝ тяло потрепери като докосната струна на арфа. И неговото изражение беше различно — все още мрачно, но не студено.

— Успокойте се! — рече той. — Ще престана с опитите си да наврежда на семейство Малърън. Братята ви могат да се считат в безопасност, що се отнася до мен, освен ако не ме нападнат отново.

Елф успя само да каже:

— Благодаря ви.

— Няма защо — рече безгрижно той. — А и това ви освобождава да посветите енергията си в сграбчването на съпруг, преди напълно да сте се покрили с прах.

След това, с кратка целувка по кокалчетата на пръстите ѝ, Уолгрейв се поклони и я остави във водовъртеж от чувства.

Когато най-сетне осъзна, че стои на същото място, тя си наложи да се усмихне безгрижно и се отправи към леля си, сякаш нищо не е било. За свое собствено успокоение се вкопчи в най-лесното чувство — гнева. Дявол да го вземе, пак бе имал последната дума!

Но това бе толкова малка част от цялото, че почти нямаше значение.

Самоубийство. Беше обмислял варианта да убие себе си или да се постави в положение, в което някой друг да го направи вместо него. Дали бе минало това време? Думите му за по-приятните начини даваха известни надежди, но това не се отнасяше до саморазрушението.

Ами обещанието му да прекрати враждата? Това трябваше да я изпълва с радост — и все пак сърцето я болеше.

Погълната от мислите си, тя промени посоката и се отправи към стаята за почивка на дамите, като се, надяваше да е празна и

подходяща за размисъл.

Освен двете прислужници, които стояха отстрани, готови да предложат помощта си, нямаше никой. Елф седна на едно канапе, като си вееше с ветрилото и сякаш гледаше към мрачното бъдеще.

Колко странно, че най-значителният разговор, който бе водила е Фортитюд Харлей Уеър, най-вероятно щеше да бъде последния.

Къде можеха да се срещнат в бъдеще? Въпреки появяването си тук, Форт нямаше склонност към балове и соарета. Елф рядко ходеше на мъжки събирания, където се говореше за спорт или политика, и със сигурност не посещаваше хазартни или публични домове.

Трябваше да се радва, че на враждата е сложен край. Като се имаше предвид какви са опасностите от тази негова враждебност, трябваше да изпитва облекчение, задето се е отказал от нея и ще спре да се меси в делата на семейството ѝ. А вместо това се чувстваше болезнено разстроена, задето щяха да се срещат рядко. Очевидно чувствата ѝ към него бяха далеч по-сериозни, отколкото бе предполагала.

А той я смяташе за жилецо, досадно насекомо.

Спомни си за двата последни случая, когато водовъртежът на обществото ги бе хвърлил на едно и също място. Тъй като се чувстваше гузна, задето семейството ѝ е донякъде отговорно за мрачния му вид, тя се бе опитала да го развесели. Може би се бе почувствала засегната от хапливостта му, но нима наистина се бе държала като оса?

Помисли си тъжно, че наистина се е радвала на няколкото им срещи, макар и да го смяташе за прекалено намръщен. От първата им среща я беше заинтригувал и бе предизвикал тръпнещ отговор от тялото ѝ.

А сега, заради Воксхол, несъщественото привличане бе придобило реални форми. Без никакво усилие можеше да си припомни тялото, устните и вкуса му. Спомените дори изпълзваха от паметта ѝ, без дори да ги вика, и то в най-неподходящи моменти.

Но може би по-силно от това, че бе опознала тялото му, бе фактът, че бе опознала самия него. Беше го видяла, наистина го бе видяла да се държи непринудено с други хора. Видението на човека, какъвто можеше и трябваше да бъде, не напускаше мислите ѝ. Способен на внимание, доброта и хумор.

Способен да се радва.

Елф си припомни с крива усмивка, че както Частити, така и Порша твърдяха, че той притежава тези добродетели. И се бяха оказали прави.

Но какво трябваше да прави в бъдеще, за да помогне на обещаващия млад човек да победи тъмния, изпълнен с горчивина циник?

Тя стана и провери външния си вид в огледалото. Дългът я зовеше. Трябваше да употреби ума си за залавянето на предателите.

След това може би — просто може би — щеше отново да ужили Форт и да види какво ще стане.

Посещението на Форт на бала в Девъншир Хаус не го избави от безпокойството, защото сега Елфлид Малърън още повече занимаваше ума му. Може би бащината му лудост беше от тези, дето се предаваха по наследство.

Елф Малърън! Не можеше да си представи по-неподходяща дама, но за момент там я бе пожелал. Не физически, макар и да усещаше нещо такова от нейна страна, а собственически. Искаше я за себе си.

Форт изруга тихо и потропа по тавана на каретата. Когато кочияшът отвори вратичката, Форт му нареди да кара към заведението на синьор Анджели, най-изтъкнатия учител по фехтовка в Англия. Дори и в този късен час Анджели нямаше да върне най-богатия си ученик.

Форт бе започнал да го посещава често, за да се упражнява как да убие Малърънови.

— Защо в този час, милорд? — попита флорентинецът, докато го водеше към залата за упражнения — голяма, просто обзаведена стая. Единствената ѝ украса бяха маските и шпагите, които висяха по стените. Стъпките им ехтяха в празното пространство като в пещера.

— Каприз — рече Форт, докато сваляше сакото и жилетката си. — Десет пъти обичайната ти такса, Анджели.

В тъмните очи на учителя по фехтовка проблесна интерес. Той се поклони и отиде да запали стенните лампи.

Форт събу обувките си, избра си маска и шпага, и застана готов.

— Кого искате да убиете сега, милорд? — попита Анджелино, като зае стойка срещу него.

— Може би вас.

Анджелино се засмя и го поздрави с шпагата.

— Желая ви късмет. Но няма да ви убия за тези думи. Съгласявам се с повишените ви изисквания, приятелю, само защото не искам да ви видя мъртъв на края на някоя шпага.

Той атакува, Форт отвърна и схватката започна.

— Тази нощ — рече Форт, като се хвърли в атака — не желая да убивам. Просто съм неспокоен.

— Аха! — извика италианецът, отстъпи назад с танцова стъпка, а острието му звънна и изсвистя, за да парира това на Форт. — Значи е жена. Най-сетне, приятелю, най-сетне е жена!

— Не е, проклет да си! — кресна Форт, но след това затаи дъх, защото учителят по фехтовка направи светкавично движение и той се озова притиснат до стената.

За да избегне пронизателния поглед на Аманди, на следващата сутрин Елф закуси в стаята си.

Опита да се съсредоточи върху държавната измяна, но откри, че мислите за Форт избухват в съзнанието ѝ като фойерверки и правят всичко останало невидимо. На бала в Девъншир циничната му маска беше паднала, за да ѝ покаже, че той страда. Елф не можеше да понесе някой да изпитва такава болка.

След като мисли за това през цялата безсънна нощ, тя реши, че корените на проблема му вероятно лежат в смъртта на баща му.

Преди да наследи титлата си, Форт обичаше забавленията, макар и да имаше склонност към лесна избухливост. С настъпването на кризата в семейството му избухливостта бе взела превес, но все още нямаше нищо подобно на тази тъмна горчивина. Това бе излязло на повърхността едва след трагичния бал с маски.

Мъка по баща му? Не, едва ли. Той живееше, притиснат от нещо по-тъмно и по-ужасно от мъката.

Като се сецаше за маскарата през ноември предишната година, осъзнаваше, че е обърнала ужасяващо малко внимание на смъртта на четвъртия лорд. Не беше присъствала в залата по време на фаталния

изстрел. Веднага след това беше заета да се грижи за принцеса Аугуста и някои други припаднали дами. Веднага след приключването на бала се бе хвърлила в приготовления за сватбата на Син и Частити.

Сега се чудеше какво точно се е случило, че да засегне Форт по такъв ужасяващ начин. Трябваше да разбере. Подозираше, че няма да намери покой, ако не го направи.

ОСМА ГЛАВА

Объркана, тя осъзна, че ще трябва да почака, докато някой от братята ѝ се появи, за да ѝ каже какво точно се е случило.

Къде, за бога, бяха те? Бяха изминали три дни, откакто им бе изпратила съобщения. Досега поне единият от тях трябваше да бъде тук. Всичко ставаше твърде сложно и заплетено, твърде рисковано, за да може сам човек да се справи с него, дори и да беше Малърън.

Какво правеха онези слуги? Не бе чувала нищо. Неочаквано се запита дали Грейнджър не е пренебрегнал нарежданията ѝ и не получава съобщенията им сам. Ако беше така, щеше да му откъсне главата! Тя позвъни на Шантал, измъкна се от леглото и изпрати на Грейнджър бележка, с която изискваше доклад.

Когато се облече, Елф слезе долу и откри, че Аманда е отишла да посети старата си дойка и ѝ е оставила купчина покани за преглеждане. Тя ги прехвърли без всякакъв интерес. Светската вихрушка ѝ се струваше все по-безсмислена, пък и бе достатъчно притеснена, за да желае развлечения.

Неспокойна, за да крачи из стаята с часове, докато чака вест от Грейнджър, Елф си наложи дисциплина и седна на слънце с изящно ръкоделие, както подобаваше на една дама.

Заета с това невинно занимание, тя се впусна в задълбочен анализ на измяната и избора си на действия. Умът ѝ обаче постоянно се връщаше към Форт, сякаш търсеше нещо определено. Неочаквано захвърли ръкоделието и се върна бързо при купчината покани.

Аха! Издърпа онази, която дразнеше ума ѝ. Лейди Ярдли канеше на маскарад. Тя беше съвсем благопристойна дама и балът ѝ нямаше да бъде като този във Воксхол. Защо тогава поканата бе привлякла вниманието на Елф?

Внезапно осъзна накъде се е насочило похотливото ѝ съзнание.

Лейди Ярдли беше леля на Форт. Това можеше да означава, че той ще се появи поне за малко. Или, още по-точно, че на този маскарад тя можеше отново да бъде Лизет. Ако дойдеше, той щеше да забележи

алено златните ѝ дрехи и да я потърси. Може би в такава обстановка Елф отново щеше да срещне усмихнатия, любезен Форт.

Вълнението ѝ се бореше с нервността. Елф стоя, втречена в картичката, докато едно почукване на вратата я измъкна от мислите ѝ. Влезе лакеят на Аманда.

— Един човек на име Робъртс иска да говори с вас, милейди.

Робъртс? Кой беше този Робъртс? След това си спомни, че става дума за един от слугите на семейството им, назначен да следи Форт. Тя въздъхна облекчено.

С малко повече късмет Робъртс можеше да е узнал къде живеят шотландците. Това щеше да позволи известен контрол над положението.

Лакеят я отведе до салона на иконома, където я чакаше Робъртс, облечен в бричове и палто на уважаван търговец. Сигурно се смесваше с тълпите по пълните улици без никакви проблеми. Елф се почувства по-добре, когато видя, че е толкова опитен.

Но думите му не ѝ донесоха утешение.

— Страхувам се, че няма много за докладване, милейди.

— *Нищо?* — Елф се отпусна разочаровано на един стол.

Робъртс сви рамене.

— Лордът прави това, което прави всеки лорд, милейди. И хората ни в къщата му казват същото. Нищо особено наистина, само дете преди няколко ноци бил довел у дома си някаква проститутка, която му се изплъзнала. Или поне — добави той, като си потъркваше носа — не е била там на сутринта и лордът изглеждал докачен.

Елф се молеше да не се е изчервила.

— Не виждам нищо интересно в случката.

Мъжът прие това като укор:

— Съжалявам, милейди.

— Ами тези, които го следят?

— Нищо, милейди, макар че улицата е оживена и е трудно да се каже, ако са хитри. Дори може да си имат местенце в някоя от близките къщи. Две от момичетата казват, че *усещали* нещо. Ама нали ги знаете жените... — той млькна и се загледа дипломатично в стената.

— Знам — отвърна сухо Елф. — Значи мислят, че може да има съгледвачи, но никой от вас не е открил такива. Никой ли не наблюдава къщата нощем? Мисля, че би ви било по-лесно да ги забележите.

— Извинявайте, милейди, ама защо ще наблюдават къщата нощем, когато той си е в леглото? Ако някой се интересува от делата му, ще го следят денем, когато ходи насам-натам, а не е чак толкова лесно да се види кой го следи сред толкова много хора.

— Значи няма нищо.

Елф почувства разочарование и тревога. Може би бе дошло времето да отиде при някой от представителите на властите и да каже всичко, което знае.

И все пак какво да каже? Че един мъж на име Мъррей е говорил за нещо, което ѝ е прозвучало като яacobитски заговор за убийството на краля. И че Уолгрейв е замесен. И че е научила всичко това на Алеята на друидите във Воксхол, докато се е преструвала — без някаква основателна причина — на френцуюйка на име Лизет Белхарди.

Щяха веднага да я хвърлят в лудницата!

— Освен една стая в мазето, която лордът държи под охрана.

Елф се сепна.

— Какво?

— Май че лордът е сложил нещо в една стая в подземиеото преди няколко дни и е турил отпред двама мъже да го пазят. Обаче не знаят какво има там. Никой не знае.

— Може ли да е човек?

Робърт поклати глава:

— Не вкарват вътре ни храна, ни вода. Не било по-голямо от бебе и било увито в дебел плат. Желаете ли да се опитаме да погледнем какво е?

Елф се помъчи да си представи какво ли е, но не успя.

— Можете ли, без да предизвикате бъркотия?

Той отново потърка носа си.

— Трудничко ще бъде, милейди. За оная врата има само един ключ и лордът го държи у себе си. И мъжете, дето пазят нещото, са честни. Но мога да помоля един от нашите хора там да опита.

— Тогава направете го, но не бива да поемат никакви рискове. Не искам лордът дори да подозира, че е наблюдаван. А сега за шотландците. Разпитахте ли във всички ханове.

— Аха, милейди. Сега се навъртат много шотландци — не са малко тия дни де — ама никой от тях не отговаря на описанието ви за тоя Мъррей.

Елф въздъхна. Ако наистина съществуваше заговор, сигурно се придвижваше напред с бясна скорост, а тя не бе помръднала и със сантиметър. Започваше да си мисли, че всичко това е само фантазия, но мистериозният пакет в къщата на Уолгрейв възроди страховете ѝ. Опита се да си представи, какво би могъл да държи един могъщ лорд в стая, за която само той има ключ. Сигурно бе нещо важно и много опасно. Нещо, свързано с измяна.

Трябваше да узнае какво държи Форт в онази заключена стая.

Осъзна, че се е изправила и крачи из малката, препълнена с разни неща стая и, че Робъртс я гледа любопитно. Дявол да го вземе, умът ѝ бе поел по интригуваща и опасна пътека.

Само един човек можеше да открие какво има в онази стая — една алена дама на име Лизет. Но само ако Лизет станеше любовница на Форт.

Тя се спря, загледана неவிждащо в празната камина. Устата ѝ пресъхна и сърцето ѝ запрепуска, но по кожата ѝ затанцуваха приятни тръпки. В главата ѝ се зараждаше план, който смесваше по-раншните ѝ копнежи и дълга ѝ към краля.

Обещаваше всички видове облаги. Също така я заплашваше с опасности. Изискваше от нея да направи нещо наистина порочно, но такова, каквото бе желала повече, отколкото можеше да предположи...

— Мисля, че трябва да се опитаме да ги изкараме навън — каза тя и се изненада сама на себе си.

— Моля, милейди? Какво казахте?

Елф обмисли отново плана си и си пое дълбоко дъх.

— Утре лейди Ярдли дава бал с маски в дома си на Клариън Стрийт. Почти сигурно е, че лордът ще се появи, тъй като лейди Ярдли му е леля. Ще дойде една дама, облечена в рокля на алени райета върху алена фуста и корсаж в черно, червено и златно. По някое време преди свалянето на маските в полунощ, тя ще напусне бала с лорд Уолгрейв. Ако някой от онези шотландци ги следи, вероятно ще се опита да предприеме някакво действие, дори и само да проследи двойката по-отблизо. Това ще ви даде възможност да ги различите.

Робъртс се почеса по носа с очевидно съмнение.

— Коя е тази дама, милейди? И защо шотландците ще се покажат веднага след нейното появяване?

Елф сложи на лицето си смразяващия малърънски поглед.

— Тя служи на семейство Малърън, това е всичко, което трябва да знаете. Просто се погрижи шотландците да се покажат и да не ги изпускате от очи. Ако нападнат жената, ще я защитите. Но се опитайте по-скоро да вземате пленници, отколкото да убивате.

Струваше ѝ се ужасно странно да говори така спокойно за насилие, но Робъртс не изглеждаше ни най-малко разтревожен, а просто кимна:

— Много добре, милейди. Други нареждания?

— Просто се погрижете да забележите дали някой не проявява особен интерес към онази дама и лорда, и открийте къде се крият. Дръжте под око най-вече онзи Мърей.

— Точно така. Среден ръст, пепеляворуса коса.

— Да!

— А жената, онази в алените дрехи?

— Тя ще бъде просто примамка. Когато се уверите, че вече не е в опасност, можете да пренебрегнете следващите ѝ действия.

Робъртс се поклони и понечи да си върви. Елф си спомни една подробност.

— И, Робъртс...

— Да, милейди?

— Можете да забравите за предмета, заключен в онази стая, до утре сутринта.

Дали ѝ се стори, че я поглежда някак странно? Когато обаче проговори, в гласа му нямаше нищо особено:

— Много добре, милейди.

С тези думи излезе и Елф въздъхна. Какво, за бога, беше направила? На пръв поглед това бе разумен план, да накарат шотландците да се покажат. Мърей и хората му със сигурност щяха да държат под око Форт. Нямаше начин. Когато Форт се появеше с алената дама под ръка, те щяха да разпознаят жената от Воксхол. И да видят в това възможност да я накарат да замлъкне или да ги наблюдават отблизо.

Надяваше се да не предприемат открита атака, защото това щеше да разруши другата част от плана ѝ — тази да влезе в Уолгрейв Хаус, за да открадне ключа и да огледа мазето.

Тази, която щеше да я направи любовница на Форт.

Разбира се, трябваше да настоява докрай да не сваля маската си, но Форт щеше да е толкова разпален, че да е готов на всякакви условия.

Поне така се надяваше.

Ама наистина — каква порочна жена беше!

Овладя изражението на лицето си и закрачи енергично към дневната, въпреки че потреперваше от чувство за вина. Със сигурност камериерката, която отстъпи назад, за да ѝ направи път, и лакеят до вратата на фойето виждаха каква развратница е. Чувстваше се така, сякаш порочният план е изписан на лицето ѝ, та дори и на гърба ѝ.

Когато влезе в дневната, взе ръкоделието, но отново го захвърли и остана загледана с празен поглед в пространството.

„Как можа?“ — питаше консервативната част от нея.

„Как би могла да не го направиш?“ — попита бунтовничката от детството.

И тъй като единственият мъж, когото желаше, никога нямаше да я пожелае, имаше голяма вероятност да си умре като стара мома. Проклетата да бъдеше, ако позволеше това да се случи! Все пак не можеше да си представи да слее тялото си с това, на който и да е мъж, само за да опита. Щеше ли някога да ѝ се удаде такъв шанс да загуби девствеността си с мъж, когото толкова ценеше, и в същото време да запази в тайна самоличността си?

След това си помисли с въздишка, че не е само заради секса. Страшно ѝ се искаше отново да бъде с Форт в по-любезния му вид — онзи, който бе показал на Лизет, онзи, който бе зърнала у Сафо. Искаше да го види в състояние на радост.

Искаше отново да го види гол. Спомни си как я бе поканил да направи с голото му тяло всички порочни неща, които си представя...

Елф помахаше с ръка пред пламналото си лице.

О, господи! Сега разбираше, защо хората от сътворението на света насам са се правили на кръгли глупаци заради представители на отсрещния пол.

А тя сега правеше ли се на кръгла глупачка?

Вероятно. И пет пари не даваше за това.

Забърза към стаята си, намери маската, завърза я и огледа лицето си. Да, наистина беше достатъчно. Само устните и брадичката ѝ бяха

открити и никой нямаше да я познае. И ако говореше все на френски, той нямаше да се усъмни в гласа ѝ.

На следващата вечер, докато пътуваше към дома на лейди Ярдли, Елф кипеше от горещо очакване и хладни съмнения. Беше облечена както във Воксхол, ако не се смяташе доминото. Тази вечер носеше леко кремаво наметало. Всъщност с белите си коси и полумаската със сигурност изглеждаше абсолютно благопристойна.

Какво ясно доказателство, че човек никога не биваше да съди по външния вид! Девственото бяло просто прикриваше „ужасното“ облекло, което Форт със сигурност щеше да разпознае, и порочната жена, която на сутринта щеше да бъде всичко друго, но не и девственица.

— Изненадана съм, че Шантал не е напуснала още — подразни я Аманда, докато каретата завиваше по Клариън Стрийт. — Едва не избухна в сълзи, когато ти настоя да носиш тези дрехи на светско събитие. Наистина имаш ужасен вкус, скъпа.

Елф направи гримаса.

— Просто ти обичаш да се носиш прекалено скучно. Омръзнало ми е от благопристойни бледи цветове.

— Те ти подхождат.

— Не смятам така.

Когато каретата спря, Елф отвори ветрилото, което си бе направила точно за тази вечер. От едната си страна то беше седефено и подхождаше на външността ѝ. От другата се виждаше червен, черен и златист лак — цветовете на другата ѝ личност.

— Тази вечер отново съм Лизет Белхарди, тайнствената френска съблазнителка, и мога да се обличам както си искам.

Аманда поклати глава.

— Все още не мога да разбера какво мислиш, че ще постигнеш с тази лудория.

Елф вече бе измислила историята за Аманда и сега ѝ я повтори:

— Просто искам отново да се срещна с Форт и да си говорим приятелски.

— Мисля, че има нещо повече.

— Повече от това да се забавлявам, флиртувайки с врага?

— Не забравяй, скъпа, познавам те добре. Намислила си нещо.

— Може би — призна Елф, докато каретата спираше. След това затвори ветрилото и слезе с помощта на очакващия ги лакей.

Докато изкачваше стъпалата на ярко осветената къща, Елф избра точния момент, за да подготви Аманда. Щом се озоваха сред другите гости и прислужниците, тя прошепна на приятелката си:

— Да, намислила съм нещо, скъпа. Ако се измъкна с Уолгрейв, не се опитвай да ме спреш.

— Да се измъкнеш! — възкликна Аманда и снижи гласа си до шепот: — Елф, моля те, мисли!

Сега, когато наметалото ѝ вече го нямаше, Елф отвори ветрилото с цветната страна навън.

— Помислила съм, повярвай ми.

— Е, той е напълно подходяща партия, скъпа моя. Ако желаеш да проведеш ухажването по необичаен начин, смея да кажа, че няма да стане нищо лошо.

Гласът ѝ звучеше почти самодоволно, което накара Елф да възрази:

— Аманда, нямам никакво намерение да се омъжвам за този човек.

Приятелката ѝ просто поклати глава с вбесяваща усмивка и я поведе напред към бала.

Балната зала на лейди Ярдли не беше много голяма, но добре осветена и с много позлата. В проблясващата стая гъмжеше от костюми и маски. Вълна от бърборене и музика удари Елф, докато влизаше вътре.

Тук, в частен дом, повечето хора бяха предпочели да носят костюми, а не домина, или просто бяха прибавили по една маска върху обичайните си вечерни дрехи. Поради това, облеченият в черно граф Уолгрейв щеше да се забележи по-лесно, но Елф напразно се озърташе наоколо.

Ами ако не беше тук и не възнамеряваше да дойде?

Тази възможност я измъчваше още от момента, когато бе замислила плана. Дори се питаше дали да не изпрати загадъчна бележка от Лизет, за да го примами тук. Рисковете обаче бяха прекалено големи, а и той със сигурност поне щеше да се появи на единственото голямо светско събитие на леля си за годината.

И все пак не се виждаше нито той, нито някой, който да прилича на него.

Елф сви рамене и си наложи да се успокои. Ако беше тук, със сигурност щеше да я зърне. Едва ли беше забравил това облекло.

И тъй като всички трябваше да бъдат анонимни, и дума не можеше да става да поздравят домакинята, затова Елф и Аманда се смесиха с тълпата, за да се позабавляват. Неочаквано един слаб господин от времето на Тюдорите с чорапи и бухнали панталони се поклони и помоли Елф да танцува с него следващия танц. Макар със сигурност да не беше Форт, Елф се съгласи с радост. Прекара времето си с него, като го обсипваше с въпроси и се опитваше да разбере кой е той, а и мъжът правеше същото.

Понеже на такива събития обичаят беше да се играят роли, и двамата говореха на френски, макар мъжът да го правеше доста тромаво. Разделиха се, без да се разпознаят един друг. Елф подозираше, че е от някое от посолствата, може би от испанското.

След това прие поканата на един пират отпреди век. Разпозна в него сър Кронън Дарби, жизнерадостен, както винаги, френският му беше ужасен, но крециящо жълтата му риза и украсените с дантели панталони й харесваха. Затова когато я примамил в един ъгъл и си открадна една целувка, тя не се възпротиви.

Но докато я притискаше здраво до себе си, Елф си помисли, че целувката не е толкова хубава, колкото с Форт. След това въздъхна, осъзнавайки, че Форт се е превърнал в неин стандарт — и то недостижим.

Сър Кронън я покани да намерят някой по-усамотен ъгъл. Елф отказа игриво и се върна в балната зала, за да я виждат всички. Макар и да не се съмняваше, че Форт ще я зърне, продължаваше да обикаля из залата и да гледа за високи мъже с неговото телосложение. Докато танцуваше с един господин в домино, който беше твърде нисък, за да бъде човека, когото търсеше, не преставаше да оглежда мъжете наоколо. Неколцина имаха същото телосложение, но се чувстваше странно убедена, че никой от тях не е Форт.

Когато танцът свърши, тя погледна часовника и се разтревожи, че времето лети твърде бързо. Все още беше десет и половина, но в полунощ всички маски щяха да бъдат свалени. Трябваше да намери Форт и да излезе оттук с него преди това.

Може би той изобщо не бе дошъл.

Обзе я отвратително чувство на разочарование и то нямаше нищо общо с шотландците.

След това забеляза висок мъж в кафяво домино. Предполагаше, че Форт може и да не носи черно, особено ако се опитваше да се маскира. Тя се извини набързо на партньора си и последва мъжа в малкото преддверие, където бяха сложени питиетата.

Когато той пие чаша вино от един слуга, Елф се блъсна в него и няколко капки от чашата му се разляха.

— О, мосю! — възкликна тя. — Моля ви за извинение.

Той избърса ръката си с кърпа, подадена му бързо от лакея, и отвърна на отличен френски:

— Няма нищо, скъпа моя. Мога ли да ви поръчам вино от вашите места?

Не беше Форт. Елф се усмихна насила.

— О, да, господине, ако обичате.

Сега пропиляваше ценни минути в разговори с мъжа в кафяво. Когато отново влезе в балната зала, Елф се сблъска с лорд Ферън, дегизиран с тога и лавров венец. Той беше един от най-отдавнашните ѝ ухажори, но очевидно не я позна. Елф прие поканата му за танц, като си мислеше, че това ще е добър изпит за маскировката ѝ.

Но танцът с него се оказа грешка. Не я позна, но очевидно му беше ужасно трудно да се справя едновременно с тогата и с партньорката си. По едно време платът се смъкна надолу и оголи гърдите му. Елф се изненада, когато видя колко са тесни.

Винаги бе смятала Ферън за добре сложен младеж, но той очевидно дължеше повечето от чара си на своя шивач. Сега Елф забеляза, че косата му е тънка и оредяваща. Нищо чудно, че винаги носеше перука.

„Наистина — помисли си тя, докато се движеха надолу по редицата — никак не е честно, че мъжете се загръщат така срамежливо! Жената трябва да оголи поне гърдата и част от ръцете си, което неизбежно казва доста за фигурата ѝ. А мъжът винаги може да покрие всичко, освен ръцете и лицето си.“

Реши, че краката му сигурно се виждат.

Тя погледна отстрани и видя, както бе очаквала, че голите прасци на Ферън определено приличат на вретена. Вероятно обикновено

носеше подплатени чорапи. Разбира се, един крачун с оредяваща коса можеше да бъде и чудесен човек, но дамите трябваше да знаят какво се крие под дрехите.

Докато се завърташе, доста затруднена от драпериите на тогата, блуждаещият ѝ поглед бе привлечен от един монах с нахлупена качулка. Дългата черна роба прикриваше изцяло фигурата му и все пак начинът, по който вървеше из залата и подсказваше нещо за едно голо тяло, което си спомняше твърде добре.

Ако беше Форт, дали я бе зърнал? Със сигурност пламтящото алено не можеше да бъде пропуснато.

Ако я беше съгледал, очевидно не вървеше към нея. Беше се отправил към вратата със същия надменен маниер, с който бе карал тълпите във Воксхол да се отдръпват пред него.

Отиваше си!

Елф се извини на Ферън, като промърмори нещо за тесни обувки, и се втурна след монаха, като ругаеше наум хаоса на веселата тълпа. Когато най-сетне, задъхана, се озова на площадката, го видя, че вече слиза по стълбите към фойето и вратата.

Тя се затича надолу, подмина го и препречи пътя му в подножието на витите стълби. Той се спря.

Елф го погледна и видя, че усетът не я е излъгал. Тясната черна маска не ѝ попречи да разпознае Форт.

— Госпожо?

Застанал две стъпала по-високо, мъжът изглеждаше болезнено висок. Елф изкачи едно стъпало, макар това да я приближи до него.

— Мосю?

— Желаете ли нещо? — попита на френски той, но сякаш говореше с абсолютно непозната.

Е, със сигурност не бе прекарал безсънни нощи в копнеж по загубената си Лизет! Елф тръсна полите си на алени райета.

— Обещахте ми уроци по вкус, милорд.

— Мисля, че грешите — отвърна той и понечи да я заобиколи.

Тя хвана въжето около талията му.

— Не мисля. На една дама ѝ е позволено да променя решението си.

Мъжът се обърна рязко с лице към нея, сграбчи я за ръката и я бутна в една малка странична стая до фойето.

— Да не си откачила? — тросна се той, след като затвори вратата.

Отново бесен! Съвсем същият — очарователен, както обикновено, Форт пусна ръката ѝ и Елф пусна въжето около кръста му.

— Защо казвате това, милорд?

Той бутна качулката си назад и се показа ненапудрена коса, която висеше свободно около раменете му. Напомняше ѝ на човека, който бе стоял пред нея гол в една спалня, само дето сега беше сърдит.

През нея премина страх, боеше се, че го е разсърдила повече, отколкото възнамеряваше, но постави несигурна ръка на гърдите му.

— Съжалявам, че избягах така онази нощ, милорд, но всичко, това бе такъв шок за мен. След като имах време да поразмисля...

Той покри ръката ѝ с длан.

— Осъзна преимуществата? — огледа я толкова внимателно, че тя се уплаши, да не би да разпознае Елф Малърън въпреки маската, пудрата и чуждия език. — Дори не мога да бъда сигурен, че си същата жена. Може да е някоя от роднините ти в същите дрехи.

Тя се почувства изненадващо разстроена, задето не е запазил за нея никакъв спомен, освен роклята ѝ. Която смяташе за ужасна, проклетникът.

— Разбира се — добави той, — бих могъл да разпозная вкуса ти.

Ах, мръсникът! Но Елф се чувстваше донякъде утешена. Все пак не беше съвсем безразличен. Престори се на срамежлива.

— Чувствам се малко притеснена да целувам Божи човек, милорд.

Той повдигна брадичката ѝ.

— Давам ти опрощение, преди да прегрешим.

Целувката му беше дълбока като последния път, но някак едва доловимо механична. Когато той вдигна глава, на Елф ѝ се прииска да изтрие устните си.

— Не почувствах да съм прегрешила, милорд.

— Ако искаш да съгрешиш, Лизет, мога да ти покажа пътя към ада, преди да е изтекла нощта — в гласа му нямаше и следа от прелъстителна топлина. — А сега ми кажи целта на всичко това.

Значи дори да я приемаше за Лизет, той си оставаше мъжа, когото Елф познаваше — бдителен, напрегнат и циничен. Може би

предната нощ все пак бе някакво отклонение. Какво означаваше това за нейните планове?

Трябваше поне да излезе с него на улицата, за да привлече шотландците. Но нощта на прелъстителна страст изглеждаше малко вероятна.

Тя се опита да сдържи предателското потреперване на устните си, като ги скри зад ветрилото.

— Просто исках да ви видя отново, милорд.

— Защо? След като има хитрината да избягаш, мислех те за поумна.

Тя се извърна срамежливо настрана:

— Съжалявам, милорд. Просто бях нервна. Помислих си, че ще ме изнасилите, въпреки това, което казахте.

— Шансът да ви изнасиля нараства с всеки изминал момент. Това някак не се връзва, Лизет. Кой се крие зад всичко?

— Никой!

Силно изкушавайки се да го цапардоса по главата с нещо, Елф се обърна към него и видя, че се е облегал на едно канапе със скръстени ръце. По някаква причина при вида на тази поза по гърба и пропълзяха тръпки, но не на страх.

— Как влезе? — попита той. — Съмнявам се лейди Ярдли да ти е изпратила покана.

— Ама че обноски! Братовчедка ми получи покана. Тя е с титла.

— Така ли? — той помълча, за да помисли. — И твоята домакиня е тук?

— Да, милорд.

— Коя е тя?

— Защо трябва да ви казвам това?

— Все още се опитваш да запазиш анонимността си? — усмихна се цинично той. — Значи тази дама отново упражнява такъв слаб контрол над теб и няма да вдигне врява, ако те отвлека. Добре, ще оставим това така за момент, докато ми разкажеш какви са плановете ти. И побързай.

Елф развя ветрилото си. Защо проклетникът не играеше ролята си на прелъстител, за да може тя просто да окаже слаба съпротива? Вместо това очевидно се налагаше тя да го прелъстява.

— Аз... Просто исках да ви се извиня, милорд. Страхувам се, че ви обидих.

Той се изсмя.

— Не се притеснявай. Не съм се замислял много, освен че се тревожех да не свършиш в някоя канавка с прерязано гърло. Все пак бих искал да получа обратно пистолета си.

Елф осъзна, че е вперила сърдит поглед в този безчувствен пън, и си наложи да отпусне лицето си.

— Ще ви го върна, милорд.

— И по-добре да го направиш, иначе ще накарам да те проследят и да те арестуват за кражба.

Май говореше съвсем сериозно!

Той я погледа известно време, след това поклати глава.

— Все пак не зная какво си смятала, че ще спечелиш, като го вземеш, размахването на празен пистолет едва ли би свършило работа.

— Аз го заредих, разбира се.

— Заредила си го, за бога?

Вече я гледаше нащрек. Дали в очите му не проблесна нещо?

Тя сведе бързо лице и започна да си вее с ветрилото.

— Брат ми ме научи, милорд. Все пак, слава богу, не ми се наложи да стрелям. Не съм много точна.

— И по-добре — той се приближи толкова бързо до нея и сложи ръка на гърлото ѝ, че Елф нямаше време да реагира. Форт повдигна с палец брадичката ѝ. — Коя все пак си ти, Лизет?

С разтуптяно сърце Елф се втренчи в хладните му сини очи, като се чудеше как може да не я е разпознал досега. Но всъщност, откъде щеше да му хрумне, че лейди Елфлид Малърън — Добре Пазената, ще се маскира като Лизет Белхарди, младо леконравно момиче, тръгнало да си търси богат покровител?

— Не желая да ви давам пълното си име, милорд.

Той я пусна, но не се отдръпна.

— Много хитро, макар че не представлявам опасност за теб. Все пак помислила ли си за мъжа с ножа? Той не беше особено доволен, когато откри, че съм те изпуснал.

Елф се опита да си придаде вид на абсолютно невежа:

— Но какво го е грижа? Какво иска от мен?

— Страхува се, че си дочула за тайната му работа. Не си, нали?

— Работа ли, милорд? Чух гласове, но не и думите, а и английският ми не е много добър. Криех се от един друг господин. Когато излязох на пътеката, онзи мъж се опита да ме хване. Побягнах и той хукна след мен. Бях ужасно изплашена.

— Предполагам, че си била — кокалчетата на пръстите му се плъзнаха по брадичката, гърлото и закръглените ѝ гърди. Преди да успее да го спре, той измъкна камата от корсажа ѝ и опита с пръст острието. — Не всяка дама носи такива неща.

Елф реши, че за момента е най-разумно да не казва нищо.

— Ако беше разбрала нещо от нашата работа, съмнявам се, че щеше сега да си тук. Дори и ти не би могла да бъдеш толкова глупава. Е — прибави той, докато пъхаше камата обратно в калъфа ѝ, — защо тогава си дошла? Наистина ли си размислила?

Дори и при този безличен контакт с гърдите ѝ, в главата ѝ се появиха интересни спомени. Лекото затопляне в обноските му обещаваеше, че все пак нощта може да свърши така, както бе мечтала. Все пак обещанието бе твърде далечно.

— Може би... — промърмори тя, като се молеше Форт да започне с прелъстяването.

— Имам нужда от по-убедителен отговор от този, Лизет. Бих искал да изиграем отново същата сцена. Желаш ли?

Елф изскърца със зъби зад ветрилото си. Какво щеше да му стане, ако поне за малко се престореше на нежен и мил?

— Ще ми позволите ли да запазя маската си, милорд?

Той повдигна вежди:

— През цялото време ли? Та кожата ти ще изгние.

— За през нощта — прошепна Елф, разтреперана, задето сега обличаше фантазиите си в думи. — Само за една нощ, милорд.

В очите му се появи напрежение, интерес:

— Защо?

— Защото се съмнявам, че мъжът, с когото в крайна сметка ще прекарам живота си, ще бъде толкова интересен като вас.

Той бутна ветрилото ѝ настрана и я погледна внимателно.

— Ти самата си интересна, Лизет. Сигурна ли си? Спомни си условията. Никаква женитба, дори и да има дете. И никакви фалшиви демонстрации на любов.

— Спомням си, милорд, и съм сигурна — говореше честно, но знаеше, че той не бива да усеща напрежението ѝ. — Все още ли важи онова нещо за петстотинте гвинеи?

Както бе очаквала, сметкаджийският въпрос изтри всичките му останали подозрения и той се засмя.

— За една нощ? Страхувам се, че не, миличка. Имам чувството, че ти трябва да ми платиш. Но ще ти дам сто — само за да успокоя бъдещия ти съпруг.

Елф разтвори ветрилото си и се нацупи. Престори си, че обмисля. Все още се надяваше, че той ще се опита да я убеждава, но когато това не стана, каза:

— Добре, милорд. Можем ли да тръгваме вече? Нощта напредва. Веждите му се повдигнаха учудено.

— Сигурна ли си, че си девствена, Лизет? В някои отношения бих предпочел да не си, но не обичам да ме лъжат.

— Да, девствена съм, милорд. Съжалявам, ако това не ви харесва.

Той се усмихна неочаквано.

— Имаш нокти, нали? Само че си обучена да ги пазиш скрити. Може би тази нощ ще ти позволя да ги използваш.

Тази възможност ѝ харесваше. Искаше ѝ се да види някаква реакция от този мъж, дори и само кръвта му.

Той вдигна ръката ѝ и я целуна. Лъч от топлина смекчи чертите му.

— Да вървим тогава. Обещавам ти, че ще запомниш тази нощ.

Елф не се съмняваше ни най-малко в това.

С дискретно, безизразно лице една прислужница донесе бялото наметало на Елф и двамата излязоха в нежната лятна тъмнина. Елф нарочно остави наметалото си отворено, така че хората ѝ и шотландците да забележат алената дама.

Не беше забравила напълно другата си цел.

Когато се огледа, забеляза няколко човека да се мотаят наоколо, но не познаваше нито един от тях, шотландец или англичанин. Все пак бе трудно да се каже. Освен дома на лейди Ярдли, още четири къщи бяха осветени като за гости. Пристигаха закъснели, а няколко двойки като тях — напускаха.

По улицата и в двете посоки преминаваха карети, конете от време на време цапаха паважа и уличните гаменчета се втурваха след тях да приберат ценната стока. На следващия ден щяха да я изтъргуват с продавачите на зеленчуци на пазара. Чакащи слуги, облежани по оградите, си бърбеха, докато наблюдаваха как господата и дамите идват и си отиват.

В момента повечето от тях гледаха към алената дама и монаха с многозначителни усмивки. Елф благодари на небесата за маската си, защото тези слуги със сигурност се стараеха да разпознават благородниците.

В края на уличката Форт се поспря.

— Домът ми е на следващата улица и не си направих труда да дойда с карета. Но се питам дали за теб е безопасно.

— Не се страхувам, милорд, когато вие ме придружавате.

— Ти си по-добре въоръжена от мен, миличка. Имаш камата си, а аз дори не нося шпага. Всъщност — добави той, като я притегли към себе си — под тази домашнотъкана роба съм абсолютно гол. Идеята ужасно ме забавляваше.

Елф пламна, когато усети тялото му, разделено от ръката ѝ само от тънкия плат. Тя несъзнателно помръдна длан и той се засмя.

— И теб те заинтригува, нали? — след това повдигна брадичката ѝ. — Мисля, че си избрала точната си професия.

— Аз несъмнено ще се омъжа, милорд.

— Чудя се защо — той допря закачливо кадифените си устни до нейните. — Може би наистина ще ти предложи да ми станеш любовница. Това ли е твоят план?

— Не, милорд. Всъщност аз съм доста консервативна личност — Елф използва с удоволствие тази възможност да каже истината.

— Сериозно? — попита той с очевидно недоверие и я поведе надолу по улицата. — Помисли си, Лизет. Можеш да бъдеш моя любовница за известно време и след това да се омъжиш за своя консервативен съпруг с добра зестра.

— Не съм глупачка, милорд. Ако прекарам известно време с вас, може би повече няма да мога да погледна друг мъж. Изобщо не става дума за непорочността ми.

— Надявам се да оправдая очакванията ти, сладка моя. Но защо ще се омъжваш, след като изобщо не ти е по вкуса?

— Казах ви вече, милорд. Аз съм консервативна, а семейството ми — още повече. Обстоятелствата се наредиха така, че тази нощ мога да правя каквото си искам. Това може да бъде последната ми такава възможност и аз предпочетох да я прекарам с, вас.

Той се спря, погледа я малко и прокара пръст по устните ѝ.

— Мисля, че най-сетне те разбирам, Лизет. Ти си забележителна жена! Нека да бъде една нощ. Една нощ само за нас двамата. Нощ на свободата.

Свиха зад ъгъла на Морпит Стрийт и навлязоха в сънлива тишина. Тук като че ли тази вечер нямаше забавления. Една каруца са движеше бавно надолу по улицата, теглена от уморен кон, а в далечината двама мъже вървяха енергично по пътя си. Иначе всичко беше тихо и спокойно.

Елф отново се огледа, като се питаше дали убийците не се спотайват в тъмнината и дали защитниците им са достатъчно наблизо.

Нищо не се случи.

Може би наистина единствената опасност, която я грозеше тази нощ, бяха мъчителните ѝ желания.

Можеше да се омъжи за Форт. Не тъй, както ако ѝ бе позволено, а като угодеше на желанията си. Той не беше лесен мъж, а силен. И почтен до дъното на душата си.

Ако срещнеха дракони, той имаше наклонностите да стане убиец на дракони.

Нямаше да си го помисли преди няколко седмици, но сега знаеше, че чувството на Форт за добро и лошо е непоклатимо. Той бе нещастен, може би измъчван от нещо и Елф не подценяваше силата на това чувство. То дори можеше да го накара да извърши нещо, които бяха абсолютно срещу неговата природа, но...

Зашеметена, с почти подкосени колене, Елф вдигна поглед към стъпалата, които водеха към вратата на Уолгрейв Хаус — сцената на предстоящото ѝ и очевидно цялостно прелъстяване.

Потрепери. Част от нея беше почти изплашена. Но нищо, дори и заплахата за краля, не можеше сега да я върне обратно.

— Последна възможност, Лизет — извади я от омаята решителният му глас. — Ако влезеш вътре и отново се уплашиш, ще бъда крайно недоволен.

Звучеше така, сякаш отговорът ѝ имаше за него толкова малко значение, колкото дали ще яде свинско или пилешко за вечеря. И все пак нещо в очите му, или по-точно в начина, по който скри погледа си, я караше да мисли, че това не е вярно.

Не искаше това да бъде вярно.

Но все пак изглеждаше така, сякаш още може да си отиде. Можеше да сложи тази порочност зад гърба си и да се върне, все още неопетнена, у лейди Ярдли. И никога нямаше да се притеснява, че братята ѝ ще разберат. Нямаше да има опасност да зачене. Аманда щеше да изпита огромно облекчение.

И все пак...

Не можеше. По-дълбоко от физическата нужда, която пулсираше между бедрата ѝ, тя желаше тази нощ, може би единствената ѝ възможна нощ с Форт. Желаше интимността на секса, която щеше да ѝ разкрие истината за него.

Но за да има тази нощ, трябваше да бъде Лизет. Не Елф Малърън, която може би щеше да обича този мъж, да го излекува и утеши. Тази нощ щеше да бъде Лизет Белхарди, немирното същество, което само искаше да използва тялото му за чувственото си образование.

Затова Елф вирна брадичка и се усмихна предизвикателно.

— Да се уплаша ли, милорд? Точно обратното. Направо горя за вас.

Той се засмя и я въведе в къщата.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Нат Робъртс наблюдаваше от мястото си в очуканата каруца как алената дама и лордът вървят по улиците. Знаеше, че хората му са по постове си наблизко, но ако някой от тях виждаше шотландците — предатели, значи виждаше повече от него. Разбира се, улиците гъмжаха от хора, но дори и при това положение, ако шотландците бяха наблизко, значи се криеха доста хитро.

Гледаше как двойката изкачва стъпалата и влиза в къщата. Когато вратите се затвориха, той се почеса по главата под триъгълната шапка с дръжката на камшика.

А сега какво?

Веднага се беше сетил, че дамата с червената рокля ще бъде лейди Елфлид. Няколкото тихо разменени думи с мам'зел Шантал бяха потвърдили, че милейди има точно такова крещящо облекло и че смята да го носи тази вечер на маскарада. Божке, ама пак си показваше рогата, нали беше истинско наказание като дете. Помисли си дали да не каже на оня сухар Грейнджър за подозренията си, ама някак не му се струваше да е добре. Все пак какво можеше да направи, който и да било?

Тя беше член от семейството. Какво, трябваше да я заключат в стаята ѝ като непослушно дете ли?

Все пак Нат беше взел допълнително хора — наоколо просто гъмжеше от тях — които бяха готови да я грабнат от лорда, ако изкрещеше. Но тя не изглеждаше като да иска да я грабват. Не. Не и тя. Ако се съдеше от начина, по който милейди го гледаше не беше пленница.

Скандално нещо се мътеше, но не му беше работа да се бърка.

Може би цялата суматоха с наблюдението на лорда бе просто женска ревност. Нат знаеше всичко по този въпрос, понеже имаше подозрителна жена.

И какво сега? Никой от хората му не бе забелязал някой да наблюдава къщата на лейди Ярдли, макар че не му бяха докладвали от

излизането на лейди Елф насам.

Той отпи малка глътка от бутилката с ром, като обмисляше деликатната ситуация.

Не смяташе, че маркизът ще се зарадва особено, ако разбере, че сестра му е прекарала нощта в дома на който и да било мъж, да не говорим за лорд Уолгрейв. Все пак Нат се съмняваше и че работодателят му ще бъде по-доволен, ако е влачил лейди Елф за косата. Дори и да можеше.

— Жени! — промърмори той и отпи голяма глътка. — Само главоболия ти докарват.

Като ония двете там.

Две слугини вървяха надолу по улицата ръка за ръка, пееха си някаква песничка и смигаха на всеки мъж по пътя си. Поспряха пред каруцата.

— Здравсти, красавце! — подвижна русата и се приближи още повече. — Ще дадеш ли да си глътнем от туй шише?

Нат изръмжа нещо и им подаде бутилката, след това попита тихо:

— Какво става, Сали?

Сали се изкикоти, сякаш беше казал нещо смешно, и се качи до него на сандъка.

— Ами аз не мисля, че е отвлечена, а ти?

След това му намигна и наистина опъна дълъг гълток от бутилката. Голяма работа беше тая Сали, пък и съблазнителна с тия нейни форми и весели очи. Ако той беше такъв мъж, разбира се.

Тя бърбореше много и за други неща, затова Нат можеше само да благодари богу, че не е загоряла работата за господарката.

— Трябваше да наблюдаваме за нападение на шотландците, Сали.

— И туй не стана. Ама...

— Ама? — попита той и ѝ хвърли бърз поглед.

Тя се сгуши до него. Боже, каква олелия го чакаше, ако Нети някога чуеше за това!

— Ама група улични гаменчета ги последва.

Деца! Улиците винаги бяха пълни с дрипави хулиганчета, повечето от тях крадци, и той дори не им беше обърнал внимание. Нат

се огледа и видя двама от тях да клечат в една канавка недалеч и да играят някаква игра. Вероятно на зарове.

— Тия ли?

— Може и да са част от групата. Повечето избягаха де. Роджър и Рой тръгнаха след тях да видят дали няма да докладват на шотландците.

Нат промърмори няколко ругатни.

— Все пак не могат да я докопат в къщата, нали?

— Не мисля — прошепна Сали в ухото му, като си даваше вид, че се опитва да го съблазнява. — Но какъв е проблемът? Роджър и Лон ще проследят хлапетата до шотландците. Туй ни беше работата, нали?

— Аха, туй беше — отвърна Нат, но се чувстваше някак неспокоен.

Сега си спомни, че алената дама възнамерява да погледне какво държи лордът в мазето си. Без да се брой девствеността ѝ, това си беше кървава и опасна работа.

— Виж, Сали, аз ще откарам тая каруца обратно на собственика ѝ. Не мога да държа горката кранта тука цяла нощ. Ще се върна колкото мога по-бързо и тогаз може да се наложи да влезем. Стой тука и си отваряй очите.

Сали потрепка с клепачи към него:

— Не го ли правя винаги, красавецо?

После го целуна по бузата, слезе на земята, хвана пак Ела за ръка и се отдалечиха.

Докато караше каруцата обратно към конюшните, Нат си мърмореше недоволно: „Жени. Само неприятности.“

В „Пауна“ Майкъл Мъррей, в ролята си на преподобния Кампбел, слушаше водача на групата, улични гамени. Колко мъдро беше постъпил, наемайки тези хлапета! Освен че беше евтино, такива дрипльовци минаваха незабелязани, само дето хората си държаха поздраво портмонетата и другите ценни вещи, когато те се навъртаха наоколо.

Да, беше мъдро да наеме децата, но не бе очаквал такива новини. Значи алената курва отново се бе появила, и то на светско събитие. Знаеше, че понякога проститутките се промъкват на маскаради или пък

биват вмъквани от любовниците си, но нещо в това същество го караше да се чувства неспокоен.

Жалко, че гаменчетата не я бяха видели да влиза в дома на лейди Ярдли. Мърей даваше мило и драго да разбере с кого е пристигнала.

Не беше с Уолгрейв. Той беше влязъл сам в монашеския си костюм.

А сега отново отиваха в къщата му, щастливи като плъхове, които се връщат в дупката си. Може би тя все пак му беше любовница? Или глупава млада жена, мамеща съпруга си всеки път, когато ѝ се удаде възможност?

Но това никак не се връзваше с изцапаните с кръв жартиери.

Мърей не разбираше ситуацията и изобщо не я харесваше.

Той хвърли на момчето една монета и го изпрати да си върви, след това седна и задъвка устни. Не, никак не му харесваше.

Планът му беше готов. Дори сега Джейми прибираше камъка на безопасно място. Скоро щеше да има машинката. На другия ден, хановерският претендент щеше да умре. На този етап не можеше да понася несигурностите.

Той си плати питието и се върна в къщата на лорд Бют, като размишляваше за лорда и алената му курва. Уолгрейв винаги бе представлявал несигурност и Мърей съжеляваше, че изобщо се е свързал с него.

Все пак бе едно от имената от дадения му списък на англичани, тайни поддръжници на Четиридесет и петимата. На повечето от тях никога не им се бе налагало да разкриват колебливото си предпочитание към принц Чарли, а някои от по-младите сега заемаха високи постове.

Когато Мърей разбра, че връзката му с лорд Бют няма да го приближи до краля, започна да се свързва с хора, проявили непредпазливост и оставили някакво доказателство. То по никакъв начин не беше достатъчно силно, за да ги принуди да го подкрепят, но бе достатъчно, за да изпитат неохота да го издадат.

Мърей се ухили злорадо на красивите къщи, докато минаваше покрай тях. Половин дузина перове бяха в списъка му и в тези дни те седяха в хубави домове като тези и се тревожеха за Майкъл Мърей и нещата, които можеше да каже.

Но не се тревожеха прекалено много. Не, те си казваха, докато потупваха тлъстите си тумбаци и си наливаха поредното бренди, че дните на Стюъртите са свършили. Този Мърей е просто един луд. Младежките им грешки нямаше да се върнат, за да ги тревожат.

Мърей щеше да им докаже, че не е луд и че дните на Стюъртите не са свършили. Скоро тези надути Хановерци щяха да са навън по канавките и да правят какво ли не, за да свържат двата края, както правеха днес честните последователи на Стюъртите.

Когато срещна Уолгрейв, намери веднага оръжието си. Тук уличаващото доказателство беше по-силно — някои разкази от първа ръка за среща на крал Джеймс и принц Чарлз. Разбира се, доказателството беше срещу бащата на сегашния лорд. Това бе шок за Мърей, но новият граф изглеждаше страшно загрижен да не стане скандал, а в същото време чувстваше горчивина заради кралската неблагодарност.

Очевидно лесен за използване човек.

Той се вмъкна в друга къща, всъщност бордей, между големите сгради, свали свещеническите дрехи и облече обикновени. Старицата — стопанка с радост осигуряваше пространство и мълчание срещу няколко пенита. След това, вече като Майкъл Мърей, излезе през друга врата и продължи пътя си към стаите си в дома на лорд Бют на Саут Одли Стрийт.

Да, увери се той сам, Уолгрейв беше правилния избор. Мърей се нуждаеше само от някой, който да познава Двора достатъчно добре, за да измисли начин да се приближи смъртоносен предмет до Джордж от Хановер. В това отношение младият лорд бе свършил работата си. Още повече, по-късно беше разкрил истинския си мотив — омраза и жажда за отмъщение към някакъв си маркиз Ротгар.

Мърей не се интересуваше от маркиза, но се радваше, че знае какво движи лорда. Обичаше да разбира слабостите на хората.

Беше доволен от положението, докато не чу доклади за твърде много случайни срещи между Уолгрейв и новия държавен секретар Гренвил. Това доведе до срещата във Воксхол, която, като се позамислеше сега, бе грешка. Но Мърей все още искаше да знае каква роля играе алената курва. Дали беше шпионка на Уолгрейв? И ако беше — за какво?

Когато пристигна в дома на Бют, забърза към малката си стая, преди някой да забележи, че ръцете му са започнали да треперят. Беше толкова близо. Толкова близо! Не можеше да позволи на каквото и да било да провали плановете му на този етап.

Той измъкна от джоба си една миниатюра и се вгледа в хубавия портрет на красив младеж с бяла напудрена коса. Чарлз Едуард Стюърт. Неговият приятел. Разбира се, принц Чарлз вече не бе толкова млад и не можеше да си позволява такъв добър художник. Това само по себе си правеше миниатюрата — подарък от самия принц — истинско съкровище. И напомняне на това, което той трябваше да бъде. Идолът на Мърей бе принуден да се скита из Европа и да зависи от милостта на различни монарси. Това трябваше да се промени. Това щеше да се промени.

Бащата на принца, Джеймс III, едва ли щеше да живее дълго. След това Чарлз щеше да бъде крал по право. Крал Чарлз III.

Мърей възнамеряваше да го направи крал поне на Шотландия, ако не и на Англия. Само внимателно премислените му планове да не бяха заплашвани от лоши случайности.

Първо старият крал беше умрял от апоплектичен удар. Мърей се радваше да види някои от ханOVERците мъртви, но това не пасваше на плана му. Старото парвеню беше германски аристократ с истински ханOVERски стил. Не беше популярен и смъртта му не бе приета с кой знае колко мъка, а по-скоро с удоволствие.

Ако най-големият син на Джордж II беше доживял да се възкачи на трона, и това нямаше да е лошо. Той щеше да поеме короната като разпътен мъж на средна възраст.

Само че сегашният узурпатор, внукът на Джордж II, бе красив младеж, наскоро женен за достойната си съпруга, която очакваше първото си дете. Беше роден и израснал в Англия, и дори нямаше немски акцент.

На англичаните нямаше да им хареса смъртта му.

Но в крайна сметка нямаше значение дали ще им хареса или не. Кралят щеше да умре, а камъкът — да свърши останалото.

Камъкът на съдбата. Тъй като митът казваше, че е бил някога възглавницата на Яков, той бе използван като част от церемониите по коронацията на шотландските крале, откакто свят светува. През 1303

година беше подло откраднат от Едуард I, убиецът на Уолъс, като част от опита му да грабне Шотландия, както някога бе поробил Уелс.

И като още едно богохулство, камъкът беше поставен в трона за коронации тук, в Лондон, в Уестминстърското абатство. Оттогава всеки английски монарх седеше на свещения камък на Шотландия по време на коронацията си.

За Мърей нямаше никакво значение, че сега троните на Англия и Шотландия са съединени. Когато Джеймс VI, крал на Шотландия, бе наследил трона на Англия, трябваше да си остане в Единбург и да управлява кралството си оттам! И трябваше да заповяда камъкът да бъде върнат на мястото си.

Ако го беше направил, династията Стюърт със сигурност нямаше да понесе тези беди.

А сега ето какво се бе случило. Синът на Джеймс, Чарлз, беше обезглавен от онези подли парламентаристи.

По-големият внук на Чарлз в крайна сметка бе възстановен на трона като Чарлз II, но въпреки дъжда от разпалени мъжествени клетви, не успя да създаде свой законен наследник.

След това другият син на Чарлз I, Джеймс, показва признаци на лицемерна набожност. Той прегърна Католическата църква и дори говорел, според слуховете, за възстановяване на монархията и връщане на камъка на Шотландия. Разбира се, англичаните се нахвърлиха върху него и го изгониха, като дори отрекоха, че синът му е негово истинско дете.

Синът на този син бе възлюбения принц на Мърей, който бе начело на напразната инвазия през 1745 година. Мърей беше сигурен, че тя щеше да успее, само ако Джеймс III бе положил клетвата при коронацията си върху Камъка на съдбата в Скоун, в Шотландия.

Чарлз III щеше да го направи й по този начин да влезе в правото си навреме.

Мърей се изсмя. Англичаните щяха да тъгуват за смъртта на краля си, но щяха да си коронясат друг, без дори да разберат истинската беда. Бяха загубили камъка. Новият монарх нямаше да бъде коронясан върху камъка, който щеше вече да е далеч, във Франция, с истинския крал, очакващ завръщането му у дома.

Вече го бяха поставили на безопасно място и само очакваха сандъка, в който щеше да пътува. След известно време Камъкът на

съдбата щеше да упражни магията си и фалшивата династия на Хановерците щеше да си изгние без инвазия или насилие.

Коего оставяше на Мърей последната задача — да убие сегашния крал.

В мрачното фоайе на Уолгрейв Хаус, под неодобрителните погледи на римски сенатори и безизразните очи на един лакей, Форт се обърна към Елф:

— Искаш ли нещо освежително, скъпа моя?

Странно притеснена от безстрастния слуга, Елф поклати глава, като си напомни, че е маскирана и така напудрена, че никой не може да я разпознае.

— Ела тогава — каза Форт и я поведе нагоре по широкото стълбище, по което се беше спуснала на пръсти само преди няколко ноци.

След малко влезе в спалнята му и спомените за предишното посещение тук довяха пристъп на страх. Но странно, това само допринасяше за страстното вълнение, което я движеше.

Тя погледна към Форт и видя мъжа, който щеше да я поведе през лабиринта на сладните усещания. Защото тя го бе пожелала. Може би все пак тя наистина беше Лизет използвачката, а не Елф — грижливата спасителка.

Нямаше никаква представа, знаеше само, че го желае, желаеше всичко, което той можеше да предложи.

Всички мисли се разлетяха на парченца, когато усети ръцете му на раменете си. Вдигна поглед, безпомощна пред първите ветрове на приближаващата буря.

— Бих предпочел да свалиш маската си — каза тихо той. — Имаш думата ми, че ще запазя самоличността ти в тайна. Тези удоволствия са най-приятни, когато всички бариери са свалени.

В един идиотски момент Елф се изкуши да го направи, но след това поклати глава. Той проследи с пръст меката кожа на маската и лицето ѝ настръхна от докосването. След това Форт хвана главата ѝ с две ръце, като дразнеше ръба на челюстта ѝ с палци.

— Наистина се питам коя си... Но — прибави той и докосна устните ѝ със своите — това едва ли има значение сега, а и елементът

на тайнственост е интригуващ.

Целуна я отново — дузина мимолетни целувки, толкова омайващи, че тя се повдигна на пръсти, за да ги улови и да им се наслаждава. Усмехнатите му устни я избягваха, но езикът му я докосваше като искрица гореща влага.

Тя се засмя и направи същото с него, танцуваше игриво с устни и език, докато той я притегли към себе си. Тази целувка не бе механична и изпитателна. Елф се стопа под този пламък.

Течна, топла, готова да бъде погълната.

Накрая той освободи устните ѝ. Елф облегна замаяната си глава на гърдите му. Широкият ръкав на монашеската роба беше паднал до лакътя му, разкривайки силна ръка, греховно украсена с изпъкнали вени.

„Мъжките ръце — помисли си зашеметено тя, докато вдигаше ръкава му чак до широкото рамо — заслужават повече внимание. Но може би бе по-добре, че ги криеха, защото иначе жените щяха да бъдат в постоянна опасност...“

Роклята ѝ се отвори неочаквано. Елф погледна изненадано надолу и се засмя. Той я бе разкопчал с една ръка. Сега избегна изследванията и я смъкна от раменете ѝ. След това я обърна, за да развърже връзките.

Когато ги разхлаби достатъчно, той смъкна презрамките върху ризата ѝ, докато гърдите ѝ се показаха навън. Всъщност смъкна я точно под тях, за да изглеждат, сякаш ще прелеят, а зърната ѝ стърчаха гордо през тънката коприна.

Елф ги покри инстинктивно, Форт се засмя и я гризна по врата.

— Успокой ги, щом искаш, Лизет, докато смъкна всичко от теб.

След това подръпна панделката на полите ѝ и ги пусна като алена локва в краката ѝ. Свали ръцете ѝ от гърдите, за да може корсажът да последва полите.

Сега беше чисто бяла — от напудрената в бяло коса през бялата маска, изискано бялата кожа и ефирната копринена риза, която стигаше до средата на прасците ѝ.

Само устните и забулените ѝ зърна придаваха цвят на сцената.

Ако черното не се смяташе за цвят. Той стоеше зад нея в черната си роба и приличаше на сянка. Или на дявол.

Или на любовник от най-тъмните ѝ сънища.

Тя потръпна, но не от страх, а от погледа му. Със сигурност, на всяка жена ѝ се искаше да бъде гледана по този начин от любимия си.

Но стоеше зад нея. Елф се опита да се обърне. Той я спря и тя успя да види само раменете и ръцете му, когато я обгърна. Кафяви мускулести ръце, по-бледи към раменете. Сигурно прекарваше доста време на слънце с навити ръкави. Вероятно в конюшните.

Колко странно, че чувстваше такова удоволствие от една обикновена прегръдка, когато просто я люлееше в ръцете си с облегнатата върху напудрената коса брадичка, спокоен и с пълно самообладание.

— Не откъсвай очи от огледалото — каза той и изчезна от погледа ѝ.

Макар да се изкушаваше да погледне, Елф се подчини. Той се появи в огледалото и постави тапицирана пейка до нея.

Елф погледна озадачено, но точно тогава ръцете му отново я прегърнаха и я залюляха.

Погали я нежно през коприната, и дясната му ръка се плъзна към бедрото ѝ. Елф премести поглед от ръката към усмихнатите му очи. Той сложи ръка под коляното ѝ, сгъна крака ѝ и го сложи на пейката заедно с обувката. Елф ахна, когато ризата се плъзна чак до слабините и откри цялото ѝ бедро.

Можеше да се отскубне, но се отпусна в прегръдката му, докато наблюдаваше нежно танцуващите му пръсти и усещаше всичко стократно повече заради огледалото. Той я докосна по зърната — първо по едното, а после по другото, като в същото време я гледаше в огледалото.

Елф видя как собствените ѝ ръце се размахват нагоре-надолу не за да го спрат, а за да намерят нещо, за което да се заловят.

— Протегни ги назад и се хвани за мен.

Ръцете и намериха горещата плът. Неговите бедра. Гърдите ѝ изпъкнаха напред. Той развърза връзката на ниското деколте, дръпна коприната надолу и ги извади на показ. Розовите ѝ зърна бяха по-големи, отколкото някога ги бе виждала.

Дясната му ръка се настани между разтворените ѝ бедра и натисна зажаднялото за ласки място. Това доведе до нов порой от усещания.

И нужда.

Нима тази жена в огледалото — задъхана, движеща се, по някаква причина застанала на пръсти — можеше да бъде Елф Малърън?

Той застана пред нея на пейката, така че повдигнатият ѝ крак се издигна над него като мост, поддържан от ръката му на глезена ѝ.

— Сложи ръцете си на раменете ми.

Тя се подчини, радостна, че има опора и възхитена от топлата му, твърда плът.

— А сега наблюдавай как порочно се държиш, Лизет.

Елф си наложи да отвори очи. Едно диво същество се бе вкопчило в раменете му с напрегнати ръце, сладно полуотворена уста и порозовели от ласките му гърди.

— Милост! — прошепна тя, остави очите си да се затворят и се изви като лък, сякаш се опитваше да достигне жадувано съкровище.

Форт я премести малко по-назад, за да я погледа, след това я плъзна напред, като през цялото време я успокояваше с нежни докосвания.

Корави ръце обхванаха хълбоците ѝ и я дръпнаха рязко напред. Прониза я болка и Елф извика, докато той я изпълваше до краен предел.

Стоеше, напрегната от чудните усещания, някои от които неособено приятни.

— Предполагам, че вече не съм девствена.

— Ако сега започнеш да се оплакваш, ще те удуша — някакво напрежение в него, почти вибрация, издаваше нуждата му. Дали и той се чувстваше като нея, съвсем на ръба, копнеещ за освобождаване?

— Всъщност мисля, че съм по-скоро доволна, милорд. Форт. Моят любовник... Моят първи любовник. Чудя се дали ти доставя удоволствие да знаеш, че никога няма да забравя това? Той стана, все още в нея, и я положи заедно със себе си на килима. Елф мълвеше името му в такт с тласъците, докато загуби дъх и способност да говори. Продължи да го мълви наум, като се вкопчваше все по-здраво и по-здраво в него, сякаш се страхуваше да не изгори.

След това въздъхна „Форт“ — с мечтателно примирение, като не забрави накрая да каже:

— Благодаря ти.

Той се засмя задъхано.

— Не можете да си представите какво удоволствие бе за мен да ви услужа, милейди.

После напусна тялото ѝ, но усещанията си останаха. Легнала по гръб на килима, Елф се протегна и му се усмихна.

— За съжаление подценявате въображението ми, милорд. Форт.

Някак несигурно, той я издърпа да стане, взе я на ръце и я отнесе до недокоснатото си легло. Там я сложи да стъпи на пода, за да отметне завивките, но когато се обърна към нея, се усмихна и докосна с пръст устните ѝ.

— Това ми харесва.

— Кое?

— Тази усмивка. Изглеждаш много доволна от себе си.

Усмивката ѝ стана още по-широка.

— Наистина съм доволна. И от теб, Форт — след това прибави дръзко: — Ако имаш нужда от препоръки, ще ти дам.

Той се засмя, вдигна я на ръце и я просна върху чаршафите. Едва тогава Елф осъзна, че все още е облечена, ако ризата с широка горна част, дантелените чорапи и едната обувка можеха да се нарекат облекло. Той свали обувката и я захвърли на пода.

След това я прикова към леглото със силните си ръце, но Елф се отпусна в прегръдките му. Моментът не беше опасен, просто сладък. Можеше да довери на този мъж и живота си.

Тази мисъл я изненада.

Голо доверие.

Дали това бе истината, за която бе споменал? Наистина ѝ се искаше да свали маската и да бъде честна с него.

Тя прогони тези мисли и се съсредоточи върху страстта. Облиза устни.

— Имаш ли нещо друго порочно предвид, Форт?

Той се изсмя на глас и сякаш вселената се завъртя. Просто така, помисли си Елф. Нима човек се влюбваше просто така? Или просто осъзнаването я удряше като стрелата на Купидон?

Сърцето ѝ бе започнало да бие с нов ритъм. Ритъм, който нямаше нищо общо с похотта, а само с любовта, с отчаяната нужда да го предпази и да бъде с него, която я терзаше ужасно.

Защото не можеше да го има. Ако знаеше коя е, нямаше да я желае.

Щеше да има само тази нощ.

Но поне тази нощ можеше да има своя смеещ се любовник.

Когато той се отпусна до нея, Елф се сгуши в него, като се наслаждаваше на може би най-скъпоценния момент — близостта, тъй отпусната, без бариери.

Осъзна, че именно това бе търсила в тази нощ.

Само да можеше да се освободи от Елфлид Малърън и всичко, което включваше това, и да бъде Лизет! Щеше да го направи веднага, за да може да бъде близо до този мъж, да му носи смях и радост ден и нощ, и да получава изгарящо удоволствие в замяна. Самата мисъл за брак, за тази близост във вечността, накара очите ѝ да се насълзят. Защото това никога нямаше да стане.

Или можеше? Тя умееше да се бори, беше Малърън. При Малърънови всичко бе възможно...

Форт придърпа завивките върху тях и я прегърна успокояващо.

— Поспи малко, Лизет. Обещавам ти да те събудя, за да продължим обучението ти, но за момента и двамата имаме нужда от малко почивка.

Никога не си беше представяла красотата на това да заспи в прегръдките му.

Той удържа на обещанието си. Макар и гледането в огледалото да бе възбуждащо, това може би ѝ достави повече удоволствие. Свещите бяха изгорели и в пълната тъмнина докосванията, вкусът, миризмата и звуците бяха неимоверно засилени.

Той не проникна в нея, но въпреки това споделиха удоволствието изобретателно и порочно, преди отново да потънат в непробуден сън.

Когато се събуди, Елф откри, че се задушава от тъмен парцал и е обгърната от силни ръце. Помисли си, че Форт е намислил още някоя лудория, но това като че ли не ѝ харесваше. Тя се загърчи и се опита да протестира, но някаква ръка притисна парцала до устата ѝ и прекъсна и малкия достъп на въздух, който имаше.

По дяволите, какво си мислеше, че прави?

Когато ръката се махна, тя си пое дъх през тежкия, вонящ на мухъл парцал и се закашля.

— Престани или ще те удуша — изръмжа един глас.

Определено не бе този на Форт.
Глас с шотландски акцент.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Страхът задуши яростта ѝ. „О, господи!“, помисли си Елф — и това наистина беше молитва. Как?

Защо?

Светът се преобърна и нещо я удари в корема. Не, беше захвърлена на рамото на някакъв мъж, с главата надолу. В гърлото ѝ се насъбра горчилка, но тя се сдържа да не повърне, изплашена, че може да се задуши.

Или че той ще изпълни закана си и ще я удуши.

Какво ставаше? Къде я носеше? Къде беше Форт?

Подскачането ѝ подсказа, че мъжът слиза бързо надолу по стъпалата. Увита цялата в мухлясалото одеяло, Елф едва дишаше, камо ли да изкрещи, и тръскането за пореден път ѝ докара пристъп на повръщане.

Тя отново се замоли, тихо и нечленоразделно, на всяко божество, което я чуваше в момента.

Внезапно я завъртяха и я хвърлиха грубо на твърда дъска. Елф не можа да се сдържи и извика. Одеялото беше махнато и тя си пое с пълни гърди чист, свеж въздух. Намираше се на открито в облачната нощ, в някакъв голям сандък. Над нея се мерзелееха сенчести фигури...

До лицето ѝ беше доближен фенер и тя трепна от внезапната светлина.

— С маска е. Хайде да я видим коя е.

Чу се щракване на нож и маската падна.

— Не я знам.

Фенерът беше покрит и отново потънаха в тъмнина. Преди Елф да успее да се помръдне, върху нея падна нещо тежко. Тя изписка и юмручен удар в главата я зашемети.

— Рекох ти да мълчиш!

Чу се силно хлопване и въздухът се промени. Сега се намираше в затворен сандък. Дълъг тесен сандък.

Ковчег?

Стресната от мисълта, тя се понадигна, за да помести тежкия предмет, който я покриваше наполовина. Плат. Кожа.

Труп? Труп, увит в чаршаф?

Намираше се в ковчег заедно с труп?

О, господи!

Докато се мъчеше да отмести трупа от себе си, Елф не се сдържа и изплака:

— Не! Моля ви! Помощ! Спрете...

Но колкото и да се мъчеше, не можеше да си освободи пространство. *Неподвижни студени крака и ръце се докосваха до нейните...*

Не, не студени.

Елф се вцепени. Беше жив.

Тя прокара ръце по лицето и косата му.

— Форт? — в паниката си и без това едва ли можеше да издаде повече от шепот. Само секунда по-късно беше благодарна за това.

Той само потрепна. Елф го разтърси.

— Форт!

По отпуснатото му тяло личеше, че е в несвяст. Тя опипа бързо шията му за пулс. Намери го и се отпусна облекчено.

Намираше се в ковчег в ръцете на враговете, но беше с Форт и той не бе мъртъв.

Елф си пое няколко пъти дълбоко дъх и се опита да мисли. Бяха пленени от шотландците, но все пак не бяха убити. Това беше добре. Поне така се надяваше.

Можеше да се сети за няколко гадни причини, поради които да искат да я оставят жива, но те със сигурност не засягаха Форт.

Носеха ги нанякъде. Сандъкът се движеше. Или поне каруцата, в която лежеше сандъкът, се движеше. Чуваха се скърцане на колела и тропот на копита.

Елф протегна ръка и опипа грубото дърво наоколо. Потръпна, когато осъзна, че това наистина е ковчег, с традиционната си форма.

От гърдите ѝ се изтръгна стенание и тя прехапа устни, за да го потисне, и бутна капака нагоре. Нямаше голяма надежда и както бе очаквала, капакът бе закован.

Дали възнамеряваха да ги заровят живи?

Сърцето вече се блъскаше лудо в гърдите ѝ, но сега запрепуска в бесен ритъм на паника. Искеше ѝ се да удря с юмруци по сандъка, да пици, но се спря, като прехапа кокалчетата на пръстите си. Письците нямаше да ѝ помогнат.

Със сигурност похитителите им нямаше просто да ги спуснат в някой гроб и да ги заровят с пръст. Защо пък щяха да направят такова нещо?

„Това е отличен начин да се избавят от неудобни трупове“, каза един глас в главата ѝ. Мъртъв лорд би вдигнал врява от национален мащаб, а изчезнал щеше да предизвика само минимална тайнственост.

Елф се запита колко ли време ще мине, докато хората осъзнаят, че сестрата на един маркиз е изчезнала по същото време. Мисълта за последващия скандал я ужасяваше, но предполагаше, че тогава едва ли ще я е грижа особено.

Но въпросът със семейството ѝ не стоеше така. Колко изплашени и покрусени щяха да бъдат при нейното изчезване!

Ротгар! Той щеше да бъде съсипан от смъртта ѝ. Елф отново бутна капака на ковчега и се разплака от безсилие. Как бе могла да постъпи толкова егоистично, излагайки се на опасност, след като знаеше, че това ще засегне брат ѝ?

Сълзите се превърнаха в ярост.

Проклетите шотландци! Беше готова да използва червата им за жартieri, задето бяха предизвикали такава бъркотия.

И проклетият Форт, дето се бе забъркал в такава лудост! Заради него бе станало всичко...

Внезапно усети, че не може да мисли по този начин. Макар и все още да мърмореше за глупостта му, тя се сгуши още по-близо до него и отново провери дали пулсът му е равномерен.

Или поне по-равномерен от нейния, защото сърцето ѝ биеше бясно от паника. Или може би, защото въздухът бе започнал да свършва. Как ли се чувстваха умиращите от задушаване?

Тя разтърси Форт, като се опитваше да го свести поне, за да има някой в съзнание до себе си. Той простена тихо, но нищо повече.

Елф се отпусна до него и уви ръка около тялото му — както, за да го предпази, така и да потърси защита. След малко се сгуши поплътно и се заслуша в сърцето му. Разбира се, че биеше, но просто имаше нужда да го чува.

Тя избърса сълзите си и го целуна по гърдите.

Нейният любовник. Колко бе странно да мисли за него по този начин, но беше истина. Нейният възлюблен.

Още по-странна мисъл, но и това беше вярно.

Да, каквото и да беше любовта, тя я изпитваше към този мъж. Обичаше го повече от всеки друг, дори повече от братята си. Имаше нужда от неговото присъствие. Животът без него щеше да бъде ужасен. Копнееше за тялото му. Не точно за сексуалните игри, макар и да бяха приятни, а просто като контакт, присъствие, сякаш вече не беше цяла, ако бе сама.

И това не бе нещо ново. Чувстваше се привлечена към него от първата им среща.

Тези мисли щяха да я уплашат преди известно време, но сега, когато смъртта приближаваше, не ѝ оставаше нищо друго, освен да бъде честна със себе си.

Запита се дали и той изпитва нещо подобно. Изглеждаше нелепо тя да чувства такава страст към него, а той да е безразличен, но можеше и да е така.

Тази мисъл би разбила сърцето ѝ, но пред лицето на смъртта подобни мисли бяха безсмислени.

С търсеци пръсти тя намери лицето му и проследи любимите черти. Целуна клепачите, бузите и устните му.

— Ммм... — след това доволното му мърморене премина в стон и той се вцепени.

— Шшт! — прошепна бързо тя. — Не вдигай шум.

— Какво...

Елф сложи ръка на устните му. Умът му бе разстроен от удара, но не ѝ се искаше той да крещи. Ако по някаква причина похитителите им отвореха ковчега, за да проверят какво става, нямаше да е лошо да си мислят, че Форт все още е в безсъзнание.

Той не се отпусна, но нещо в тялото му ѝ подсказваше, че осъзнава положението. Елф махна предпазливо ръката си.

— Какво стана? — прошепна Форт и протегна ръка, за да опипа наоколо. — Къде сме, по дяволите? Боже! Главата ми...

— Това е ковчег — прошепна в отговор тя. Не можеше да вложи страховете си в думите, но напрегнатото му тяло ѝ показва, че и той ги споделя.

— Кой? — прошепна Форт. — Защо?

— Единственият глас, който чух, ми звучеше като на шотландец — отвърна Елф и зачака реакцията му.

Той просто замръзна.

Това бе отговор на всички съмнения, които можеше да има за участието му в този заговор.

Внезапно се запита къде ли са Робъртс и хората му. След това осъзна, че е около полунощ. Сигурно всички си бяха отишли у дома.

Започна да подозира, че е забъркала страшна каша и може да плати с живота си за това. Очевидно Форт бе отчасти виновен, но тя все пак се сгуши до него.

Едва тогава разбра, че той е гол, а тя — почти. Бяха я натоварили само по риза и чорапи!

Доплака ѝ се при мисълта, че онзи мъж я е носил в такъв вид. Реакцията беше глупава, но просто не можа да се сдържи. За момент това ѝ изглеждаше най-ужасното нещо от всичко случило се.

След това усети, че голият ѝ крак е притиснат до неговия. Грубите, къдрави косъмчета на прасеца му я гъделичкаха. Макар да нямаше къде да се помести, Елф се опита да отдръпне крака си. Беше безсмислено, след като бяха били толкова интимни, но по някаква причина сегашното им положение изглеждаше някак неприлично.

Един-два пъти си бе фантазирала, че е гола на публично място. Това тук ужасно наподобяваше една от онези фантазии. Трябваше да се тревожи за смъртта, но сега повече я занимаваше проблема, как ще се отвори капакът, ще я облее светлина и ще я изложи на показ в това състояние.

Той изстена приглушено, размърда се, прибра бедрото ѝ между своите, за да осигури повече място, и уви още по-здраво ръце около нея.

Елф се вцепени.

— Какво има?

— Нищо.

Ръката му зашари по нея.

— Гръм да ги удари! Да не би да са те взели само по риза?

Неочаквано очите ѝ се напълниха със сълзи, но тя ги преглътна:

— Все пак съм и с чорапите.

Той я прегърна още по-здраво, като ругаеше тихо, и сега докосването му не изглеждаше толкова неприлично.

— Мисля, че все още съм увит в проклетото монашеско расо. Веднага щом имаме повече пространство, ще ти го дам. Значи мислиш, че преследвачът ти от Воксхол стои зад всичко това?

— Че кой друг?

— Може да имаш отмъстителни роднини — той се помръдна, за да я освободи поне малко от тежестта си. — Искрено се надявам да не стане като с Абелар и Хелоаз.

— Кои? — попита Елф и сгуши глава в рамото му, което изглеждаше като създадено за тази цел.

— Двама любовници от Средновековието.

— Романтична приказка?

— Не точно. Роднините ѝ го скопили.

— Господи!

— Наистина. И това е истинска история.

— Е, мога да те уверя, че роднините ми не стоят зад това.

Все пак се запита дали не биха се изкушили да приложат подобно отмъщение, ако разберяха. Възнамеряваше да се върне у Аманда за закуска, а сега, дори и да успееш да се отърват, цялата история можеше да излезе наяве.

Помисли си за Частити, която бе намерена с мъж в леглото си и бе изложена на присмех. На витрината на всяка книжарница висяха рисунки, които я изобразяваха в неприлични пози. Дори и след реабилитацията и някои хора продължаваха да гледат накриво „прословутата Частити Уеър“.

А Частити беше невинна!

Каруцата спря.

Елф се вкопчи във Форт. Скандалът и срамът внезапно ѝ се видяха неуместни. Докато очакваха съдбата си, Форт я притисна силно, за да ѝ даде илюзията за защита, от каквата и без това имаше нужда. Ковчегът подскочи и беше вдигнат с едно-две изръмжавания.

Елф изстена и не можа да не прошепне:

— Гроб. Мисля, че смятат да ни заровят живи!

— Вярно е.

Сгушиха се един в друг, докато ковчегът се люлееше. След това се приземи с тупване. Но със сигурност не в някоя дълбока дупка. Елф

си спомни, че трябва да диша. Един глас каза с шотландски акцент:

— Опъни въжето, Мак.

Ковчезите се спускаха в гробовете с въжета, нали?

— Не! — изстена Елф в рамото на Форт.

Той внезапно се размърда и започна да бутва капака.

— Май са будни там вътре, Кени.

— Няма значение. Давай да продължаваме.

Форт продължаваше да бутва капака. Ковчегът се наклони и се плъзна шумно надолу под ъгъл. Сблъсъкът накара зъбите на Елф да изтракат, а Форт — да изстене от болката в главата си.

Сигурно бяха в гроба, макар че по принцип ковчегът трябваше да пада отвесно. След това сандъкът се размърда и падна водоравно с ново тупване, което накара Форт да изругае и да застане неподвижен.

Ето това беше. Краят на приключението.

Внезапно спокойствие обзе Елф. Щяха да бъдат заровени живи. Никой не знаеше, затова нямаше кой да помогне. Може би никой никога нямаше да разбере какво се е случило с тях. Всичко това изглеждаше нелепо й трагично, но не можеше да се направи нищо.

Елф започна да се моли смъртта да дойде бързо и братята й да не страдат прекалено много от нейното безразсъдство.

Чу тракане и тупване на известно разстояние, след това още тракане върху ковчеза. Първите камъни върху капака?

Метал върху метал, но от разстояние. Лопати? Опита се да си представи сцената извън тъмнината, която се бе превърнала в неин свят, но след това реши да се съсредоточи върху това да умре добре.

— Съжалявам — рече тя на Форт, тъй като подозираше, че всичко това е по нейна вина.

— Защо? Аз съжалявам, че не съм способен да строша ковчеза и да се измъкнем.

Елф тъкмо се чудеше дали трябва да му каже цялата истина, когато всичко утихна. Тишината се нарушаваше само от собственото им дишане, което звучеше шумно в тясното пространство.

След малко тя попита:

— Какво мислиш?

— Може би са отишли да вземат инструменти...

Тя почака, като се вслушваше в дишането си и чувстваше, че въздухът свършва с всеки дъх.

— Ще ни изчакат да се задушим тук! — при тази мисъл Елф протегна ръце нагоре и бутна капака.

Той помръдна.

Без да може да повярва, тя седна и бутна капака нагоре. Той се отвори. Елф се готвеше просто да го избута и да стане, но Форт се надигна и го спусна внимателно обратно.

— Едва ли е случайност — прошепна той, — но за всеки случай по-добре да не възвестяваме, че сме свободни.

„Свободни“ бе доста относително казано. Сега разполагаха с повече пространство и свеж въздух, но бяха без никаква светлина, без дори облачно небе над главите им. Очевидно все още се намираха вътре в нещо.

— Къде сме? — прошепна тя.

— В гробница?

Елф потрепери при тази мисъл, но след малко каза:

— Всъщност мирише ми на престояла бира...

— Мазе ли?

Двамата вече седяха в ковчега и се обърнаха с лице един към друг, докато преценяваха положението.

— Не виждам нищо — каза тя. — Стените биха могли да бъдат близо или далеч. Дори може да има други хора тук, които да ни гледат и слушат.

— Мисля, че щяхме да разберем.

— Поне има въздух. И сме живи...

Неочаквано Елф се хвърли в прегръдките му и двамата започнаха да се целуват и да се смеят в луд екстаз за това, че са оцелели.

— Живи сме! — възкликна задъхано тя. — Живи! Живи!

— И то доста — отвърна Форт, хвана я за хълбоците и проникна в нея.

Елф ахна от шока и болката, защото там все още беше наранено, но той като че ли не чу, а и не я бе грижа особено. Сподели инстинкта му да отпразнува живота по този първичен, див начин и посрещна тласъка му, като стигна до кулминацията даже по-бързо от него.

Притиснаха се силно един към друг, разтреперани и потни.

— Това — каза той с несигурен глас — не влизаше в плана за тази нощ.

— Сигурен ли си? — подразни го тя. — Обеща ми, че ще я запомня за цял живот.

— Обещах ти и истински ад, но не точно това имах предвид — след това я притисна още по-силно до себе си и я целуна по бузата. — Добре ли си? Сигурно още те боли.

— Малко. Добре съм — тази нежна целувка срази силите ѝ и тя замалко да каже „обичам те“.

— И не се изкушаваш поне мъничко да изпаднеш в истерия?

— Че каква полза би имало?

— Ти си жена за милиони, Лизет.

— Да не би да искаш да ми кажеш, че жените са по-малко способни да издържат на шок и трудности от мъжете?

Дразнеше го, но в същото време беше и сериозна.

— Само не ми казвай, че си от онези жени, които смятат, че между двата пола няма никаква разлика!

— О, признавам, че има известни разлики — Елф се почувства достатъчно дръзка, за да докосне сега омекналите му интимни части. — Просто не всички.

Той хвана ръката ѝ и я повдигна нагоре, за да я целуне.

— Не си играй с огъня, миличка, иначе утре сутринта няма да си в състояние да ходиш — Форт потърка хванатите им ръце до бузата ѝ, след това остана неподвижен. — Какво е станало с маската ти?

О, господи!

— Прерязаха я.

— Радвам се — той проследи чертите ѝ, сякаш можеше да я види с пръсти. Елф се надяваше да не е така. — И двамата сме почти толкова голи, колкото в деня на раждането си. Честно, бих могъл доста да се привържа към това място.

Елф го отблъсна:

— Не ставай глупав. Трябва да избягаме.

Това ѝ напомни, че трябва да се върне у дома преди утрото, за да избегне огромна беда.

Форт ѝ помогна да се освободи и скоро двамата стояха, хванати ръка за ръка, всеки — единствената реалност за другия.

— Говориш отличен английски — забеляза той.

О, боже!

Като си помислеше, Елф осъзна, че от момента на пленяването си инстинктивно е говорила на родния си език. През повечето време бяха говорили шепнешком и той очевидно все още не бе разпознал гласа ѝ.

В такава опасност това не би трябвало да има значение, но все пак бяха намерили нещо скъпоценно тук — другарство, породено от споделената смъртна опасност. Елф нямаше да понесе то да бъде разрушено от семейните им проблеми.

— Мерси — продължи тя на английски със силен акцент. — Мисля, че ми е било преподавано добре.

— Да, наистина ти е било преподавано добре, но на кой език, миличка? Подозирам, че в екстремни ситуации хората говорят на родния си език — пръстите му намериха бузата ѝ, след това я целуна леко по устните. — Запази тайната си засега, Лизет — каза той на френски. — Първото нещо е да се измъкнем оттук.

Елф изпрати към небесата благодарствена молитва, макар в това „засега“ да се криеше предупреждение.

За нещастие това означаваше, че след тази нощ Лизет трябваше да изчезне. Бе възнамерявала приключението да продължи само една нощ, но сега не можеше да понесе мисълта, че то ще свърши.

Какво щеше да стане, ако признаеше истината? Можеше ли той да я разбере? Щеше ли да остави настрана злобата и омразата си? Този мъж — мъжът, когото тази нощ бе опознала, нямаше връзка с такива лоши чувства.

Форт пусна ръката ѝ и тя го чу как се раздвижи.

— Подът е настлан с плочи.

Елф пропъди тъжните си мечти и слезе от своя край на ковчега, напрягайки всичките си сетива за малко повече информация за заобикалящата ги среда.

— Мразя тази тъмнина. Дори и парченце нощно небе през някой прозорец би било нещо.

— Или шум. Ако това е хан, странно тих е.

— Полунощ е.

— Дори и така да е.

Елф стъпи на крака и единият от чорапите ѝ падна, като ѝ напомни, че е доста неприлично разсъблечена. О, по дяволите!

Елф прогони тези грижи и се залови със задачата да изследва тъмния им като в рог затвор, сантиметър по сантиметър.

— Чудя се, защо изобщо са си направили труда да ми навлекат расото — каза той, очевидно на известно разстояние в помещението.

— Може би са имали нужда от него, за да те носят. Някой ме метна през рамо, но ти сигурно си бил прекалено тежък за такова нещо.

— Вероятно. Ето една разрешена загадка. Останалото, разбира се, е все още мистерия. Какво искат? Дяволите да го вземат! Нямам никакъв спомен какво се е случило. Ти помниш ли?

— И аз нямам спомени. Събудих се, когато ме грабнаха. Чувах се някакви шумове. Може би борба.

— Надявам се да съм бил аз — след малко каза: — Макар че се съмнявам. Освен на главата си, нямам други натъртвания, а ръцете ми не са удряли нищо напоследък.

Гласът му звучеше тъжно. Елф завъртя очи, отегчена от начина, по който работеше мозъкът на мъжете.

— Мисля, че това едва ли има значение — изтъкна тя. — Но съжалявам за главата ти. Много ли те боли?

— Да.

Дали отговаряше рязко заради болката, или поради това, че не си е спечелил по-почетни рани? Елф потисна въздишката си.

— Трябва да избягаме, преди да са осъществили плановете си за нас, каквито и да са те — напомни му тя. — Би ли насочил ума си натам, ако обичаш?

— Лизет, ти очевидно нямаш представа колко объркващо е за един мъж да заспи в леглото си и да се събуди като пленник, без да е нанесъл нито един удар! — и като не получи отговор, прибави: — О, добре. Хайде да разучим наоколо.

Елф продължи да опипва напред, но ѝ се наложи да потисне смеха си заради неговата докачливост.

— Предполагам, че ти се иска да си бил рицар в бляскави доспехи. Или може би убиец на дракони?

— Прекалено си изискана. Просто ми се иска да съм потрошил някоя и друга кост.

— Ох, колко ужасно!

Чу се как нещо изтрака. Очевидно беше преместил нещо в другия край на стаята.

— Да, колко реалистично. Какво си мислиш, че става, когато романтичният рицар в бляскави доспехи забие копието си в тялото на противника?

Погълната от този разговор, Елф се сблъска в нещо. След това го опипа и каза:

— Тук има бъчва. Голяма. Ако се съди по размерите и миризмата, е бира.

— Аз пък намерих няколко по-малки. Може би от вино, но — чу се почукване — според мен празни. И така, Лизет, ако успеем да се освободим и се изправим срещу врага, искаш ли да бъда нежния, съвършен рицар? Или искаш да строша някоя и друга кост?

— Несъмнено ще се присъединя към теб в трошенето на кости — тя почука по бъчвата пред себе си. — И тази е празна. Дори продънена. Мислиш ли...

— А!

— Какво? — тя се обърна по посока на гласа му, макар това да нямаше смисъл, тъй като и без това не виждаше нищо.

— Намерих вратата. Разбира се, заключена е по някакъв начин — чу го как почуква леко няколко пъти по нея. — Твърда е, дявол да я вземе. Трудно ми е да си представя как ще я разбием с голи ръце.

— Все още ли си с расото? — попита тя.

— Да. Може и да не ме е грижа дали те е срам, но е дяволски студено. Сигурна ли си, че не искаш да го облечеш?

Беше прав. Въпреки сезона, в мазето беше хладно и влажно. Краката ѝ в тънките чорапи и ръцете ѝ вече трепереха от студ, а и останалата част от тялото ѝ не оставаше назад.

— Не, благодаря — отвърна Елф, трогната от галантността му.

— Нещо друго? — попита той, като по този начин я подсецаше да продължи с изследването.

Кракът ѝ докосна дървено ведро, празно. Той докладва, че е открил някакви парцали и въже, но добави:

— Не е достатъчно дълго, за да ни е от полза. Дори и да можех да се сетя за какво можем да го използваме. Това тук е дяволски сигурен затвор.

След това Елф стигна до улея.

— Разбира се — рече тя. — Бъчвите винаги се търкалят по улей. Ето как са плъзнали нашия ковчег.

Той дойде при нея, докосна ръката ѝ и я хвана. Елф не можа да се сдържи да не се сгуши в прегръдките му. Форт потърка раменете ѝ.

— Студено ти е.

— Нищо не може да се направи.

— Ето още една причина да се измъкнем оттук. Колко време ще мине, преди твоята роднина да се разтревожи?

Значи и той си мислеше за скандала.

— На сутринта, предполагам.

— И какво ще стане тогава?

— Нямам представа — и тъй като искаше да бъде колкото може по-честна, прибави: — Може и да се поколебае, докато съобщи на властите, но не задълго.

Той я целуна много нежно по челото.

— Тогава по-добре да се опитаме да избягаме преди утрото. Ще се изкача по улея.

Чу се драскане, след това удряне.

— Разбира се, залостен е отвън и почти толкова яко, както вратата. Можем да се опитаме да го открехнем, но все още ни трябва и инструмент, ако искаме да имаме някакъв шанс.

Върна се при нея и двамата отново се откриха в тъмнината.

— Страх ли те е? — попита той.

Странно, но трябваше да се замисли за това.

— Да, макар и не толкова, колкото ако бях сама. А теб? Страх ли те е?

— Да — ръката му я потърка успокоително по гърба и Елф направи същото с него. — Не трябва ли да го признавам? Тук, в тъмното, позьорството изглежда нелепо. Все още не ми се иска да умирам, ѝ то без всякакво достойнство, в ръцете на някаква измет.

Тук вече приближаваха интересна тема.

— Мислиш ли, че сме пленени от твоите шотландски приятели?

Ръката му се поспря за момент.

— Може би.

— Но защо? И ако са искали да ме убият, защо са се промъкнали в къщата на един лорд, за да отвлекат и двама ни?

След това се замоли да получи честен отговор.

— Нямам представа, което е доста обезпокоително...

— Особено след като са ти приятели — рече троснато Елф.

— Прибери си ноктите, коте! Честно, нямам никаква представа какво се крие зад всичко това. За момента сме на една страна и най-наложителната ни нужда е да избягаме. Страхувам се, че това означава да пълзим по пода и да търсим някакъв инструмент.

Той понечи да се отдръпне, но Елф го хвана за грубата дреха.

— Искам да знам всичко, което става.

— Няма да помогне.

— Откъде знаеш?

— Просто любопитстваш, и то напълно по женски.

— Любопитна! Животът ми е в опасност...

— И отлагаш нещата с ненужни спорове.

Той се освободи и се отдръпна.

— Напълно по женски, ама че работа! — Елф коленичи и запълзя из стаята. Ризата ѝ се раздра още повече. Тя промърмори някаква ругатня и я завърза до талията си. Ако сега се появише светлина и я покажеше така на света, щеше да умре от срам. — Ако ти не знаеше какво става, сигурно щеше да бълваш въпрос след въпрос.

— Аз не знам какво става. Например не знам дори коя си, макар гласът ти да ми звучи дяволски познато, когато говориш на английски. Защо да не започнем с истинското ти име?

Елф едва не му го каза, за да го усети как се пука като сапунен мехур, но успя някак да се сдържи.

— Не е важно коя съм.

Тя протегна колебливо ръка под огромната каца. Един господ знаеше какво може да има там. Но пръстите ѝ намериха само парченца от каменни плочи.

— Тогава не е важно и какво става — отвърна той. — Намерих една къса пръчка — вероятно счупена дръжка от метла, но не виждам каква работа може да ни свърши.

В стаята се възцари мрачно мълчание, нарушавано само от драскането им, докато търсеха наоколо.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Постепенно Елф осъзна колко абсурдно е държането им и предложи маслиновото клонче на мира.

— Би било още по-дразнещо — рече тя, след като не намери нищо, което поне мъничко да напомня на инструмент — да открием, че от тавана висят брадви и коси.

След това се изправи, оправи ризата си и се насочи отново към ковчега. Палецът ѝ се удари в някакъв камък. Тя падна и си удари коляното в него.

При вика ѝ Форт попита стреснато:

— Какво? Какво стана?

— Просто ударих палеца си.

Елф седна, за да разтрие ударените места, след това опипа предмета. Мислеше си, че е надигната плоча, но това беше доста подебело и имаше метални дръжки. Все пак очевидно нямаше да им свърши работа.

— Мразя тази тъмнина — каза тя, докато се изправяше на крака. — Ти разтриваш ли си от време на време очите, като се надяваш да ти се проясни зрението?

— Да. А ти имаш ли моменти, когато се страхуваш, че си ослепяла?

— Щеше да е така, ако бях сама. Ти намери ли нещо?

— Не. Ела да седнем на ковчега.

Елф затърси пътя си обратно. Другите ѝ сетива вече бяха започнали да се изострят. Глухо тупване ѝ показва, че той вече е наместил капака на ковчега. Отиде при него и седна, а расото обгърна раменете ѝ. Когато уви ръка около нея и я притегли към себе си, Елф усети голото му тяло. Не се оплакваше. Топлият плат беше приятен и Форт бе загърнал и двамата с расото.

— Ами сега? — попита тя.

— Трябва да решим, дали да атакуваме вратата на улея. Мисля, че се отваря навън и ключалката му сигурно е слаба. Възможно е да

успеем да я разбием, макар и да не съм сигурен. Няма да мога да го направя с блъскане. Тъй като дотам има три стъпки, едва ли ще успея и да я разлюлея.

— А и ще се нараниш.

— Всичко бих направил за теб — моята красива дама.

Тя се засмя и се сгуши още по-близо до него.

— Май наистина ти е неприятно, задето не можеш да направиш някой величествен жест?

— Уверявам те. И още повече ме ядосва, задето просто си стоя тук и чакам да се случи нещо.

По време на търсенето Елф си бе мислила за своите хора. Може би сега я издирваха. Може би бяха видели пленяването ѝ, но не бяха в състояние да действат незабавно. Но в такъв случай със сигурност бяха намислили план за спасение.

След това си спомни, че за тях тя бе само някаква проститутка, наета от Мальрънови, за да съблазни лорда.

— Мислиш ли, че някой пази на онази врата? — попита тя.

— Зависи от много неща. Ако е важно да ни задържат за някаква цел — да. Биха сложили някого на пост и до този момент щяха да знаят, че сме се събудили и се движим. Ако пък просто са искали да се избавят от нас за известно време, значи не биха поставили стражи. Очевидно това място може да ни задържи за много часове.

— Защо биха искали да правят такова нещо? — Елф отново се замоли да ѝ отговори честно и да ѝ каже нещо за заговора.

— Може и да имат причини, но не е безопасно за теб да знаеш.

При тона му Елф си спомни, че Лизет твърдеше, че не е чула нищо важно във Воксхол. Галантният мъж се опитваше да я предпази. Това я накара да се усмихне по начин, който щеше да изглежда много глупав, ако можеше да се види.

— Ако никой не ни пази — предложи тя, — бихме могли да вдигнем шум. Да викаме за помощ.

— По моя преценка е около три сутринта и тази сграда, каквато и да е, е изоставена. Кой ще ни чуе?

— Все пак да опитаме — Елф скочи от сандъка. — Аз ще взема пръчката и ще удриям по вратата. Ти удрай по капака на улея.

— Стремителна Лизет — чу го как се раздвижи. — Съжаляваш ли, че ме прелъсти?

— Да съм те прелъстила? — Елф замръзна. — Със сигурност не съм направила такова нещо!

— Не си ли? Когато един джентълмен няма намерение за флирт и все пак е молен да достави удоволствие на една дама, как другояче би могло да се нарече?

Молен!

— Вие ме прелъстихте на онази лодка, милорд!

Елф намери пипнешком пръчката на пода и заудря по вратата, използвайки я като отдушник за яда си.

— Уви, отново съм „милорд“ — той задумка по капака в горната част на улея. — *Помощ! Хей!* Не съм те прелъстил, Лизет.

— Така ли? — Елф продължи да измъчва дървото. — Накара ме да премисля решението си.

— Ах, възвърна вярата ми в собствените сили. *Хей! Насам! Помощ! В мазето! Сто гвинеи награда за този, който ни освободи оттук!*

— Сто ли? Каква стипца. Помощ! — извика Елф. — *Хиляда гвинеи за моя спасител! Помощ!*

— Жълти стотинки. *Десет хиляди гвинеи за този, който ме отърве от тази дръзка, екстравагантна и леконравна жена!*

— Страхувам се, че си мъж е ограничени възможности. *Помощ! Към мен! Сто хиляди гвинеи, ако ме спасите от този подъл негодяй!*

— Защо ми се струва, че очакваш от мен да платя дълговете ти? *Помощ! Помощ! Владенията ми за този, който ме спаси!*

Настъпи тишина. Елф си спомни смеха му при последните думи и след секунда осъзна, че това продължава. Той направо се заливаше от смях. Ах, как ѝ се искаше да го види!

Когато заговори, гласът му все още трепереше:

— Сто хиляди, ама че работа! Ти, порочно, незнаещо мярка същество! Е, добре, щом досега никой не ни е чул, значи наблизко няма хора.

Елф хвърли пръчката и се облегна на вратата.

— Но тогава... Да не смятат просто да ни оставят тук? Със сигурност не бихме могли да стоим така, докато умрем от глад в покрайнините на Лондон?

— Сигурен съм, че е възможно, но няма да позволя да се стигне до това.

— Наистина ли? Сам призна, че си жалко подобие на герой.

— А ти показваш признаци на опърничава жена с остър език! Откажи се. В тази врата има малки пролуки и когато се съмне, сигурно ще се появи някой наоколо. Ще измислим нещо.

— Съжалявам — Елф тръгна опипом обратно към сандъка. — Не съм свикнала да бъда толкова безпомощна.

— Да не би да мислиш, че аз съм? Очевидно нямаш представа какво означава да бъдеш лорд.

Повече от всякога на Елф ѝ се прииска да му каже истината, но рискът да отслаби това другарство беше твърде голям.

— Дневната светлина наистина ще бъде нещо по-добро, дори и да идва от някоя мъничка пролука. Тъмнината ме тревожи.

Той седна до нея, прегърна я и я положи да легне наполовина върху него, като загърна и двамата с расото.

— Затвори очи и се помъчи да заспиш.

— Мислиш ли, че мога да заспя тук?

— Не, но ако очите ти са затворени, тъмнината няма да изглежда толкова страшна.

Наистина беше по-добре и Елф дори усети топлина и уют в прегръдките му. Все пак се страхуваше, че не му е особено удобно върху грубото дърво.

— Много си мил, Форт.

— Така ли? Това би изненадало мнозина.

— Защо говориш така?

Ръката му я погали по гърба, но Елф си помисли, че няма да отговори.

— Напоследък не съм особено мил.

Сгушени заедно, създаваха условия за изповеди. Елф се запита дали трябва да го допуска, тъй като той никога нямаше да говори по този начин на Елф Малърън. Но искаше да го познава, да го разбира, а и подозираше, че той има нужда да говори.

— Защо не си бил мил? — попита тя. — На мен ми се струва, че това е в природата ти.

— Наистина ли? Не съм сигурен, че си спомням коя е истинската ми природа. Да, може би преди бях мил, когато това не ми причиняваше много неприятности.

— Мисля, че си твърде строг със себе си. Беше много добър с мен.

— Мъжете често са добри с жените, с които искат да правят секс.

— Аха! — Елф го възседна, макар и да не виждаше нищо в тъмнината. — Значи признаваш, че си го искал!

Той се засмя.

— Да, исках го. И ако трябва да бъдем точни — исках теб. Един господ знае защо.

— Можеш да бъдеш много груб.

— Май преди малко каза, че съм бил много добър с теб.

— Имаш забележителната способност да бъдеш едновременно добър и груб.

— За природата или за сексуалните ми умения говориш? — попита той, но след това се протегна, дръпна я обратно върху себе си и отново зави и двамата с расото. — Студено ми е.

— Ти... ти отново искаш — едва ли можеше да сбърка доказателството.

— Побеснял от похот би било точно, да. Но не се притеснявай, мога да мина и без това.

Елф се намести така, че да не го притиска.

— Защо тогава ме желаеш? — попита тя, като позволи на ръката си да шари по гърдите му.

— Ох, универсалният въпрос! Може би, Лизет, просто не съм бил с жена от известно време.

— Не си ли? — подразни го тя. — Това не може да обясни последния път.

Той я плесна отзад.

— Дяволица. Това беше просто израз на облекчението ми, че съм жив.

— Много добре. И защо ме желаеш сега?

— Опасността прави някои мъже велики.

— Велики? — изкикоти се Елф. — Какви интересни думи използваш! Защо не си правил любов от известно време? Сигурна съм, че не са ти липсвали възможности.

— Може би просто съм се уморил от непрестанното бърборене на жените.

Правеше всичко възможно да я отблъсне с думи, но Елф просто гореше от желание да разбере този мъж.

— Сигурна съм, че можеш да платиш на някоя проститутка да мълчи.

Той я притегли към себе си и сложи ръце върху дупето ѝ.

— Сигурен съм, че си твърде умна за глуповатата невинна девойка, която се опитваш да играеш. И все пак беше невинна. Би ли хвърлила светлина върху тази загадка, Лизет?

Притисната силно към него, Елф го усещаше как се втвърдява между бедрата ѝ. Започваше да използва нови оръжия, за да я накара да млъкне.

Но не беше толкова лесно да се затвори устата на една Малърън.

— Защо не си бил с жена?

Форт се размърда, притегли главата ѝ надолу и я накара да млъкне с целувка. Елф му отвърна, като превърна оръжието в удоволствие, докато ръката му стана по-нежна и се почувства как напрежението го напуска. Когато устните им се разделиха, Елф все пак прошепна:

— Защо не си бил с жена?

Наложи ѝ се да потисне вика си, когато ръцете му стиснаха силно раменете ѝ, но след това се отпуснаха.

— Защото — отвърна тихо той — им причинявах болка.

— Болка ли? — искаше ѝ се да може да види изражението му.

— Както току-що причиних на теб — той потърка местата, които беше наранил.

— Досега не си ми причинявал болка.

— С теб нещата изглеждат по-различни. Ето защо се съгласих да правя любов с теб.

Елф се отпусна и сгуши глава между врата и рамото му.

— Радвам се.

— Какво?

— Че съм различна.

— Поне не си от типа жени, които обичат да ги хапят и да им правят синини.

— Да не би някои жени да обичат това?

— А, най-сетне оттенък на невинност! Да, някои жени обичат сексът да е придружен от болка. Някои мъже — също.

Елф се раздвижи, за да го целуне по бузата.

— Но не и ти.

Форт се обърна, за да я целуне по устните.

— Не, не и аз. Така че ако харесваш по-грубата любов, по-добре си намери някой друг.

Елф извърна глава.

— Може и да не обичаш да правиш синини, но не се колебаеш да удряш с думи!

Той лежа неподвижно няколко секунди, след това я докосна по косата.

— Съжалявам, но ти казах, че не съм мил.

— Не мисля, че това е твоята природа. Защо си така... изпълнен с горчивина?

Беше задала основния въпрос и сега, докато минутите мълчание минаваха, си помисли, че няма да ѝ отговори.

— Преживях шок — рече накрая той. — Озлобих се.

Това ѝ говореше твърде малко, но бе огромно признание от негова страна. Погали го по гърдите.

— Съжалявам за болката ти.

— Болка ли? Да, предполагам, че това е точната дума.

— Смърт ли? — рискува тя.

Искаше ѝ се той да ѝ каже корена на горчивината си. Може би никога не го бе споделял с друг човек. Знаеше, че братята ѝ, Брайт и Ротгар, трудно говореха за най-силните си чувства.

— Умницата Лизет. Да, смърт.

Форт отново млъкна и тя зачака, без да бъде сигурна как да го подтикне.

— Баща ми.

Елф се опита да не реагира. Беше му отнело толкова много време да изрече тези думи, че ѝ беше ясно колко му е било трудно.

— Трябва да е много болезнено да загубиш родител — рече тя. — Баща ми умря, когато бях малка.

— Колко малка?

Колко знаеше за Малърънови? За всеки случай Елф прибави две години:

— Бях на девет.

— Почти прекалено малка, за да помниш.

— Да. Иска ми се да съм го познавала повече. Да съм имала повече картини. Повече писма. Той диктуваше писма към нас през целия ден, докато лежеше и умираше, но те са доста сурови. Съвети. Укори. А ми казват, че е бил човек, обичал забавленията.

— Предполагам, че смъртта е отрезвяващо преживяване. Значи имаш братя и сестри?

— Да. А вие, милорд?

— Знаеш, че трябва да ме наричаш Форт, иначе никога няма да ти кажа тайните си.

Тази шеговита забележка я накара да се усмихне. Също така ѝ подсказа, че той се е решил да ѝ говори. Безпокойството ѝ се върна, но тя го прогони. Щеше да му се отрази добре, ако поговореше за това.

— Добре, Форт.

— Имам две сестри и един брат.

— А майка ти? Жива ли е?

— Умряла е, когато съм бил много малък.

— Но поне имаш братята и сестрите си.

— Не сме особено близки.

На Елф ѝ се прииска да възрази. Частити обичаше Форт, както и другата му сестра — Верити. Те биха му оказали подкрепа и помощ, но той като че ли не го осъзнаваше. Смяташе, че щом веднъж не е оправдал очакванията им, те не могат да го обичат.

— Това е тъжно — каза тя.

— Значи ти си много близка със семейството си?

— Да, много близка.

— Щастлива си.

— И аз мисля така, макар това да означава, че всичките се чувстват упълномощени да се месят в живота ми.

— Наистина ли? Останах с впечатлението, че си недостатъчно надзиравана.

Елф знаеше, че се носи твърде наблизко към водовъртежа на истината, но не можеше да се сдържи да не бъде толкова честна, колкото можеше.

— Просто в момента съм далеч от тях.

— А, да. И си отседнала при любезната ти приятелка.

— Не е нужно да ѝ се подиграваш. Тя не одобрява действията ми.

— Тогава би трябвало да ги спре.

— Може би никой не е в състояние да го направи.

— И на мен така ми се струва. За мое най-голямо удоволствие — той я притисна малко повече до себе си. — Ще ми достави огромно удоволствие, ако станеш моя любовница, Лизет. Харесвам те и със сигурност нямам никакви проблеми с откритата си похот към твоето тяло.

— Иска ми се да можех — отвърна Елф, — но щом от семейството ми го открият, ще се противопоставят.

— Тогава си ме подвела — гласът му звучеше малко раздразнено и имаше причина за това. — Помислила ли си какво ще направят, ако забременееш? Не е неизбежно, но е възможно.

Елф си бе мислила за това. Наистина.

— Ще се ядосат, но ще ме подкрепят. Ще износя детето дискретно и ще бъде отгледано от подходящи осиновители. Не е необичайна ситуация.

— Колко хладнокръвно разсъждаваш! Надявам се семейството ти да прояви такова разбиране, каквото ти казваш.

Елф се надяваше на същото, а и думата „хладнокръвно“ не описваше точно чувствата ѝ. Мисълта за бременност я тревожеше. Идеята да даде едно бебе, бебето на Форт, на непознати хора я плашеше. Защо не бе осъзнавала преди колко невъзможно би било това?

Гласът му я извади от мислите:

— Обещай ми нещо.

— Какво?

— Ако си бременна, да ми кажеш. Имам две копелета, за които знам, и ги наглеждам. Не мисля, че такива деца имат полза да разбират твърде рано, че произхождат от благородно семейство, но ще се погрижа да получат добър старт в живота.

Тя хвана лицето му между дланите си и го целуна по устните. Усещаше нежността му в тях и почти виждаше лицето му, смекчено от доверие и добро настроение.

— Казах ти, че си добър човек.

— Това доброта ли е? Биха могли да ми бъдат от полза един ден — рече той, но Елф усети как устните му се разтягат в усмивка.

— Защо толкова упорито се стараеш да изглеждаш безсърдечен?

— Ти си романтичка. Просто се опитвам да бъда честен.

— Имаш фалшиво огледало. Каж ми тогава, как виждаш лорд Уолгрейв?

Неочаквано той се раздвижи и започна да потърква втвърдената си мъжественост между бедрата ѝ.

— Побеснял от похот.

У Елф също се появи желание, но тя попита:

— Защо постоянно се опитваш да отвлечеш вниманието ми?

— Защото постоянно се опитваш, да бъркаш с пръст в раните ми.

— Какви рани?

Той изстена и затвори устата ѝ с целувка. Елф изпита огромно удоволствие от нея и дори за момент не забрави за горещия нашественик между бедрата си, но когато той спря, го попита:

— Какви рани?

— Млъкни — Форт я изтърколи под себе си, разтвори бедрата ѝ и проникна в нея.

Елф се вцепени от изненада и болка.

Той замръзна, след това излезе от нея и потрепери.

— Нали виждаш какъв съм. Дори и с теб.

Елф го хвана за косата, преди да е успял да изчезне в тъмнината.

— Нали виждаш каква съм? Като териер, независимо дали съм хукнала след мъж или след истината.

Тя го повали грубо и го възседна.

— Желая те — и след малко прошепна: — Добре ли се справям?

Луд смях премина през него като вълна.

— Съвършено. Удобно ли ти е?

Елф се намести по-удобно.

— Какъв необичаен въпрос. Не ме боли. Какви рани? — попита тя, като полюляваше леко хълбоци.

— Какво? — Елф не виждаше нищо, за да може да каже дали умът му изобщо е в практическите неща.

Тя ухапа долната му устна и се изсмя.

— Какви рани ли? Каж ми някои от тях и ще се подвиза още малко.

— Това е проституция от най-низък вид.

— Изобщо няма да ме разубедиш. Какви рани?

— Недей. Недей...

— Кажи ми. Раните трябва да бъдат отворени, за да се излекуват — после затананика в такт с полюшванията си: — Кажи ми, кажи ми, кажи ми...

Форт я сграбчи, претърколи я и я затисна брутално под себе си.

— Убих баща си — каза той, преди да използва тялото ѝ за забрава.

Потресена от думите му, подивяла от бесния ритъм, Елф можеше само да се движи безпомощно в такт, докато той най-сетне се строполи върху нея, потрепери и остана неподвижен. Елф вдигна трепереща ръка и го погали по гърба, облян в бързо изстиваща пот.

Какво да каже, какво да каже? Той беше убил баща си. *Той*, а не някой от братята ѝ, беше изстрелял онзи куршум.

След това осъзна, че Форт плаче. Безпомощно, разсипан от това, той плачеше в утешителните ѝ прегръдки, но едновременно с него плачеше и Елф. *О, не прави това. Как ще се почувстваш, когато разбереш коя съм? Как ще го понесеш? Не го прави...*

И все пак тя го бе предизвикала. Беше съборила всички бариери, без да помисли как ще се справи с това, което бе затворено в него.

Спомни си онази ужасна нощ в Ротгарското абатство. Всичките ѝ братя бяха въоръжени. Беше сигурна, че един от тях може да е убил стария лорд. Вместо това бяха принудили Форт — Ротгар го беше принудил — да извърши това най-гнусно престъпление — отцеубийството.

За пръв път се почувства засрамена за нещо, извършено от семейството ѝ.

Сега той лежеше неподвижно. Елф — също. Какво можеше да каже човек при такава ситуация? Какво би казала Лизет? Елф изрече с решителен и пиперлив глас:

— Сигурна съм тогава, че баща ти е заслужавал да умре.

Той се засмя, но доста треперливо.

— О, наистина. Но мнозина го заслужават. Това не означава, че ми е простено.

Все още бе проснат между бедрата ѝ.

— Очевидно никой не знае за престъплението ти, иначе щеше да бъдеш наказан.

— Някои знаят. Няма да излезе оттам. Не си ли шокирана?

— Не — вече знаеше опасностите, но трябваше да настоява малко повече, за да се опита да залепи счупеното. — Защо това ти причинява толкова болка?

— Защо ли? — беше се отпуснал от секса и мъката, и едва не я задушаваше с огромното си тяло, но Елф можеше да го понесе. — Един господ знае. Може би защото е единственият човек, когото съм убил някога. Това би трябвало да оставя някакъв белег.

Тишината се проточи, а Елф се надяваше да чуе нещо повече.

— Вероятно защото го мразех — говореше толкова тихо, че едва го чуваше. — Мразех го, презирах го и се страхувах от него — и това е продължавало цял живот. Можех да си кажа, че съм го убил, защото той се е канел да убие други. Така казаха сестрите ми. Но аз го убих, защото го мразех, защото исках да го убия още от детството си и накрая ми се удаде тази възможност.

Той се надигна на лакти и думите се заизливаха:

— Като дете исках да го убия заради безсилието и страха си. Не беше само заради боя, а и заради невъзможните стандарти, които ми налагаше. Нищо от това, което правех, не бе достатъчно добро. Всяка грешка бе изваждана и размахвана пред мен, и то пред слугите. Когато ме биеше с камшик, извикваше слугите да гледат. Казваше, че така ще пречупи гордостта ми. Той — най-горделивият човек на света. Но когато станах мъж се освободих от него. Той не ме търсеше и аз го избягвах като чумав. Беше си чиста страхливост. Не направих нищо, за да помогна на сестрите си. Нищо, за да спра жестокостта му към слугите и наемателите. Бях твърде изплашен, за да се намеся. И затова в крайна сметка го убих.

Потресена от тези откровения, Елф го погали по влажните ръце.

— Звучи ми така, сякаш е бил чудовище.

— Такъв си беше. Но трябваше да го убия лице в лице.

— Не, не. Не би могъл да направиш това. Да, може би щеше да се опиташ да помогнеш на онези, които са били под неговата власт, но сигурно не си знаел дълбините на неговата жестокост.

— Защото предпочитах да не зная — гласът му бе придобил малко по-нормален тон и той плъзна ръка между бедрата ѝ.

Елф го хвана за китката:

— Не? Не мисля, че ти е била много приятна изповедта ми.

— Мисля, че вече си изкарах стоте гвинеи.

— Не забравяй, че аз ти плащам — но след като Елф продължи да се съпротивлява, той се отказа и приседна. — Може би сега възнамеряваш да го допълниш и с шантаж.

Елф седна до него.

— Дори това, което каза, да беше вярно, нямам никакви доказателства.

— По този начин съм спасен от безразсъдства.

Макар да седяха един до друг, Елф го усети как се отдалечава от нея.

— Гордееш ли се със себе си, Лизет?

Елф придърпа расото, като трепереше, но не изцяло от студ.

— Не. След това, едва ли ще искаш да ме видиш повече.

— Не предполагам, че говорим за продължителна връзка.

— Нали ме помоли да ти стана любовница?

— А, да, права си. Съжалявам, но трябва да оттегля предложението си.

Елф преглътна.

— Недей да ме мразиш.

— Няма. И не те мразя. Просто копнея да те забравя.

Елф стисна силно устни, за да спре сълзите си.

— Ами ако някога се срещнем пак?

— Лизет — рече остро той, — ти разбираш какво се случи. Остави нещата така, както са. Беше странна нощ и ако оцелеем, несъмнено никой от нас няма да я забрави напълно. Но съм сигурен, че и двамата ще се опитаме.

Елф осъзна, че е издърпала цялото расо и го е оставила напълно гол. Тя го свали от себе си и му го протегна, докато докосна тялото му.

— Вземи го. Сигурно ти е студено.

Той изчезна и след малко гласът му се чу от известно разстояние:

— Задръж го. Опитай се да поспиш.

Преглъщайки сълзите, които той не биваше да усети, Елф се сви на кълбо в расото, в миризмата на тялото му и на секс, и се опита да започне със забравянето.

Това бе дълга нощ с малко сън и Елф сигурно бе задрямала, защото се събуди от високи шумове. Помъчи се да се освободи от

расото достатъчно, за да седне, и заедно с ударите чу и приглушени гласове.

— Напъхали са нещо в ключалката — изръмжа някой.

Нещо я докосна и тя се сепна.

— Шшт — рече Форт.

— Кой е?

— Не зная, но не са нашите похитители. С малко повече късмет, може да са моите хора, които ме търсят — гласът му звучеше спокойно и нормално, но някак изкуствено.

„Или моите хора, които ме търсят“, помисли си Елф. След това си спомни, че той е гол, смъкна се от сандъка и сложи расото в ръцете му.

— Предполагам, че би трябвало да съм облечен с нещо — рече той и го взе. — Все пак ми се иска да имаше как да си го разделим. Ризата ти ще бъде доста оскъдна покривка.

Елф осъзна, че около вратата на улея се очертава светлина. Още не беше ден, но зората явно бе отминала.

— Не трябва ли да кажем нещо? — предложи тя. — Все пак, ако са нашите похитители, те знаят, че сме тук. Ако не са, могат да се откажат.

— Наистина. Аз ще отида да поговоря с тях — Елф чу драскане, след това гласа му: — Хей, вие там.

Ударите по вратата спряха.

— Господине?

Елф вдигна полекичка капака на ковчега. Съвсем скоро щяха да ги спасят и тя трябваше да запази самоличността си в тайна. Вероятно бедата бе неизбежна, но може би, ако отново си сложеше маската, Форт никога нямаше да научи коя е нощната му довереница.

Това поне щеше да му спести постоянните спомени за изповедите му.

— Аз съм граф Уолгрейв. Давам тлъста сума за този, който ме спаси.

Капакът беше тежък, но Елф успя да го удържи с една ръка, докато опипваше в ковчега.

— Извинете, милорд, но има ли с вас една дама?

Най-сетне намери маската!

— Наистина има. Да не би да търсите нея?

Елф спусна тихичко капака, като усещаше изненадата в гласа на Форт. О, предстояха му още много изненади. Особено след като връзките на маската бяха срязани. Проклети да бяха тези шотландци!

— Ъъъ, да, така да се каже — тя разпозна гласа на Робъртс. — А добре ли е?

— Да! — извика Елф. — За бога, освободете ни!

Все пак главната ѝ грижа беше маската. По дяволите! Бяха прерязали лявата връзка на сантиметър от края. Елф се опитваше с треперещи ръце да завърже скъсаното, но беше безнадеждно.

Безнадеждно!

Можеше ли да я придържа до лицето си? Не, това щеше наистина да изглежда глупаво.

Ударите по вратата заплашваха да ги освободят всеки момент и да донесат със себе си светлина и ужасен срам!

Елф хвърли безполезната вещ настрана, дръпна напудрените си къдрици и ги спусна пред лицето си.

— Какъв е проблемът там? — кресна Форт.

— С нас има един човек, дето може да разбива ключалки, ама някой е пъкнал вътре парче дърво, милорд. А пък щом капакът се отваря навънка, ще ни бъде трудно да го разбием навътре.

— Има още една врата долу. Каква е тази сграда?

— Разрушена кръчма до пристанището, милорд. Май неотдавна тука е имало пожар. Плъзнал е и по близките сгради и е овъглил тая достатъчно, че да я затворят. Ще се опитаме да намерим другата врата.

Елф чу как Форт драска надолу по улея.

— Къде си? — попита той.

— До сандъка.

След малко го усети до себе си. Той я докосна нежно по ръката.

— Бях ужасен тази нощ, Лизет. Приеми извиненията ми.

Елф улови ръката му, като преглъщаше сълзите си при мисълта какво е можело да бъде, ако бяха други хора и ако тя не бе разрушила стените му.

— Изисквах отговори на въпроси, които не желаше да ти бъдат задавани.

Той я притегли в почти братска прегръдка.

— Може би просто съм бил готов да се изложя.

— Не виждам с нищо да си се изложил. Само исках да те излекувам. Прости ми.

— Разбира се, че ти прощавам — той я залюля леко, като ѝ напомни първата им прегръдка същата нощ, онова изящно, нежно полюляване в ръцете му, довело до неща, които никога повече нямаше да се случат.

— Ти си добра жена, Лизет — приглушените удари по вратата ставаха все по-силни. Всеки момент всичко щеше да свърши. — Ще ми кажеш ли истинското си име?

Елф искаше това най-много от всичко на света, но прошепна:

— Не смея.

Беше се вкопчила в призрачния шанс да се измъкне неразпозната. Може би тогава Елф Малърън щеше да намери начин да бъде с Форт Уеър.

Той обхвана лицето ѝ между дланите си и проследи чертите ѝ.

— Чудя се от какво се страхуваш...

Точно тогава вратата се отвори с щракване и вътре нахлу светлина на фенер.

Когато Елф скри лице в гърдите му, просто искаше да предпази очите си. Веднага след това обаче осъзна, че е избрала най-доброто решение.

— Ключът беше на вратата, милорд. Бо... боже господи!

Робъртс само успя да каже „милейди“. Колко ли знаеше? И как ли, за бога, изглеждаше тя?

— Намерете нещо, с което да покриете дамата! — каза остро Форт. — Хайде. Едно от палтата ви, и то бързичко.

Елф усети как я увиват в нечие палто, което бе леко влажно от пот. Тя пъкна ръце в прекалено дългите ръкави и остана с наведена глава, като ѝ се искаше дрехата да има яка, която да покрие и лицето ѝ. След това Форт я вдигна на ръце и я понесе през вратата. Това ѝ даде възможност още веднъж да скрие лице в рамото му.

— Мога да вървя — рече тя.

— Земята е неравна.

— И ти си бос.

— Това, изглежда, е последната ми възможност да бъда съвършения рицар. Не ми я отнемай.

Отсрочка.

Още няколко секунди на неопетнена от нищо близост.

Елф се отпусна в прегръдките му, докато той изкачваше разклатените стълби и вървеше през останките от стария салон на кръчмата. Тук миришеше на изветряла бира и овъглено дърво, но след това по голите ѝ крака затанцува свеж въздух, който показваше, че реката е наблизко. Елф обърна предпазливо глава и видя сивата светлина на зората през почернелите, изпочупени прозорци. Колко скъпа гледка след абсолютната тъмнина!

Форт я пренесе през вратата в пустошта, заобиколена от съсипани сгради.

— Имаш ли возило? — попита той.

— Да, милорд.

— Кои, по дяволите, сте вие?

При тона му Елф погледна крадешком и трепна. Бяха докарали каретата ѝ с един кон, с която обикновено се движеше из града, най-често с лакей отзад. Лъскаво синя с бяла и златна украса, тя не бе обикновено возило. Нито пък Бианка — бялата ѝ кобила, беше обикновен кон.

Тя се напрегна, готова да посрещне разкриването на истината.

— Името ми е Робъртс, милорд — рече флегматично слугата. — Нает съм да намеря дамата.

О, бог да те благослови!

Форт не настоява да разбере повече, само попита:

— И как, по дяволите, я намерихте?

— Моля да ме извините, милорд, но можем ли да приказваме на друго място? Ако другите се върнат, не сме достатъчно, че да им се противопоставим.

Елф ги преброи. Само Робъртс и двама други мъже, единият от които държеше коня. Можеше да разбере, защо не са довели двете жени.

След напрегнат момент Форт каза:

— Много добре. Но бих искал да взема чифт обувки от някого от вас. Този, който ми даде, може да се крие наблизко, докато дойде друг да му донесе нов чифт. Хей ти, докарай каретата насам!

Мъжът се подчини и Форт вдигна Елф на седалката. След това се обърна, за да избере между предложените му обувки.

Докато поемаше юздите, Елф започна да си мисли, че все пак ще успее да се измъкне с тази измама. В момента мъжете бяха застанали между нея и единствения път, който се виждаше да излиза оттук, а тя малко познаваше тази част на Лондон. Но веднага щом навлезеха по познати улици, щеше да шибне Бианка с камшика и отново да избяга от Форт.

Горката Лизет щеше да изчезне, но поне щеше да е в състояние да се среща с него и да го дразни като Елф Малърън.

Той избра обувките на мъжа, който държеше коня, и го изпрати до близкия ъгъл, за да ги свали. След това изпрати Робъртс да ги донесе.

Елф осъзна, че това също бе израз на доброта. Наистина бе поискал обувките, сякаш си бе в правото, но не бе накарал човека да куца бос по начупени камъни и стъкла. Тя въздъхна и призна пред себе си, че в нейните очи Форт се доближава до съвършенството. Не че тя го мислеше за съвършен, просто бе попаднала под властта на магия, която го правеше да изглежда такъв.

Магия, наречена любов. Безнадеждна любов.

Аманда беше права. Наистина това приличаше на историята с Ромео и Жулиета, но поне в този случай щяха да отърват живота си.

Робъртс се върна с обувките и Форт ги обу.

— А сега — каза той — при всяко положение трябва да закараме дамата у дома ѝ, където и да е това. И по пътя можеш да ми разкажеш какво се е случило и как ни намерихте.

Докато говореше, той се обърна към каретата и Робъртс се изви със запаления фенер. Преди Елф да успее да избегне това, Форт посегна и отмахна кичурите коса от лицето ѝ.

Усмиваше се доста нежно.

Елф се опита да се закрие, но той я хвана за брадичката и усмивката му започна да се стопява. Форт примигна, сякаш не можеше да повярва на очите си, след това обърна лицето ѝ изцяло към светлината.

— *Елф Малърън?*

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Съжалявам.

Елф си наложи да го погледне в потресените му очи и да предаде любовта си. Той я пусна като опарен.

— Нищо чудно, че гласът ти ми се струваше познат! Каква чудесна нощ трябва да си имала, милейди! Не само ме използва като евтина проститутка от пристанището, ами ме и накара да изпея тайните си като сантиментално момченце!

Той се хвърли към нея. Двама от хората ѝ се хвърлиха върху него и го повалиха на грапавата земя.

Ръце и крака се размахваха на светлината на падналия фенер на Робъртс. От гърчещата се маса тела се носеха ругатни и ръмжене.

Елф потръпна от ужасния звук на юмруци, забиващи се в човешка плът.

— *Престанете!* — към всички, но те не ѝ обърнаха никакво внимание.

Елф шибна побеснялата купчина хора с камшика, но като че ли никой не забеляза. Щяха да се избият!

След това пристигна тичешком босият мъж и само след малко Форт беше надвит, макар все още да се гърчеше като луд. Огласяйки всичко наоколо с ругатни, Робъртс взе колани и върза Форт.

Лордът се изправи с мъка на крака, с подути и кървящи устни и съдрана риза.

— А сега какво, милейди? — гласът му звучеше така, сякаш искаше да я удуши със собствените си ръце.

Цяла трепереща, Елф обхвана глава с двете си ръце. Нямахше представа. Чувстваше се също толкова изтощена и бита, колкото сигурно и мъжете, а съзнанието ѝ се носеше, лишено от всякаква разумна мисъл.

Можеше да накара да го отнесат у дома му и да остави нещата да се нареждат както си искат, но си спомни погледа му. Един господ знаеше каква лудория ще направи.

А и оставаше проблемът с измяната. Въпреки всичките си въпроси, бе забравила да задълбае този.

Тя си пое дълбоко дъх и вдигна очи:

— Ами шотландците?

— Това е дълга история, милейди, а ние по-добре да не се разтакаваме тук.

— Вярно е — Елф имаше нужда от време да помисли. — Сложете го тук горе и ме заведете до лейди Лесингтън.

Макар и да мълчеше, Форт се съпротивляваше на всеки опит да го вдигнат на седалката, затова накрая го проснаха направо под краката си. Елф дори трябваше да стъпи на него.

— Така ти се пада — озъби се тя и подкара Бианка. — Ама че глупави демонстрации.

Той не каза нищо.

Излязоха от разрушеното място и поеха по една тясна уличка. Робъртс вървеше напред с фенера, а другите мъже следваха отзад, с извадени пистолети. След като Форт повече нямаше нужда от обувките, те му бяха взети.

Разбудени от борбата, хората надничаха иззад пердетата и леко открехнати врати, но никой не се намеси.

Елф погледна надолу към свързаното тяло под краката си и едва сдържа сълзите си. Все пак тя беше създала този проблем и тя трябваше да се опита да го разреши.

— Не исках да се случи нищо лошо — рече тихо Елф на мълчаливия си пленник. — Срещата във Воксхол беше чиста случайност. Но дочух нещо за плановете ти. Не можех да оставя нещата така.

Форт остана мълчалив като труп. Елф настоя:

— Изиграх този маскарад тази вечер, защото исках да разбера какво си скрил в мазето си. И се надявах да привлека Мъррей и хората му. Мислех, че ще се опитат да ме нападнат, ако ме видят, или поне, че ще ме последват. Може и да са го направили и затова ни хванаха. Но не зная защо не ме убиха...

Отново се бе разбъбрила.

Можеше просто да каже „обичам те“, но какъв смисъл би имало това сега?

Какъв смисъл имаше от каквито и да било думи? Той несъмнено бе твърде ядосан, за да я слуша.

Може би по-късно. Ако имаше по-късно.

Господи, бе съсипана от умора. Очите я сърбяха и през тялото ѝ преминаваха тръпки на изтощение. Почти не можеше да си наложи да мисли, но трябваше.

— Робъртс — рече уморено тя, — разкажи ми какво стана тази нощ.

Докато конят трополеше по прашната улица, Робъртс ѝ разказа историята си.

— Ами, милейди, наблюдавахме ви внимателно, когато напуснахте бала и отидохте в къщата на лорда. Нищо не се случи и като че ли никой не се интересуваше от вас. Макар че Сали, бог да я благослови, забеляза, че някакви улични гаменчета ви следват отблизо. Затуй се заехме да проследим едно от тях. То е като да се опитваш да ловиш змиорка, да ги следиш тия проклетници. Ама накрая едно от тях ни каза, че ги наел някакъв свещеник в „Пауна“ на Кау Крос Стрийт да следят лорд Уолгрейв. И след като нищо не се случи, отидох да видя какво ще мога да намеря. Сега признавам, милейди, че не наблюдавахме достатъчно внимателно къщата на лорда, защото си мислехме...

Тук той спря и я погледна притеснено. Елф можеше само да се моли мъглявата светлина да не разкрива пламналите ѝ бузи.

— Е, все пак — продължи той — не очаквахме никой да се появи в продължение на часове, нали разбирате? Така че когато се върнах, бях здравата изненадан да открия такава бъркотия.

— Пристигнал си, когато са ни отвличали?

— О, не, милейди. Ако беше така, със сигурност щяхме да ги спрем! Не, когато пристигнах, всичко отдавна бе свършило. Виждате ли, Сали и Ела се навъртали наблизо до къщата. Ела викаше, че туй било женски инстинкт. Когато видели движение зад къщата, разбрали, че става нещо. Затуй Сали останала да ги държи под око, а Ела изтичала да доведе помощ. Докато се върнала с Роджър, там вече царяла страшна бъркотия.

О, не! Може би положението беше още по-лошо. Беше ужасно, че Форт вече знаеше самоличността ѝ, но щеше да бъде истинско бедствие, ако я разбереше и целият свят.

— Хората си помислиха, че просто са влезли крадци, милейди. Слугите на лорда се събудили и намерили бандитите в къщата и се борили с тях. Най-вече в мазето.

Той не постави никакво ударение на думите, но Елф разбра. Ако шотландците са били в мазето, то е било, за да откраднат пазеното там от Форт. Тя хвърли поглед към него, но не видя никакви признаци на живот, освен може би малко повече напрежение.

— Взели ли са го? — попита Елф.

— Така мисля, милейди.

Форт трепна и Елф си помисли, че може би най-сетне ще наруши мълчанието си, но той не го направи. Какъв ли беше този важен предмет? Ако шотландците го бяха взели, какво възнамеряваха да правят с него?

— Мъжът, който го пазел, бил зле ранен — продължи Робъртс. — Все пак се борил. Имало труп, вероятно на някой от злодеите. Но в крайна сметка явно са постигнали целта си в мазето, каквато ѝ да е била тя, и са взели и вас с лорда. Слугите тичаха нагоре-надолу като паникьосани пилета с отсечени глави.

Елф се опитваше да осмисли цялата история, когато Робъртс отново заговори:

— Намерихме Сали в градината, милейди. Прободена с нож.

Елф се обърна към него:

— Мъртва?

Всичките ѝ други мисли изчезнаха. Една от жените, с които беше говорила в кабинета, бе мъртва. Заради нея.

Сигурно така се чувства човек, когато е офицер, и войниците, които изпраца в битка, загиват. Искаше ѝ се Син да е тук, за да ѝ каже как да се оправи с такава ужасна отговорност.

— Съжалявам — рече ненужно тя.

— Преместихме я — каза дрезгаво Робъртс. — Не беше разумно да я намират там.

— Предполагам, че не.

На Елф ѝ се струваше, че няма да понесе болката от сдържаните сълзи. Те се вливаха в гърдите ѝ и причиняваха болка по цялото ѝ лице, но още не можеше да плаче. Ако го направеше, щеше да се сгромоляса, а имаше да се вършат още неща. Неща, които да направят така, че смъртта на Сали да не е напразна.

— Какво се случи след това?

Робъртс се покашля.

— Ами Роджър и Лон хукнаха да проследят злодеите и оставиха Ела да ми докладва. Веднага щом чух разказа ѝ, събрах още хора и се разпръснахме по онова място, за да открием някаква следа от вас. Истина ви казвам, милейди, направо треперехме при мисълта какво може да ви се е случило.

„И какво ще кажат братята ми за това“, помисли си Елф.

— Сигурна съм, че си постъпил правилно, Робъртс — рече тя, защото бе задължение на командващия да окуражава войниците си.

Свиха по една по-широка улица и Елф се замоли да са близо до Уоруик Стрийт. Небето просветляваше и наоколо вече имаше хора. Рано или късно някой щеше да забележи овързания монах, висящ от двете страни на пода на каретата ѝ. Без да се споменава факта, че тя бе боса и облечена почти само с едно мъжко палто.

— Опитах се, милейди — рече Робъртс. — Не открихме нищо особено, но тогава си помислих за ония гаменчета. Извадих едно от тях от дупката му и блясъкът на златото изтръска от него някои факти. Нали разбирате, бяха любопитни за свещеника, който ги е наел. Някакъв шотландски проповедник, преподобният Арчибалд Кампбел. Много благопристоен и набожен, ама те имали подозрения. Така че когато вече нямали работа за вършене, го проследили. Бил доста време в Уестминстърското абатство, което може би е подходящо. След туй отишъл в бордея на някаква бабишкера, дето била твърде стара, за да му е жена. Но също отишъл и до някакво изгоряло място до пристанищата и туй им се сторило подозрително. Затова го държали под око, като се надявали да го хванат да ходи по курви или нещо подобно, за да изкрънкат още пари от него. Все пак, ето как дойдохме да проверим тук.

— Но какво се готви да направи Мърей? — попита Елф най-вече себе си. — И кой е този шотландски проповедник? Уестминстърското абатство? Да не би да възнамеряват да убият краля в абатството?

Робъртс обърна глава към нея и я зяпна учудено:

— Да убият краля?

Елф не можеше да понесе, сега да се впуска в обяснения за това.

— О, не зная. Слава богу, ето я Уоруик Стрийт! Трябва да заобиколим отзад.

Все още клатейки глава, Робъртс поведе каретата по уличката зад дома на Аманда. Всичко там беше тихо, но когато Елф спря каретата на един тих ъгъл, видя как кухненската врата се отвори и един рошав, прозяващ се кухненски слуга изхвърли навън кофа с помия.

Имаше нужда от помощта на Аманда, за да пренесе Форт и да го скрие някъде на сигурно място. Елф слезе от каретата, като отчаяно ѝ се искаше да има пола.

— Не му позволявайте да избяга — каза тя на Робъртс и се затича през градината към къщата.

Кухненският слуга, момче на около десет години, ѝ извика. Елф каза:

— Аз съм лейди Елфлид Малърън. Отивам в стаята си.

Острите думи като че ли го слисаха, защото той не се опита да я спре, да не мине през кухнята и да влезе в къщата.

Използва стълбите за прислугата, за да стигне до горния етаж, след това се затича по покрития с килим коридор към стаята на Аманда. Промъкна се тихо вътре и едва когато стигна до леглото, видя, че там лежат двама души.

Аманда!

След това осъзна, че това е Стивън, съпругът на Аманда, и че сигурно са си организирали весело посрещане.

Елф отстъпи назад, но се спря. Все още имаше нужда от помощта на Аманда, но ако я събудеше в този вид, приятелката ѝ щеше да изписка. А ако я видеше Стивън, здравата щеше да загази.

Стенейки наум заради пропиляното време, тя забърза към стаята си и хвърли разнородните си дрехи.

Искаше да се измие, не, искаше дълга гореща баня. Но имаше време само да грабне нова риза, фуста и проста рокля. Тя не ѝ стоеше добре без корсет, но простата рокля нямаше нужда от обръчи.

Обувки! Къде ли държеше Шантал обувките ѝ?

Намери ги в едно чекмедже и започна да си ги обува, но точно тогава забеляза дрипите, които някога бяха красивите ѝ дантелени чорапи.

Триста дяволи! Избърса сърдито сълзите си на слабост, разкъса мръсните дрипи и порови в чекмеджетата, докато намери прости памучни чорапи.

Най-сетне обути и облечена, напъха съсипаните дрехи на дъното на чекмеджето и си позволи да хвърли един поглед в голямото огледало.

Каква грешка! Косата ѝ приличаше на напудрено пльхово гнездо, ръцете и лицето ѝ бяха мръсни и изглеждаше... Просто изглеждаше различна.

Разбира се, това си беше вярно.

Елф направи още една гримаса и изми лицето и ръцете си с малко студена вода от съда на тоалетната масичка. След това пооправи напудрената си коса и завърза отгоре ѝ дантелена шапчица, за да я скрие.

Огледалото ѝ каза, че подобриенето е минимално, но засега щеше да свърши работа. Забърза към стаята на Аманда и отвори предпазливо вратата.

Все още спяха.

Елф отиде на пръсти до леглото от страната на приятелката си и я разтърси леко.

— Аманда — рече тихо тя, — събуди се.

Младата жена примигна, събуди се и едва не проговори, но Елф сложи пръст на устните ѝ. Аманда се измъкна от леглото, облече нещо и излезе бързо с нея в коридора.

— Какво се е случило? — прошепна Аманда. — Изглеждаш ужасно. Бях толкова...

— Дълга история — прекъсна я Елф. — Форт... лорд Уолгрейв е вързан отвън и трябва да го скрием някъде.

— Вързан? — Аманда се облегна слисано на стената. — Елф, какво си направила сега?

— Забърках ужасна каша. После ще ми се караш. Засега... все трябва да имаш мазе или таванска стая.

— Елф, това не е огромен дом като Малърън Хаус. Всеки сантиметър е зает от стаи на прислугата! Има допълнителна спалня, но как ще запазим това в тайна от Стивън?

Елф се опитваше да измисли някакъв начин, когато Аманда добави:

— Пък и без това му казах, че си у Сафо.

— У Сафо? — погледна я слисано Елф. — Че защо пък ще му казваш такова нещо?

Аманда направи гримаса и издърпа Елф по-нататък по коридора.

— Стивън се появи у лейди Ярдли, за да ме търси! Разбира се, аз се зарадвах, че се е върнал у дома толкова скоро. Само че едва когато поиска да се приберем у дома по-рано — тя се изчерви, — осъзнах, че теб те няма. Стивън щеше да вдигне голяма врява, но му казах, че си отишла с някаква приятелка. Когато ме попита коя, единствения човек, за когото можах да се сетя и който със сигурност не беше на маскарада, бе Сафо!

Сега беше ред на Елф да се облекне на стената.

— Ако започна да си скубя косата и да се кикотя, мислиш ли, че можеш да ми намериш някое удобничко местенце в лудницата?

— Виж какво — рече Аманда, — нямаш причина да ме обвиняваш! Направих най-доброто за момента. Ти си тази, която изчезна, вероятно с Уолгрейв. Предполагах, че се забавляваш, а сега откривам, че си го завързала! Здравата си загазила, нали?

— По-дълбоко, отколкото можеш да си представиш — въздъхна Елф и прегърна приятелката си. — Права си. Направила си всичко възможно. И може би Сафо е отговорът. Ако ли не, ще го отнесем в Малърън Хаус и ще оставим кашата да се оправя както може.

Аманда също я прегърна.

— Изглеждаш изтощена, а не сякаш си се забавлявала. Има ли още нещо, което мога да направя?

— Не, мила. И — прибави Елф, докато се обръщаше към стълбите — част от цялата работа беше забавление. Много бурно забавление...

Още двама слуги се бяха появили в кухнята, когато Елф излезе по обратния път, и сравнително нормалното ѝ облекло предизвика само сънливи погледи и едно „добро утро, госпожо“.

В края на градината намери Робъртс с опрян в свивката на коляното на Форт пистолет.

— Реши да усложнява нещата, милейди. Рекох му, че даже и да оцелее с разбито коляно, животът няма да му хареса.

На Елф ѝ се прииска да укори слугата, да вземе Форт в прегръдките си и да го утеши. Но тъй като си беше практична по природа, просто подаде на Робъртс палтото му, качи се в каретата и подкара Бианка към дома на Сафо.

Не беше далеч и Лондон все още беше тих, когато намери задната уличка. Тя скочи долу и каза на Форт:

— Не прави глупости. Не си струва. Ще уредим всичко това, когато имаме време.

Той продължи да лежи като глух. На Елф наистина ѝ се прииска да го ужили като оса, както веднъж я беше нарекъл. Поне това щеше да предизвика някаква реакция!

Тя почука на кухненската врата. За нейна изненада, отвори ѝ самата поетеса в проста рокля и прибрани на хлабав възел коси на тила.

— Лейди Елфлид? — дори и жена като Сафо изразяваше изненада.

— Имам нужда от помощта ви.

Сафо отвори широко вратата:

— Разбира се.

Този честен и пълен отговор едва не накара Елф да се разплаче.

— Не разбирате. Вън е Форт... лорд Уолгрейв, и е вързан. Не зная какво да правя с него, а Аманда е казала, че съм тук. Трябва да се опитам да го вразумя. За шотландците. И за краля. И за нас. Мазето. Не съм...

Неочаквано се озова в прегръдките на Сафо.

— Шшт, дете, тихо... Каси! Сладък чай. Сложи му и малко бренди — тя поведе Елф към стола срещу обикновената масичка — Не се тревожете. Ще накарам да внесат Уолгрейв и тогава ще уредим нещата.

— Не го развързвайте! — рече Елф и се понадигна.

Сафо я накара да седне обратно.

— Подивял е, нали? Не съм изненадана, а и несъмнено ще му се отрази добре известно време да е и побеснял, и вързан.

Неочаквано всичките сили изчезнаха от мускулите на Елф и тя се отпусна на стола и започна да наблюдава вцепенено как една прислужница налива чай и му прибавя голяма бучка захар и няколко капки бренди. Когато чашата беше сложена в ръцете ѝ, топлината бе приятна и тя я обхвана с длани.

— Пийте, госпожо — рече прислужницата и поднесе чашата към устните ѝ. Чаят бе силен, горещ и сладък, след това се усети влиянието на брендите и Елф ахна. Вече, без да има нужда от помощ, тя отпи още

една глътка, после още една, като усещаше как умът ѝ се прояснява и силите ѝ се възвръщат. Докато Робъртс и другият мъж влязоха, понесли Форт, тя вече се чувстваше готова да се изправи пред предизвикателствата още веднъж.

Сафо накара мъжете да оставят Форт на пода, след това ги освободи.

— Освен ако нямате нужда от тях, лейди Елф.

— Не, не мисля. Робъртс, можем ли да запазим това в тайна за известно време?

Той потърка носа си.

— Може би, милейди. Никой от нас няма да се разприказва, но с тия шумотевици в къщата на лорда, трупове и така нататък, скоро целият Лондон ще е гръмнал.

— Предполагам. Господи, как ми се иска братята ми да си бяха у дома! Направи всичко възможно, Робъртс.

Когато мъжът си отиде, Елф се обърна към Сафо:

— Това сигурно ви изглежда ужасно тайнствено.

Сафо седна на масичката срещу нея и си наля чай.

— Нека просто кажем, че е интригуващо. Нямам търпение да чуя историята. Надявам се лордът да не е отговорен за труповете. Би било жалко да го видим, увиснал на въжето.

— Не биха обесили един лорд.

— Неотдавна обесиха Ферърс.

И това беше вярно. Лорд Ферърс беше полудял и бе убил камериера си. Елф погледна Форт, който не беше луд, но в този момент бе напълно способен да извърши убийство.

За омърлян мъж с рошава коса, с окъсано монашеско расо и завързани лакти, китки и глезени, той изглеждаше изненадващо красив.

Даже и със синините и подутата устна.

Елф стана от стола, коленичи до него и докосна изподраните и кървави кокалчета на пръстите му.

— Ах, ти! Е, накрая ти се удаде възможност да удариш някого, нали?

— За нещастие — не теб — очите му, студени и твърди като камък, гледаха към тавана.

Елф прехапа устни и се обърна към прислужницата:

— Мога ли да получа малко вода, моля? Да почистя раните му.

— Ако думата ми има някакво значение, бих предпочел да не ме докосваш.

Студенината му подейства на Елф като удар. Бе разчитала гневът му да стихне, но тази студена омраза можеше да продължи вечно. До устните ѝ дойдоха думи — обяснения, възражения, извинения. Но те щяха да паднат безжизнени върху омразата му като цветя, хвърлени върху камък.

Сафо се появи от другата му страна с купа вода и парче плат.

— Тогава ще трябва да се задоволите с мен, милорд. Не мога да оставя гост да стои в такова окаяно положение — тя обърна главата му към себе си, почисти нежно лицето му и провери внимателно окото. — Тук няма големи поражения — след това изми лицето и ръцете му и извика да ѝ донесат пинсета, за да отстрани песьчинките от кожата на ръцете му.

Елф стоеше на колене и гледаше, като ѝ се искаше да хване другата му ръка или да отмахне косата от челото му. Той бе поискал тя да не го докосва, но стоеше неподвижно, без да се съпротивлява, под грижите на Сафо.

След като почисти и двете ръце, Сафо се премести към краката му. „Красиви крака“, помисли си Елф, докато мръсотията изчезваше от тях. Крака, ръце. Мъжкото тяло съдържаше неподозирани удоволствия...

Неочаквано обгърна тялото си с две ръце, като си спомни за другите удоволствия, които бе споделила с този мъж.

Който сега не искаше да бъде докосван от нея.

Тя прехапа кокалчето на един от пръстите си, като отново се изкуши да падне на колене, да се моли, да го умолява. По-късно. Той сигурно беше също толкова уморен, колкото и тя, и имаше нужда от време, което да излекува духа и тялото му.

— Имате порязано тук, на крака, милорд — рече Сафо. — Извадих парчето стъкло, но сега трябва да сложа бренди, за да го почистя. Ще боли.

Тя притисна парчето плат, напоено с бренди, на порязаното място, и Форт изсъска от болка и стисна юмруци. Но това беше всичко. Докато Сафо превързваше раната, той отново се отпусна и затвори очи.

Елф погледна домакинята си, която отвърна на погледа ѝ с вдигнати вежди. Изражението ѝ бе загадъчно, но спокойно и уверено, сякаш не виждаше голяма трагедия в това. Елф се изправи уморено на крака, надявайки се поетесата да е права.

Сафо също се изправи ѝ подаде купата и парчето плат на прислужницата.

— А сега, милорд, трябва да направим нещо с вас. Тук, където лежите, пречите. Ще бъдете ли разумен да обещаете, че няма да причинявате неприятности?

Той отвори очи и се усмихна леко, макар и студено.

— Напротив. Възнамерявам да причинявам толкова неприятности, колкото мога.

— Дори и да убиеш краля? — озъби се Елф.

Очите му най-сетне пробягаха към нея.

— Едва ли.

— Кажете ми тогава какво става, за да мога да го спра!

— Но аз не искам това да бъде спирано. Вече не.

Елф силно се изкуши да го ритне.

Но преди да успее да каже нещо, Сафо сложи успокояващо ръка на лакътя ѝ.

— Първо трябва да намерим малко по-достойно място за него. Никой мъж не може да бъде разумен, докато е проснат в краката на похитителя си. А вие, милейди, трябва да хапнете нещо. Лорд Уолгрейв също може да хапне, ако желае. Несъмнено ще открие, че това действа успокояващо. След това можем да продължим с обсъждането на тези объркани въпроси.

— Не съм сигурна, че имаме време за любезности! — възкликна Елф, но виждаше, че Сафо е права за положението му. Тя грабна един тежък дървен стол и го тропна близо до главата му. — Хайде да го сложим тук.

Сафо поклати глава.

— Ако се съди по погледа му, последното нещо, което му се иска, е да се прекатури и да изгуби съзнание. Това едва ли би улеснило общуването с него. Не, мисля, че трябва да го занесем на канапето. Каси, доведи Джон и Маргарет.

След малко се появиха набит възрастен мъж и жилеста слугиня. Тримата слуги и Сафо вдигнаха Форт и го отнесоха през кухнята и

коридора до елегантната дневна, където Елф го бе срещнала на поетическите четения.

Нима това се бе случило само преди четири ноци?

Сега забеляза, че едно от канапетата има облегалка от красиво извито дърво. Задъханите носачи стовариха Форт върху него, сложиха краката му отпред и го завързаха здраво, като преметнаха коланите и каишите през облегалката.

За момент той очевидно помисли да се съпротивлява, но след това се отпусна. Това едва ли бе изненадващо. Освен драскотините и синините, главата му сигурно все още пулсираше от удара, който го бе проснал в безсъзнание преди часове.

По нареждане на Сафо слугите махнаха повечето от въженцата, като оставиха вързани само ръцете му. Все пак сега тялото му бе здраво завързано за канапето.

— Ето — Сафо се настани на един стол срещу него, сякаш се намираше на обикновено светско събитие. — Мисля, че така е по-добре за всички ни. Каси, ще закусим тук, моля.

Когато слугите излязоха, Елф се отпусна на друг стол. Очите я боляха, стомахът — също. Както и много други места, за които не бе и помисляла преди тази нощ. Искаше да се изкъпе. Копнееше просто да се отпусне в сън. Със сигурност и той се чувстваше по същия начин.

— А сега — рече Сафо — какво беше това за убийството на краля? Той изглежда доста безобиден младеж.

Елф се опита да събере мислите си.

— Лорд Уолгрейв има някакви връзки с банда луди якобити, които искат да убият краля. До една седмица, както казаха. А седмицата е вече почти към края си.

Сафо се обърна и погледна слисано Форт:

— Милорд! Вие ме изненадвате!

— Тя е луда. Би трябвало незабавно да я изпратим в лудницата.

— Ако съм луда — попита Елф, — кой ни отвлече от дома ти, като рани един от твоите слуги и уби един от моите?

Той срещна погледа ѝ:

— Ревниви любовници.

— Тогава трябва да са били твоите, защото преди тази нощ никога не съм имала такъв.

Той трепна, но запази подигравателното си изражение.

— Това, скъпа моя, не беше любов, а забавление.

Стана ѝ още по-трудно да сдържи сълзите си.

— За краля — напомни им кротко Сафо.

Да, кралят. Заговорът. Елф се чувстваше неспособна да се справи с всичко това, без да се разпадне на парчета.

— Не можеш да отречеш за онези шотландци във Воксхол. Видях те, чух те.

— Ти си напълно заблудена. Освен ако, разбира се, не организираш *ти самата* заговор и не се опитваш да хвърлиш вината върху мен. Това би било типичен Малърънов номер.

Преди Елф да успее да избухне при тези думи, Каси влезе с голям поднос. Сафо ѝ помогна да нареди кифличките, маслото, сладкото, кафето и шоколада на малка масичка. Когато слугинята свърши, Сафо се обърна към Форт:

— Мога ли да ви нахраня с нещо, милорд? Това би подсладило гнева ви.

— Харесвам гнева си горчив.

— Както желаете — Сафо се обърна на другата страна. — Кафе или шоколад, лейди Елф?

Елф се остави безпомощно на грижите на Сафо, която ѝ даде шоколад и кифличка. Очевидно Форт не бе в настроение да бъде разумен дори и когато ставаше дума за заплаха за краля. Вместо това искаше да се бие и да причинява колкото може повече неприятности, дори и когато часовникът на нещастиято отмерваше секундите.

Всичко това бе нейна грешка и сега тя не знаеше как да я оправи.

Елф гризеше кифличката, която спокойно можеше да е направена и от стърготини, ѝ отчаяно чакаше вдъхновението.

Джоузеф Грейнджър бе в Малърън Хаус едва от час, но бюрото му вече бе покрито с проблеми и загадъчни неща. Тогава вратата се отвори и влезе някой.

Грейнджър скочи стреснато на крака:

— Милорд!

Маркиз Ротгар вдигна едната си вежда.

— Съзнавам, че не съм очакван, господин Грейнджър. Все пак трябва ли появата ми да предизвиква такава тревога? — той сведе

поглед към простите си тъмни дрехи за езда и ботуши, сякаш търсеше нещо нередно.

Бузите на Грейнджър пламнаха.

— Не, милорд. Моля за извинение. Просто изникнаха толкова много неща...

— Винаги ги има — Ротгар се настани елегантно на един прост стол и направи знак на Грейнджър да седне. — Хайде, кажете ми какво не е наред.

Грейнджър огледа невъзмутимия си работодател, като знаеше, че спокойствието му не означава нищо и се чудеше как да му каже. Наистина беше опасно да се крие нещо от лорд Ротгар, но защо да приказва за работи, които можеше никога да не излязат наяве?

Започна с най-маловажния проблем:

— Току-що получих вест от Ротгарското абатство, милорд, че едно механично устройство е било откраднато оттам преди седмица. Изглежда, Лансестън мисли, че това е било по ваше нареждане. И все пак аз не си спомням да е бил повдиган този въпрос.

— Механично устройство ли?

— Китайската пагода, милорд, автомата.

Ротгар се намръщи леко:

— Взет? Откраднат?

— Не точно, милорд. Бил е взет от някакви мъже, които казали, че са изпратени от Джонас Граймс, часовникаря. Донесли бележка от вас, обясняваща, че устройството трябва да бъде почистено и проверено, преди да бъде дадено на Негово величество. Канех се да изпратя бележка на Граймс и да го попитам дали е така, но се страхувам, че той не знае нищо. Все пак съм озадачен, че някой би си направил толкова труд, за да се сдобие с някаква си играчка.

— Наистина озадачаващо. И това ли е единствения проблем, който ви тревожи?

Грейнджър се покашля.

— Не, милорд. Следващият е даже още по-озадачаващ. Имам съобщение от един от вашите частни информатори в сградата на правителството. Изглежда, Камъкът от Скоун е изчезнал по някакъв начин от Уестминстърското абатство.

— Камъкът от Скоун — повтори Ротгар. — Ако си спомням правилно, това е едно голямо и доста грозно парче пясъчник; Нищо

чудно, че изглеждате отнесен, господин Грейнджър. Може би снощи е имало пълнолуние.

— Не, милорд. Луната се смалява.

— Аха, благодаря ви. Винаги мога да разчитам на вас за такива подробности. И така — рече той, като оглеждаше дългите си бледи пръсти, — имаме изчезнала играчка и изчезнал камък. Изчезнал ли е някой друг странен предмет?

Грейнджър порови нервно из книжата на бюрото си.

— Не точно предмет, милорд.

Лорд Ротгар повдигна вежди.

— Какво?

— Лорд Уолгрейв. Изчезнал е.

Сега маркизът застана нащрек:

— Избягал е от страната?

— Не, доколкото се знае, милорд. Изчезнал е от леглото си без нито една дреха и е оставил след себе си труп и ранен слуга.

Тъмните очи на Ротгар не показаха никаква тревога, но Грейнджър знаеше, че той е по-опасен, когато е спокоен.

— Знаем ли самоличността на трупа или на слугата?

Грейнджър преглътна. Ето че идваше опасната част, но не виждаше начин да я скрие. Той благодари мълчаливо на Бога, че е взел онази бележка от лейди Елфлид.

— Трупът не е идентифициран, милорд, а слугата не е от нашите хора. Все пак — той се покашля, — има още един смъртен случай. Сали Парсънс, камериерка на работа при вас.

Ротгар вдигна единия пръст до брадичката си и сякаш по поръчка лъч утринна светлина попадна върху пръстена му с рубин и го накара да заблести в червено като кръв.

— Може да се е наслаждавала на услугите на Уолгрейв?

— Тъъ... не, милорд. При лорда е имало друга, жена и нея също я няма. Сали е била там... Била е наоколо по нареждане на лейди Елфлид.

— Мисля, че е по-добре да ми кажете всичко, и то бързо.

Подканен по този начин, Грейнджър разказа набързо историята, която беше достатъчно кратка. След това показа бележката сред зловещо мълчание.

Ротгар протегна ръка и Грейнджър заобиколи бързо бюрото, за да му я подаде, като благодареше на небесата, че е проявил достатъчно здрав разум, за да я поиска.

Ротгар я прочете и вдигна поглед:

— Вие ли сте изискали това, господин Грейнджър?

Грейнджър се покашля. През тялото му премина нов хлад:

— Мислех, че така ще е най-разумно, милорд.

Ротгар се изправи.

— Господин Грейнджър, ако още веднъж поставите под въпрос нарежданията на някого от семейството ми, ще бъдете незабавно уволнен. Продължете със задълженията си.

Здравата разтреперан, Грейнджър наблюдаваше как маркизът влиза във вътрешната стая и се питаше, дали някога ще разбере как работи съзнанието на работодателя му.

В личния си кабинет Ротгар пхна бележката на Елф в едно чекмедже, след това се изправи замислено. Подозираше, че Господ им се е усмихнал, отлагайки заминаването на Син и Частити. Дрънна сребърното звънче на бюрото и лакеят, който стоеше пред вратата в коридора, влезе.

— Милорд?

— Помоли лорд и лейди Синрик да дойдат при мен колкото е възможно по-скоро, моля те.

Син и Частити разбраха това правилно и се появиха след секунди.

— Господи, Ротгар! — рече Частити, като посочи пътната си рокля. — Дори нямах време да се преоблека от тази мръсотия.

— Моите извинения — рече маркизът и я настани в един удобен стол. — Изникнаха въпроси, които може да се окажат спешни.

— Неприятности? — попита Син и приседна на облегалката на стола на съпругата си.

— Страхувам се, че да. И изглежда, Елф е замесена.

— Елф? Че тя не е имала неприятности, откакто сложи пипер в енфието на прачичо Фейвършам!

— Забравяш Скотсдейл.

Син се надигна с ръка на шпагата.

— Да не искаш да кажеш, че е попаднала в ръцете на друг авантюрист?

— Не зная в какво е попаднала. Възнамерявам да посетя дома на лейди Лесингтън, за да разбера. Помислих си, че с Частити ще поискате да дойдете.

— Разбира се. Все пак какви причини имаш да мислиш, че нещо не е наред?

Ротгар се отправи към вратата.

— Просто фактът, че един от нашите слуги е бил убит тази нощ в дома на Уолгрейв и че е бил там по нареждане на Елф.

— Господи!

— О! Забравих ли да спомена и това, че очевидно тази сутрин лордът е изчезнал, заедно с неидентифицирана жена, която е била в неговата компания?

Във внезапно настъпилото мълчание Частити погледна първо единия, после другия брат.

— Не мислиш... Но тя изобщо не го харесва!

Син стисна още по-силно дръжката на шпагата си.

— Но той мрази достатъчно Мальрънови, за да ни атакува чрез жените. Ще...

— Ще дойдеш с мен у лейди Лесингтън — рече Ротгар.

— Моля се на Бога, Елф да е там — прибави мрачно Син.

Аманда се опитваше да се радва на закуската с възлюбения си съпруг, въпреки силната си тревога за Елф. От Сафо бе пристигнало съобщение, че Елф е там и е в безопасност, но то не отговаряше на нито един от въпросите, които измъчваха ума ѝ.

Елф бе вързала лорд Уолгрейв. Какво, за бога, означаваше това?

И дали приятелката ѝ щеше да успее да избегне скандала?

Когато лакеят събщи, че е пристигнал маркиз Ротгар и пита за сестра си, Аманда едва не изпусна чашата с шоколада си.

Стивън веднага се надигна, за да посрещне неочакваните посетители, и Аманда забърза след него. Благодарни на Бога, че страшният маркиз е дошъл да се оправи с тази бъркотия, но се страхуваше за горката Елф. Какво щеше да направи Ротгар с нея, когато истината излезеше наяве?

Когато влезе в най-хубавата си приемна, откри, че маркизът не е дошъл сам.

— Син? Мили боже, мислех, че вече си на кораба!

Той сви рамене.

— Ветровете се обърнаха в лоша посока, след това на кораба възникна някакъв проблем. Беше решено плаването да се отложи с един месец и не виждаме смисъл да се разтакаваме в Портсмут — макар да говореше приятно, Аманда не можа да не забележи, че е необичайно мрачен. — Тук сме, за да поговорим с Елф.

Стивън се обърна към Ротгар:

— Пристигнах едва снощи, милорд, но разбрах, че лейди Елфлид е решила да прекара няколко дни на гости на една поетеса на име Сафо.

Аманда се замоли историята да бъде приета. След това си спомни, че според Елф, Сафо е любовницата на маркиза.

О, господи, ами сега?

Единственият признак, че тази информация би могла да е от някакво значение, бе, че Ротгар се позабави малко, преди да си вземе щипка енфие.

— Сафо — повтори той, като избърса пръстите си с копринена кърпичка. — Имате ли някаква представа, лейди Лесингтън, защо може да се е преместила там?

Вцепенена от пронизателните му очи, Аманда се постара максимално:

— О, не се е преместила, милорд! Всичките ѝ дрехи са тук. Искам да кажа — поправи се бързо тя, — повечето ѝ дрехи, разбира се — колкото повече я наблюдаваха тези тъмни очи, толкова повече умът и езикът ѝ се оплитаха. — Поетично четене. Съвсем необичайно! Очевидно Елф се е привързала към дамата...

— И кога е отишла при нея?

— Ааа... Всъщност снощи.

Стивън се обърна към нея:

— Снощи ли? Мислех, че...

Аманда си наложи да се усмихне:

— Беше просто импулс. Нали познавате Елф?

— Да, мислех, че я познавам — рече Син. — Какво, по дяволите, е намислила?

Стивън се намръщи на Аманда.

— Но вие бяхте на маскарада на лейди Ярдли снощи.

— Да, разбира се, че бяхме, скъпи. Нали там ме намери! — Аманда се замъчи трескаво да измисли нещо свързано. — Елф срещна там Сафо и съвсем импулсивно прие поканата ѝ — след това се усмихна пресилено на Ротгар: — Ще я намерите там, милорд.

Ротгар се усмихна така, сякаш вярваше на всяка от несвързаните ѝ думи. Все пак не бяха ли повечето истина? Той целуна ръката ѝ.

— Тогава трябва да отидем там, разбира се. Приемете извиненията ми, че прекъснахме закуската ви, милейди. Милорд.

Аманда погледна как Малърънови си отиват, след това се обърна към съпруга си.

— Аманда, любов моя, мисля, че е по-добре да ми разкажеш всичко.

В каретата тримата Малърънови седяха мълчаливо, ако не се смяташе нареждането на Ротгар към кочияша да ги откара на Харлоу Стрийт. След това Син рече:

— Странна история.

— Изключително — отбеляза Ротгар. — Особено, при положение че Сафо изпитва силна неприязън към маскарадите и не е известно някога да е присъствала на такъв. И лейди Ярдли, разбира се, е леля на Уолгрейв.

У Сафо, Елф вече се чувстваше малко по-освежена от храната и кафето. Сега наблюдаваше Форт и се опитваше да долови някаква пукнатина в доспехите му. Закуската беше минала, без той да покаже и най-малкия интерес към храната. Със сигурност поне беше жаден. Беше ли изобщо човешко същество?

Елф знаеше, че погледът ѝ трябва да е доста дразнещ, макар че неговият беше фиксиран на стената над главата ѝ. Надяваше се да е така. Искаше да го подразни. Всякакъв отклик щеше да бъде по-добър от никакъв.

Сафо излезе с подноса и за момент двамата останаха сами. Тя се надигна и закрачи пред него.

— Да не би да искаше да кажеш, че кралят не е в опасност?

Когато той не отговори, Елф приближи лице до неговото.

— Отговори ми! Това е по-важно от дребнавите ни различия!

Той фокусира погледа си върху нея и веждите му се повдигнаха бавно и презрително.

— Дребнави? Но да. Можеш да престанеш с нервниченето. Кралят е предупреден за заговора.

— Слава богу! — възкликна Елф и се изправи. — Значи това означава, че изобщо не си бил замесен в заговора — обърна се и го погледна сърдито. — Мърей беше прав. Ти си действал като агент.

— Ни най-малко. Агентът провокатор подмамва хората да правят престъпления и след това ги предава на властите. А аз не съм подмамвал никого. За разлика от теб.

— Господи! — рече тя с ръце на хълбоците. — Да не би да искаш да кажеш, че аз съм действала така и съм те подмамила към разврат? Е, поне нямам намерение да те предавам на властите.

— Така ли? Мислех си, че би се радвала да насъскаш братята си да ми отмъстят.

— Не заслужавам това.

— Заслужаваш всичко, което ще се случи. Ако не възнамеряваш да предизвикаш неприятности, бъди сигурна, че аз ще го направя.

Тя го погледна изненадано:

— Какво имаш предвид?

Форт ѝ се усмихна.

— Възнамерявам да разкажа на света за приключенията ти. Подробно. Помисли за това. Статии в долнопробните вестници. Истории по клубовете. Рисунки по книжарниците за забавление на масите. Ще бъде адски забавно.

— Докато Ротгар не те убие.

— Разчитам на това, освен ако не съм благословен с късмет и не успея аз да го убия.

Всяка частичка добро, което му бе сторила, бе разбита и му бе прибавила многобройни нови рани. Сега той почти не беше на себе си.

— О, престани! — замоли се тя. — Престани да мислиш!

В този момент вратата се отвори и тя чу Сафо да казва:

— Тук са, милорд.

Елф се обърна със свито сърце, за да види, че не само Ротгар, но и Син и Частити влизат в стаята.

Преди да успее да каже каквото и да било, Форт се обърна към вратата.

— А, семейството! С Елф тъкмо обсъждахме по какъв най-добър начин да разкажем на света за страстната си нощ.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Елф се обърна към него:

— Глупак!

Но шпагата на Син бе опряна вече в гърлото на Форт, а Ротгар го буташе решително настрана.

— Той е завързан, Син. Може би по-късно.

Частити отиде бързо до Елф.

— Вярно ли е това?

Елф направи гримаса пред снаха си.

— За разлика от твоя случай — да. Някакви предложения?

— Господи, не! Имах истински провал при оправянето със скандала. Но няма да им позволя да те бият. Обещавам.

Елф видя в очите на Частити, че дори месеците свобода и брак със Син, не са изтрили страха.

— Не биха го направили — увери я нежно тя. — Но ще искат да го убият.

Частити пребледня и Елф си спомни, че Форт е неин брат.

— Няма да им позволя — обеща тя, като хвана ръцете на Частити. Говореше сериозно, макар и да не подценяваше трудностите. Твърде добре си спомняше аферата със Скотсдейл.

— Нито пък аз — рече Частити и отиде да застане зад брат си с лице към съпруга си и Ротгар.

Елф си помисли да се присъедини към нея, но от това нямаше да има полза, а и не беше сигурна на кого принадлежи предаността ѝ. Спомни си, че е казала на Сафо, че в крайна сметка винаги ще я е грижа повече за братята ѝ, отколкото за Форт. Сега само можеше да се надява, да не бъде поставена на такова изпитание.

— Ротгар — рече тя, — тук става дума за сериозни неща.

Той се обърна към нея.

— И аз така мисля, след като пътят е осеян с трупове — не изглеждаше да е бесен, но Елф знаеше, че е в състояние да сдържа и най-силните си чувства.

— Става дума за якобитски заговор, с цел да се убие кралят.

— В леглото на Уолгрейв? — значи беше по-ядосан, отколкото си личеше.

— Не — отвърна рязко тя. — Това е случайност, за която можем да говорим по-късно.

— Случайност — рече Форт. — Сигурен съм, че не мислеше така, когато надаваше вой за мен.

Син пристъпи напред. Частити го сграбчи за ръкава, но едва вдигнатата ръка на Ротгар го спря.

— По-късно — рече отново той.

Елф забеляза, че този път брат й не каза „може би“. Искаше й се Форт да е не само вързан, но и със запушена уста. Ротгар се обърна към Форт:

— Тъй като очевидно имаме важни неща за обсъждане, Уолгрейв, ще ви помоля да отложите опитите си за самоубийство. Какъв е този заговор?

— Развържете ме.

— Не мисля. Това предпазва живота ви. Разкажете ми за заговора.

Форт стисна устни, но след това каза:

— Един мъж на име Мъррей е съставил побъркан план да убие краля и да възстанови Стюъртите на трона. Възнамерява да натъпче подарък с барут и да го взриви в присъствието на краля. Няма реална опасност. Гренвил знае затова, а и персоналът на краля също е уведомен.

— Но извършителите са оставени на свобода?

— Гренвил иска да ги хване на местопрестъплението.

— Защо?

Форт помълча малко, после каза:

— Защото Мъррей е далечен роднина на Бют и понастоящем живее в дома му.

— Аха! И един хванат на местопрестъплението Мъррей би съсипал Бют, и би отворил пътя на Гренвил да стане министър-председател — той погледна замислено Форт. — Не съзнавах, че сте от партията на Гренвил. Как стана така, че се замесихте?

— Не е ваша работа.

— Несъмнено връзките на баща ви. Знаете ли, че снощи в дома ви е извършено убийство?

— Разбрах.

Макар вързан и рошав, Форт бе приел отлично позата на преситен лорд в отегчителна компания.

— Една от жертвите е от моята прислуга.

— Дошла е да поразпита из къщата? — повдигна едната си вежда Форт. — От ваше име?

— Какво от това, което имате, бих могъл да искам? — попита Ротгар със също толкова хладен тон. — Освен ако, разбира се, не говорим за една механична играчка.

Играчка? Това звучеше абсурдно за Елф, но от всички посоки се почувства напрежение.

По бузите на Форт се появи руменина и той вирна брадичка.

— Да, откраднах я от Ротгарското абатство за Мърей, за да я използва за заговора си. И да, надявах се да хвърля сянка върху вас.

— И устройството вече не ви интересува?

— Защо, по дяволите, трябва да ме интересува?

— Защото е изчезнало снощи.

Форт внезапно пребледня.

— Господи, забравих... — за момент погледна към Елф, но трепна и извърна очи, сякаш не можеше да понася гледката. — Но не може времето да е дошло все още. Трябва да се докопат до някакъв мистичен камък.

— Камъкът от Скоун — рече Ротгар, като всякаква илюзия за ленивост бе изчезнала от лицето му. — Какво точно е казано на домашния персонал на краля?

— Камъкът... Камъкът за коронация? Няма го?

— Какво точно е казано на домашния персонал на краля?

Форт трепна от тона на Ротгар и отговори със същата тревога:

— Да бъдат внимателни към неочаквани подаръци — след малко, може би в отговор на изражението на Ротгар, прибави: — Гренвил не искаше да бъде по-точен, тъй като се страхуваше кралят да не каже на Бют и Бют да не се разприказва.

— И във вашия случай, вие се надявате известна част от вината да бъде хвърлена на мен. Което, предполагам, означава, че играчката ще бъде изпратена от мен и така няма да бъде напълно неочаквана —

той се обърна към Син: — Веднага върви в Малърън Хаус, вземи най-бързия ни кон и препусни с най-голяма скорост към Уиндзор да предупредиш краля. Частити, иди с него и кажи на Грейнджър да държи хората нащрек, за да могат да реагират на момента. Изпрати съобщение и на Гренвил.

Когато двамата излязоха тичешком, Ротгар отново се обърна към Форт, който се мъчеше да се освободи от връзките.

— Кралят, както добре знаете, е доста очарован от тази играчка. Възнамерявах да му я подаря за раждането на детето му и той го знаеше. Сериозно ли мислите, че би позволил на хората си да го спрат да я навие и пусне в действие?

— Те бяха предупредени. По дяволите! Развържете ме!

— Не можете да направите нищо повече от останалите.

Елф спря спора:

— В мазето, където бяхме заключени, имаше голям камък.

Форт я погледна учудено.

— Какво? Ти не ми каза нищо.

— Едва ли щеше да ни бъде от полза, за да разбием вратата. Беше долу-горе с размерите на възглавница — тя се обърна към Ротгар: — Това е той, нали? Просто един плосък камък.

— Гръм да ви удари, освободете ме!

Ротгар не му обърна внимание.

— Значи са откраднали камъка, след това са извадили Уолгрейв от играта. В онова мазе, предполагам? Чудя се, защо не са ви убили и двамата.

— Защото — рече Форт — един мъртъв лорд повдига повече въпроси от един изчезнал — беше престанал да се бори и седеше отпуснат на облегалката. — Сигурен съм, че са искали да се вдига възможно най-малко врява. Кръвопролитие то е вероятно само по вина на сестра ви.

— Така ли! — възкликна Елф. — От къде на къде?

Той се обърна към нея:

— Защото по типичен Малърънов маниер, ти се набърка. Мърей не знаеше какво да прави с теб и това превърна нервността му в паника. В прибавка ти замеси и хората си в това, и именно по тази причина се е стигнало до насилие.

— Може и да има известна истина в това — рече спокойно Ротгар, — но след като почти са убили пазача, когото сте поставили да пази играчката, не можете да хвърлите цялата вина за кръвта върху нас. Знаете ли колко време би отнело играчката да се превърне в смъртоносна?

— Не съм им точно довереник — озъби се Форт. — Възнамеряват да натъпчат вътрешността ѝ с барут и парченца метал, така че когато се включи, в даден момент да експлодира и да ги разхвърля навсякъде.

— С надеждата, че ако никой от ударите не е смъртоносен, инфекцията ще умори жертвата.

Форт се загърчи отново, но след това се отказа и стисна зъби.

— Предполагам, че ще използвате това, за да ме съсипете.

— Аз ли? Аз съм изненадващо не разрушителна личност. Все пак бих искал да поговоря малко с вас. Елф, остави ни.

Елф погледна първо единия, после другия:

— Не и ако смяташ да го нараниш.

Ротгар се обърна към нея с повдигнати вежди:

— Той е вързан. Не бих си го и помислил. Но бих искал да разбера чувствата ти към него.

Стори ѝ се учудващо трудно да даде честен отговор.

— Аз... Грижа ме е какво ще стане с него. Той не ме е насилил или прелъстил...

— Лизет! — възкликна злобно Форт. — Забрави ли, когато те плених и те вързах за леглото си?

— О, млъкни! Много добре помня, че не ми стори нищо, докато бях вързана. А тази нощ направих какво ли не, за да те накарам да се съгласиш на... това, което направихме.

— Секс на пода — спомни си Форт. — Секс на леглото. Секс на ковчегата...

С пламнало лице Елф стисна юмруци и нададе яден вик.

— ... Секс, както сега си спомням, вътре в ковчегата — той се обърна към нея с измамно безизразно лице: — Всъщност изненадан съм, че изобщо можеш да ходиш.

Елф се извърна настрана:

— Мисля, че може би го мразя.

— Мисля, че може би не го мразиш — рече Ротгар и я докосна нежно по рамото. — За нещастие подозирам, че той те мрази, иначе нямаше да се опитва да те излага така.

Елф се хвърли в прегръдките му и брат ѝ я притисна до себе си, като по този начин безмълвно ѝ казваше, че както винаги, всичките му сили и любов са нейни. На Елф ѝ се доплака от срам заради това, което бе направила.

— Изненадан съм — каза той. — Мислех те за последния човек на света, който би могъл да предизвика нещо подобно.

— Той има причини, Ротгар. Не добри, но причини — тя се освободи от прегръдките на брат си, обърна се и срещна циничния поглед на Форт. — Нали разбираш, бях маскирана и той не знаеше коя съм. И докато беше уязвим, го подтикнах да ми отговори на болезнени въпроси. Исках да му сторя добро, но той ми каза повече, отколкото би искал да каже на една Малърън. Надявам се един ден да ми прости.

— Миля моя Елф — рече Форт. — Мисля, че вълнението е разстроило мозъка ти. Няма да има „един ден“. Син ще ме убие. Трябва да призная, че не очаквах той да се навърта наоколо. Както си спомняш, веднъж се дуелирах с него и макар оттогава да работя по този въпрос, той все още е по-силен от мен.

— Никой от братята ми няма да те убие, освен ако не му дам позволение за това — тя се обърна към Ротгар: — Нали така?

След известно мълчание той отговори:

— Не и за тази обида.

При тези думи Форт вдигна поглед към Ротгар.

— Изненадан съм от нечовешкото ви спокойствие. Мога ли поне да очаквам, че ще я набиете?

— Съмнявам се. И можете да разбирате това както си искате. А сега върви, Елф.

Тя виждаше колко силно са опънати нервите на брат ѝ. Отчаяна, че думите не могат да подобрят нещата, младата жена напусна стаята.

Сафо чакаше в коридора с чифт черни мъжки дрехи в ръка.

— Дали Уолгрейв ще се нуждае от тях? — попита тя Елф. — Изпратих хора до дома му да ги донесат, но мисля, че един усукан чаршаф ще му свърши по-добра работа.

— Предполагам, че няма да умре — Елф докосна с треперещи устни връхната дреха, когато видя копчетата, които си спомняше от

„Лятна нощ“ на лодката му. — О, господи! Каква каша забърках!

— Ни най-малко — прегърна я Сафо. — Моята философия е, че всички такива каши са по вина на мъжете и те трябва да бъдат оставяни сами да си ги оправят.

Ротгар изчака сестра му да излезе от стаята и погледа затворената врата за известно време, преди да се обърне към пленника.

— Не се стягайте. Нямам намерение да ви докосна.

Форт отпусна глава назад и затвори очи.

— Предполагам, че тогава ще бъда унищожен с думи. Не мислите ли, че с баща като моя съм загрубял към такива неща?

— Бих бил изненадан да разбера, че той се е ограничавал с думите. Всъщност, Уолгрейв, трябва да ви поднеса извиненията си.

Форт отвори очи и ги насочи към маркиза.

— Ето че сега наистина ме изненадахте.

— Помислих си, че ще стане така. Чувствата ми относно връзката на сестра ми с вас ще зависят до голяма степен от бъдещите събития. Това има малка връзка с моя грях, който е, че ви прецених погрешно.

— Чувствам се объркан, но очарован. Продължавайте.

Ротгар отиде и седна на един стол на десетина стъпки от канапето.

— Преди връзката на Син с Частити, вие бяхте не повече от едно име за мен и се интересувах от вас, само като наследник на мъжа, станал мой враг. Преценявах ви като най-обикновен буен младеж, който се интересува само от оръжия, жени и вино.

— Ах, какви дни бяха това...

Ротгар продължи:

— Тъй като влязох в наследствените си права твърде рано, не познавам досадата да се живее под сянката на баща, който не би дал на сина си никаква роля. Нашите срещи във връзка с Частити просто потвърдиха, че сте безинтересен. Освен, разбира се, след дуелирането.

— Бяхте впечатлен, че не се намусих, когато бях победен?

— Точно така.

Форт погледа за момент маркиза.

— Не си спомням затопляне от ваша страна.

— Малко хора изобщо си спомнят такова нещо. Нито пък съм се затоплил. Просто го отбелязах и впоследствие забравих да го взема предвид. Прав сте, че направих всичко възможно да ви превърна в инструмент за смъртта на баща ви.

Форт си пое рязко дъх.

— И смятате, че едно извинение ще оправи всичко?

— Ни най-малко. Извиненията рядко променят каквото и да било. Извинявам ви се, за да успокоя собствената си съвест и със слабата надежда, че това би могло да ви помогне да свикнете с положението си. И не ви се извинявам, защото ви използвах. Това бе напълно логична стратегия.

— О, моля ви, кажете защо.

— Това и възнамерявам да направя. Онази нощ няха определен план, освен да покажа на баща ви доказателството за неговата измяна и по този начин да го принудя да се съгласи с брака на Частити. Познавайки характера му, надявах се да го подтикна да се самоубие, защото той бе опасна отрова и не биваше да бъде оставян така. Все пак не очаквах да се опита да убие някого друг. А трябваше. Самоубийството е може би най-големия акт на самообвинение. А вашият баща никога не се е обвинявал за нищо.

— Още една погрешна преценка. Трябва да сте били в агония от гузна съвест. Колко жалко...

— Че не съм се самоубил? — усмихна се Ротгар. — Научих се да се оправям с вината. Все пак се обвинявах, че не съм ви преценил правилно. Докато баща ви беснееше в салона, размахвайки пистолета си, вие, Брайт и аз бяхме наблизко с оръжията си. Незабавно реших, че той трябва да умре, но наистина щеше да стане неудобно, ако го беше направил един Малърън. Аз просто го оставих до последния момент, като се надявах, че ще се окажете плиткия човек на действията, за какъвто ви мислех.

Форт сви леко рамене:

— Мислех, че това е извинение, а не инквизиция.

— Хиляди извинения — Ротгар наклони глава на една страна. — Разбира се, вие трябваше да го убие, за да спасите семейството си от разруха. Извинението ми бе за това, че не ви прецених правилно и след това не помислих за вас. Приех, че сте от типа глупаци, способни да убият баща си — дори и един омразен баща — без дори да изпитат

страдание. Впоследствие разбрах, че това не е така. Доколкото мога да преценя, действията ви, откакто станяхте лорд, са отговорни и зрели, освен когато става дума за семейството ми. След като баща ви обърна гузната си съвест срещу мен и принцеса Аугуста, вие я обръщате срещу всички от семейство Малърън.

— Значи ме смятате за луд. Присмял се хърбел на щърбел!

— Наистина доста безсмислено е да се заяждате с мен, Уолгрейв. Оръжията ви не могат да ме засегнат. Да, във вените ми тече кръвта на една луда майка. Вашият баща не беше луд, освен накрая. Той бе човек, който твърде много обичаше властта и твърде малко мислеше за последиците от действията си. Също така беше осакатен от гордост, неконтролируем нрав и неспособност да понася да му се противопоставят. Предлагам ви да помислите върху тези недостатъци.

Маркизът стана.

— Моите извинения са за това, че ви прецених погрешно, поставих ви в положение, което ви причини болка, и ви оставих после без помощ.

— Мислите, че бих приел помощ от вас?

Ротгар просто продължи:

— Вашата болка си личи, защото все пак имате душа. Не бих ви отблъснал като кандидат за ръката на Елф.

Форт се изсмя.

— Свършихме ли вече? Дяволски ми е неудобно.

— Да, свърших — рече Ротгар и излезе от стаята.

След малко влезе Сафо и преряза каишите, които държаха Форт вързан за канапето. Той протегна ръце напред, трепна и се изправи със стенание.

— Желаете ли гореща баня, преди да се облечете, милорд? — попита тя.

— О, наричайте ме Форт — той прокара разранени ръце по лицето си. — След тази нощ всеки мой опит да запазя достойнство изглежда нелеп, не мислите ли? Но трябва да отклоня любезното ви предложение. Имам други неща за вършене.

Елф крачеше из коридора и слушаше напрегнато, но не чуваше крясъци или викове от кавга. Когато Ротгар излезе, изглеждаше

невъзмутим. Но той винаги изглеждаше така.

Устата ѝ пресъхна. Навярно щеше да се изправи пред истинските последици от безразсъдството си. Но той само каза:

— Предполагам, че сега ще искаш да се върнеш у дома.

— Да, моля.

Никога не ѝ бе хрумвало да поставя под въпрос връщането си в Малърън Хаус, но осъзна, че много семейства биха заключили вратата си за една паднала жена. *Какво смяташе да направи Ротгар?*

Той просто я хвана за ръката и я изведе навън до каретата, която се бе върнала за тях. Все пак, когато влязоха в нея, той каза:

— Трябва да си поговорим с теб.

— Да?

Сърцето ѝ се сви от болка, и това бе от страх — не от наказание, а от неговото разочарование.

— Веднъж те предупредих за Уолгрейв.

— Не исках да направя нищо лошо — повтори тя.

— Това, скъпа моя, са най-проклетите думи в езика. Трябваше да съзнаваш, че чувствата му са наранени, и да му дадеш време да се излекува. Вместо това си настоявала за отговор, който не е бил способен да даде.

— Той е съвсем различен, когато не се разправя с Малърън. Точно това стана причина за моето падение. Сега обаче не съм сигурна, че аз някога ще съществувам за него.

— Този път ще трябва да му дадеш шанс да се излекува.

— Открих, че не съм особено търпелива — Елф погледна малките белези, останали от първия етап на приключението ѝ. — Страхувам се какво може да направи — точно толкова се боеше и да каже на брат си за заплахите на Форт да направи цялата работа публично достойно.

Ротгар я хвана за ръката и огледа бележите, но не направи никаква забележка.

— Не казвам, че трябва да го оставиш на мира. Просто бъди внимателна и не настоявай за повече, отколкото е готов да даде.

— Ами ако съм бременна?

— Трябваше да помислиш за това.

— Помислих. Зная, че стават такива неща. Мога да замина... Но това би било и негово дете.

— Тогава ще трябва да му кажеш. Но няма да настоявам за женитба. Това със сигурност би създадо идеални условия за трагедия.

— Така ли? Мисля, че се надявах да го направя.

— Не! А иначе си толкова независима. Ако го желаеш, мила моя, сама ще трябва да го ухажваш. Само стъпвай внимателно. А сега стига. Пристигнахме у дома и трябва да обясниш участието си във всичко това.

С рязка смяна на ритъма той я въведе в Малърън Хаус сред порой от въпроси и нареждания към чакащата прислуга. Робъртс, сърдит и тъгуващ по убитата Сали, получи нареждане да отиде с група хора до старата кръчма и да види дали камъкът е още там и да задържи всеки шотландец. Бележка до Гренвил осигури изпращането и на отряд войници, както и спирането и претърсването на всички кораби, плаващи надолу по реката.

По едно време влезе Брайт:

— Подушвам бъркотия във въздуха. И тъй като получих съобщение да се прибера по спешност...

Беше висок, мургав и изненадващо красив, а очите му проблясваха от любопитство.

— Закъснял си за действието — рече Ротгар и му разправи накратко всичко, което накара очите на Брайт да се разширят, особено когато Ротгар не му спести и деянията на Елф.

— Боже господи, Елф! И не бива да убиваме злодея?

— Не и докато тя не ни даде разрешение. Кое то, страхувам се, е малко вероятно да получим.

— Обърни внимание, Брайт — рече Елф, като спря да крачи нервно и се обърна към него: — Аз реших, че искам Форт да се люби с мен. Аз го преследвах и настоявах за това. Той ми даде много възможности да променя решението си. И когато го направи — тя прокле руменината по бузите си, — направи го много добре за мен. Ако имах възможност да му кажа коя съм, изобщо нямаше да съжалявам. Не виждам защо трябва да ми бъдат отказвани всичките преживявания, всичките приключения, само защото съм жена!

— Трябваше да преживееш тези неща в брака — изтъкна Брайт.

— Както направи ти, предполагам.

— Не е същото. Може да си бременна.

— А ти можеше да пипнеш шарка!

— Бях внимателен.

— Но тъй като няма начин човек да внимава с бременността...

— Всъщност има няколко.

— Какво? — Елф огледа сърдито братята си. — Да не би да искате да ми кажете, че има неща, които една жена би могла да направи, за да не забременее, и аз не ги знам?

— Че каква полза би имала от тях? — попита Брайт. — Това са трикове на проститутките!

Елф взе една голяма, ценна китайска ваза и я хвърли на пода.

— Светът има нужда от промяна!

— Вероятно — каза развеселено Ротгар. — Все пак за момента трябва да се погрижим за някои убийци — предатели, преди да са съсипали репутацията на семейството ни. Не се доверявам изцяло на Гренвил. Отивам в Двора. Брайт, ти върви с Робъртс да видите дали Камъкът от Скоун е там и дали ще се появи някой от изменниците. Предполагам, че Порша не е с теб?

— Не — отвърна Брайт, като продължаваше да гледа Елф така, сякаш ѝ бяха поникнали рога. — Оставих я в Кандълфорд. Напоследък пътуването я уморява.

— Елф — рече Ротгар, — трябва да си починеш.

— Отивам с Брайт.

— Защо?

— Защото — отвърна Елф — това си е мое приключение и искам да го видя до края. Накарай да ми оседлят Треша — след това се втурна към стаята си, като викаше някой да дойде да почисти, и камериерката, която и да е камериерка, да ѝ помогне да се облече.

Яростта я накара да изкачи бързо стълбите, но когато влезе в стаята си, изтощението и нещастиеето я принудиха да се отпусне неподвижно в едно кресло. О, господи, господи, всичко ставаше толкова бързо, че не можеше повече да издържа.

Ами бъдещето? Едно беше да се изправи пред братята си толкова дръзко — макар да трепереше вътрешно — а съвсем друго да се изправи пред целия свят. Ами ако Форт изпълнеше заплахата си и разпространеше историята за нейната порочност? Никога нямаше да може да се покаже на публично място, а и дори братята ѝ да не го убиеха, щяха да искат да го направят.

Всеки ден.

Всъщност, като си помислеше спокойно, той нямаше да го направи.

Тя само се надяваше да не разпространи тази история, преди да е имал възможност да помисли спокойно!

Елф погледна леглото си, така гладко и приканващо, и се изкуши да се вмъкне между чаршафите и да заспи, като остави другите да се погрижат за всичко. Но така би постъпила само една страхливка. Елф възнамеряваше да види всичко докрай.

Още преди да дойде камериерката, Елф се беше съблякла по риза и стоеше, готова да облече корсета, фустата и най-хубавия си сив костюм за езда с горна дреха, обшита със сребърни ширити.

Тъй като с напудрените ѝ коси не можеше да се направи засега нищо, тя просто ги покри с триъгълната шапка на костюма, зад която се вееше предизвикателно перо. В огледалото, с ботушите и камшика, изглеждаше като самото олицетворение на благопристойна дама. Но беше бледа. Сложи набързо малко руж на бузите и устните си.

Господи, сега пък изглеждаше като проститутка!

По дяволите! Каза си, че не я е грижа какво ще си помислят другите, и слезе долу.

— Приливите са добри — рече Брайт, като все още я гледаше странно. — Ще вземем лодката. Робъртс каза, че си била затворена край пристанището.

— Много добре — рече Елф. — Да тръгваме.

Слязоха с коне до реката, а слугите подтичваха отстрани. Намериха ладията на Ротгар да ги очаква, с вече насядали по пейките осем яки гребци. Когато всички се настаниха в покритата ѝ част, лодката се смеси с оживеното движение по реката и се отпрати надолу по прилива към пристанището на Лондон.

Тъй като им бе наредено да се движат с пълна скорост, гребците шмугваха лодката в тесни коридори и си разменяха цветисти ругатни.

Елф не знаеше да се кикоти ли или да припадне. Това със сигурност не бе величествения маниер на пътуване, с който бе свикнала тази лодка, но подозираше, че гребците се наслаждават страхотно.

Тя хвърли поглед към брат си и видя как се усмихва с пълна наслада. Брайт срещна погледа ѝ и двамата се усмигнаха един на друг с топлота. Неочаквано той ѝ протегна ръка и тя постави своята в нея.

Елф замалко не се просълзи, особено когато Брайт стисна приятелски ръката ѝ.

Наистина имаше най-добрите братя на света, макар да подозираше, че близнакът ѝ, ѝ готвеше голяма и поучителна лекция.

След това погледна напред и видя солидната преграда на Лондонския мост да се приближава бързо към тях. Повечето от къщите от двете страни на реката наскоро бяха разрушени, но той си оставаше недокоснат. Деветнадесетте широки каменни арки се поддържаха от големи каменни колони с тесни проходи между тях.

— Няма да преминаваме под моста, надявам се.

— Нали искаше приключения? — попита Брайт. — Дръж се!

Очите му блестяха от очакване, но Елф видя, че повечето слуги пребледняха и някои започнаха да си казват молитвите. Хора често потъваха, опитвайки се да минат под Лондонския мост, а разумните слизаха от лодките си и преминаваха бариерата пеш, като оставяха лодкарите да рискуват.

Скоростта им изглеждаше ужасна, а теснината, към която се приближаваха — невъзможно малка. С веслата бе невъзможно. Със сигурност щяха да се разбият в каменната колона.

Елф изписка и се сниши, когато веслата ги поведоха към водовъртежа. Ревът на водата заглуши всичко, дори и собствения ѝ глас.

Влязоха в тъмния рев. Лодката се заудря в камъка. Мятаха се бясно. Брайт я сграбчи. Двамата се притиснаха един до друг, докато лодката се въртеше... Излязоха навън на светлината сред дивата вода. Лодката се накланяше и въртеше. Веслата се забиваха в бездната. Гребците крещяха. Шумът заглъхваше. Водата се успокояваше.

Всички — гребци, слуги и благородници — избухнаха в луд смях от радост, че са живи.

След това мъжете се заеха с веслата и потеглиха с голяма скорост към Парсъновите стълби.

Елф усети, че едната страна на костюма ѝ е мокра.

— Направих едно откритие — каза тя, като издърпа залепналия плат от ръката си. — Приключенията и суетата не вървят ръка за ръка.

— Да — рече Брайт, свали палтото си и изстиска единия ръкав, — но има нещо дяволски привлекателно в човек, който живее живота си пълноценно.

— Така ли?

Той ѝ се усмихна.

— За хора със същите наклонности. Имам странното подозрение, че все пак не си като сестра ни Хилда. Тя изглежда доволна от безинтересния си съпруг и селското спокойствие.

— Ти си заровен в провинцията от месеци.

— С Порша. Която никога не е безинтересна.

Движеха се по-бавно, тъй като се приближаваха към оживените кейове от двете страни на реката. Гребците хитро избягваха пясъчните плитчини. Стълбите пред тях трябваше да са Парсъновите.

— Все пак — рече Елф — съмнявам се, че в крайна сметка ще имам безинтересен съпруг — провинциалист, като Хилдиния. Носиш ли pistolетите си?

— Разбира се.

— Тогава се надявам да не са се намокрили. Дай ми единия, моля те.

— Защо?

— Просто предпочитам да съм въоръжена.

Той въздъхна и направи знак на един слуга, който стискаше до гърдите си овързан пакет. Когато го развиха, се показа блестяща кутия за оръжие. Брайт я отвори и извади два красиви pistolета.

— О, господи! — възкликна Елф. — Така и не върнах pistolета на Форт! Той несъмнено ще накара да ме...

— Ще обясниш това по-късно — каза Брайт и ѝ подаде единия pistolет. — Зареден е, така че внимавай. И не застрелвай никого без нужда.

— Аз съм нежната дама тук, нали?

— Мисля, че причината, поради които на жените не се дават оръжия, е, че те и без тях са си достатъчно опасни.

— А, това ми напомня, че имам още едно оплакване...

— Потрепервам. Засега нека се надяваме Мъррей и камъкът да са тук. Ако се е качил на някой кораб, може би опитват да хванат последната част на прилива.

Лодката трябваше да почака малко, за да може една ладия да разтовари пътниците си, но след това носят ѝ се допря до стълбите и Брайт помогна на Елф да слезе. Всичко наоколо изглеждаше съвсем нормално.

Не мирно — сред претъпканите с хора пристани, но без никакво чувство за тревога.

Стълбите „Олдерман Парсънс“ се намираха в една празнина между пристаните, натоварени със стоки, идващи и отиващи към големите кораби по реката. Блъскащи се лодкари се ругаеха радостно и примесваха светски забележки като „как е госпожата?“.

Елф едва не отвлече вниманието си, докато наблюдаваше как един подежник вдига огромна бъчва, но Брайт попита:

— Робъртс, къде е онази кръчма?

— Нататък, милорд — рече Робъртс и ги поведе към лабиринт от улици, които се струваха познати на Елф.

Всички такива улички вероятно изглеждаха едни и същи, обградени с тесни къщички с отворени врати и прозорци, за да се проветрява. Дрипави деца се спираха да гледат странната група, която минаваше между тях. Жени с престилки излизаха на вратите, може би, за да предпазят децата си, а може би просто от любопитство.

Елф очакваше да започнат да просят, но след това осъзна, че това не е бедно предградие. Тези хора бяха преуспяващи по свой собствен начин, след като мъжете им работеха на процъфтяващото пристанище.

След това свиха по една пресечка и се озоваха в малката пустош, създадена от огъня. Не беше напълно безлюдна, защото няколко души ровеха из вече обраните руини. Разнебитената кръчма стоеше от едната страна с все още прави стени и непокътнат покрив, но без прозорци. Очевидно още преди бедата е била зловещо място.

Брайт нареди на хората си да се разпръснат и да заобиколят сградата, а на Елф — да стои близо до него. Още докато приближаваха кръчмата, тя забеляза, че наоколо се навъртат любопитни деца и дори неколцина възрастни. Помоли се да не се стига до стрелба, за да не бъдат ранени още невинни.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Маркиз Ротгар не направи опит да се разкрсява, преди да тръгне за Уиндзор с каретата. Този случай не бе подходящ за блясък. С Божията помощ, Син вече можеше да е предупредил краля за опасността. Сега Ротгар трябваше да предотврати съсипването на семейната репутация.

Даже и с шестте от най-добрите му коне му отне повече от час да пристигне в провинциалния дворец на краля. Старинните стени се издигаха величествено над сгради, прибавяни и приспособявани през вековете от различни монарси.

Трябваше да премине през много стаи, за да стигне до краля. Ротгар обаче напредваше със забележителна скорост. Беше изпратен с поклони от облицованата зала на стражите, но те не изглеждаха кой знае колко нащрек. След това един лакей го преведе през тронната зала и залата за аудиенции, покрай няколко души, надяващи се да бъдат приети от краля, насядали наоколо и възхищаващи се на великолепия таван на Верио и на празния резбован трон.

Няколко човека се опитаха да говорят с него, но той им направи знак, че работата му не може да чака. Видя завистта в очите им, но изпита малко съчувствие към такива молители. Повечето от тях просто искаха подаяния от краля, за да финансират скъпите си удоволствия.

Джордж, с отпочинало лице и подути очи, крачеше из стаята, когато му съобщиха за пристигането на Ротгар. Той се обърна тревожно към него.

— Лорд Ротгар! — възкликна кралят. — Такива неща стават!

Ротгар веднага забеляза отсъствието както на механичната играчка, така и на брат си, и направи дълбок поклон на краля и кралицата, която бе в напреднала бременност и седеше наблизко с кутре в скута. След това отпрати по-малки поклони към лорд Бют и Чарлз Гренвил, които също бяха тук.

— Добре че дойдохте — рече Гренвил с престорена топлота. — Мислехме, че сте извън страната, милорд, и се страхувахме за вашата

репутация.

— Неведоми са пътищата Господни и ето ме тук, за да оправя всичко. Механичното устройство?

— Беше доставено. Но лорд Синрик пристигна навреме.

— Той се отнесе грубо с мен! — възкликна ядосано крал Джордж.

— Извинявам Ви се от негово име, Ваше Величество, но съм сигурен, че това е било необходимо.

— Е, аз пък не съм! И ако устройството е толкова опасно, как тогава би могло да бъде подарък от вас, милорд? Бихте ли могли да ми обясните тази история? Можете ли? Гренвил казва, че бил замесен някакъв роднина на Бют, но лорд Бют отрича да знае каквото и да било. Устройството е пристигнало от вашия дом, милорд, но вие не знаете за това. Лорд Уолгрейв е замесен, но е действал по нареждане на моя първи секретар и следователно е невинен. И никой не бе в състояние да ми обясни. Недоволен съм. Безкрайно недоволен!

Кралят попи потта от челото си с копринена кърпичка с монограм и позлатени краища.

— Съвсем разбираемо, Ваше Величество — рече Ротгар, като с труд си наложи да остане спокоен. — Уверявам Ви, че ако знаех нещо по този въпрос, щях да Ви информирам незабавно. Все пак може би трябва да извините лорд Уолгрейв. Той е млад и е приел съвет от по-възрастни мъже.

— Изненадан съм, че го защитавате, Ротгар — каза Гренвил, който вече не се усмихваше. — Вие не сте приятел на това семейство.

— Опитвам се да не позволявам на пристрастията да ми влияят, Гренвил, а и, разбира се, сега нашите семейства са свързани. Разбрах, че целта на Уолгрейв е била просто да се открие коренът на този заговор, насочен срещу Негово величество.

— Веднага щом намерим Майкъл Мъррей — рече Бют, — ще го заловим! Потресен съм, неизмеримо съм потресен, задето съм държал до гърдите си такава усойница.

— Точно толкова близо ли? — попита меко, Ротгар.

Лордът се изчерви.

— Това е просто израз, милорд.

— Да, разбирам — Ротгар отново се обърна към краля: — Проводих неколцина от хората си на едно място, където може да бъде

открит Мъррей, Ваше Величество. В същото време изпратих съобщение до кабинета на господин Гренвил, с което му предложих да изпрати войници там и също да претърси корабите надолу по Темза. Нямах представа, че той е счел за по-важно да бъде тук.

Гренвил се изчерви.

— Оставих някои способни хора да се занимават с това, Ваше Величество. Всъщност оставих лорд Уолгрейв да им помага, тъй като той беше, съвсем разбираемо, твърде нетърпелив да оправи всичко това. Дойдох тук, защото чувствах, че Негово величество трябва да бъде уведомен колкото е възможно по-скоро.

— И както изглежда, той не е — Ротгар се обърна към краля: — С Ваше позволение, Ваше Величество, нека седнем и ще Ви разкажа всичко колкото мога по-добре. Сигурен съм, че лорд Бют и господин Гренвил ще прибавят своята лепта.

— Не зная нищо — рече тревожно Бют. — Нищо — но тъй като кралят направи знак, че разрешава, той седна с другите, като очевидно се опитваше да реши откъде точно идва заплахата за поста му.

Старата кръчма изглеждаше запусната, но когато Елф видя отворена вратичката, водеща към улея, разбра, че някой е бил там. Тя зееше с разбита ключалка. Въпреки че Брайт сложи ръка на лакътя ѝ, за да я спре, Елф се наведе напред и надникна вътре. Независимо от дневната светлина, стаята без прозорци изглеждаше мрачна, но все пак се виждаше достатъчно добре, че вътре няма нищо друго, освен старите бъчви.

Ковчегът беше изчезнал.

На неравния под нямаше особени предмети.

— Няма го — прошепна тя.

— Наистина го няма — каза един познат глас.

Елф се изправи и видя Форт. Той стоеше до потрошената вратичка, облечен в дълбок траур, и въпреки израненото си лице, бе възвърнал цялата си аристократична надменност.

Елф потисна разсейващите я чувства и попита:

— Къде е?

Сега забеляза войниците зад него и като усети, че нещо променя атмосферата се обърна и видя други войници да излизат иззад

близките сгради и да гледат подозрително Малъръновите слуги. Някои от майките наблизко сграбчиха любопитните си деца.

— Нямам представа — рече Форт. — И аз току-що пристигнах.

— Е, нито пък ние, защото и ние сега пристигнахме.

Елф видя, че цялото внимание на Форт е насочено към Брайт и си помисли, че ако беше куче, козината на врата му щеше да бъде настръхнала. Беше сигурна, че брат ѝ реагира по същия начин. Те бяха стари врагове заради Порша. Един господ знаеше каква глупост можеше да стане сега...

Тя се обърна с гръб към тях, отиде до една от уличните метачки, които стояха наблизко — беззъба старица, облечена в дрипи.

— Бихте ли ми казали, госпожо, дали някой е идвал тук тази сутрин да вземе нещо от тази сграда?

Зачервените очи на жената се размърдаха и тя отстъпи няколко крачки в страни, като придържаше сгънатата престилка до гърдите си.

— Не съм взела нищо! Честна!

— Разбира се, че не сте — каза Елф с възможно най-успокояваща усмивка. — Никой не иска да ви причинява неприятности. Просто очаквах да намерим нещо в това мазе. Всъщност — един голям камък. А той не е тук. Вероятно нашите приятели са дошли тук преди нас.

Жената я изгледа остро.

— Приятели, а? И ги търсят ония с червените куртки? Не ща главоболия.

Елф чу стъпки зад себе си и разбра, че не са на Форт.

— Брайт, имаш ли дребни монети?

Той сложи една в ръката ѝ и тя я протегна към жената.

— Ето, вземете. Не е нужно да правите каквото и да било за нея. Но ако знаете нещо, би било много любезно от ваша страна да ни кажете.

Старицата грабна монетата и очите ѝ се стрелнаха наоколо.

— Е, добре, изглеждаш ми честна, добра дама, затуй ще ти кажа. Преди малко идвах някакви мъже с каруца. Разбиха тая врата. Чудна работа де, щото вчера вратата хич не беше заключена и в проклетата маза имаше само няколко стари бъчви. След туй взеха един дяволски голям камък! Хич не ми стана ясно — рече тя, вживявайки се в историята. — Бог ми е свидетел, по света има достатъчно големи камъни, ако човек иска да си има такъв. Ама оня свещеник — с

перуката — подскачаше наоколо и им викаше да не го издраскат. Откак съм родена, не бях виждала таквоз нещо.

Свещеник с перука? Тогава Елф си спомни думите на Робъртс, че уличните гамени са били наети от някакъв шотландски свещеник. Маскираният Мъррей?

— Не ми звучи необичайно — рече тя, сякаш съвсем леко заинтригувана. — Какво направиха с камъка?

— Туриха го в сандъка, дето го бяха донесли преди — тя се изкикоти. — Ковчег беше, много смешно. Свещеникът се суетеше, сякаш носеха труп. Все викаше, че трябва да турят камъка вътре, преди да го вдигнат. Туй беше вярно, нали искаше да не го драскат. Все го наричаше „камъка“. Ама туй не беше камък, ами цяла скала.

— А този свещеник тук ли беше, когато другите започнаха да изнасят разни неща?

— Не, дойде после.

— И предполагам, са сложили сандъка в каруцата и са си отишли?

— Точно тъй! — рече жената, сякаш бе чула гениално заключение. — Точно тъй направиха, господарке.

Елф погледна към реката.

— Както вече се убедихте, госпожо, този свещеник не е съвсем с ума си. Той смята, че този камък е много ценен и възнамерява да го откара с кораб във Франция и да го подари на краля там...

Жената отново се изкикоти.

— Божке, как ми се иска да го видя това!

— Бихме спестили срама, ако успеем да го спрем, преди да се качи на кораба. Чудя се кой ли пристан би могъл да използва.

Очите на жената отново станаха остри.

— Войници и всичко останало — промърмори тя. — Съмнявам се, че ми казвате цялата работа, господарке, ама ми изглеждате добра. Чух ги да споменават Харисъновия пристан. Близо е до реката.

— Преди колко време?

— Не много. Сигурно още не са се качили на кораба.

Елф хвана мръсната, покрита с мазоли ръка на старицата.

— Как се казвате?

Жената се поколеба, но отговори:

— Диби Кътлоу, господарке.

— Благодаря ви за помощта, госпожо Кътлоу. И ако някога имате нужда от нещо, елате в Малърън Хаус на Марлборо Скуеър — след това се обърна към Брайт: — Свещеникът вероятно е маскирания Мъррей. Да вървим!

Видя Форт, който беше застанал на известно разстояние, но сигурно бе чул всичко, да се обръща към войниците и да им дава заповеди. Тя се приближи до него.

— Това е сериозна работа и няма място за съперничество. Ако се състезаваме, можем доста да си пречим един на друг.

Не беше сигурна дали очите му са леденостудени, или пламтят от гняв. Може би беше леден гняв. Елф имаше на разположение само няколко секунди да ги огледа, защото той се обърна остро към Брайт:

— Какъв план за действие имате?

На Елф ѝ се прииска да го удари; задето я пренебрегва по такъв начин, но сега не беше време и за това.

Обеща си да го направи по-късно, като си спомни какво бе казал Ротгар на Син. Те обаче не бяха обсъждали възможността да поговорят, да се обяснят, да се разберат.

О, по дяволите мъжете и всичките им кодекси на поведение!

— Трябва да обградим онзи пристан от двете страни — рече Брайт. — Всъщност от три страни. Някои от войниците могат да се качат на борда на нашата лодка и да пазят откъм реката, в случай че онези успеят да откарат товара си на борда.

— С лодка ли дойдохте?

— Това беше най-бързия начин.

— И сте минали под моста? — за момент Форт погледна Елф и тя предпочете да си мисли, че внезапно проличалият му гняв може да идва от загриженост за нея. Все пак веднага след това той се обърна към хората си: — Ефрейтор, изпратете четирима души с хората на лорд Брайт да заемат позиции на реката.

— Да, милорд! Какви са нарежданията?

— Да се спира всеки подозрителен съд. Не, по дяволите! Реката е твърде оживена...

— Аз ще се кача на лодката — рече Елф. — Мога да разпозная Мъррей.

— Твърде опасно е — рече троснато Форт.

— Съгласен съм — добави Брайт.

— Каква хармония в мненията! — Елф извади пистолета. — Ще застрелям всеки мъж, който се опита да ме спре.

Форт и Брайт я изгледаха със зяпнали уста и се спогледаха, сякаш си изразяваха съчувствие взаимно.

Без да каже нито дума повече, Елф се обърна към четиримата избрани войници:

— Последвайте ме!

Докато ги водеше към реката, чу Брайт да казва:

— Знаех си, че е опасно да се въоръжават жени.

Чу и отговора на Форт:

— Разбира се, *дамите* от самото си рождение биват обучавани как да се държат.

Спомни си един подобен разговор на бала по случай годиша на Брайт, когато едва не се бе стигнало до размяна на удари. В момента само се надяваше двамата да не се сбият заради нея.

Лодката и осемте гребци стояха малко по-далеч от стълбите, но при знака ѝ се приближиха, за да може тя да се качи. Елф обясни накратко ситуацията на Удхам, водача на екипажа.

— И така — каза накрая тя, — искам да бъдем на позиция в реката срещу Харисъновия пристан. Можете ли да се справите?

Набитият мъж на средна възраст огледа оживеното движение по водата.

— Да, милейди, макар че няма да бъде лесно. Другите лодки няма да искат да ни заобикалят.

— Направете всичко възможно.

Както беше казал Удхам, бе доста лесно да се излезе на реката с осмина гребци, но трябваше да се блъскат за благоприятни води с другите лодки, превозващи стоки от и за корабите. Задържането на едно място по бързите води, без да се блъснат с други съдове, бе по-трудно, но лодкарите се справиха.

Елф огледа края на пристана, където се товареха стоки на лодките. Беше трудно да разпознае, когото и да било, но точно тогава забеляза как вдигаха нещо от една каруца.

Ковчег?

— Ето! — викна тя на войниците. — Виждате ли онзи сандък?

Отне им известно време, но и те го забелязаха. Онези товареха ковчега на лодката. Под пристана, една фигура с бяла перука почти танцуваше от възнение, докато наблюдаваше операцията.

— Това е нашата мишена — обърна се Елф към войниците. — Трябва да предотвратим натоварването ѝ на някой кораб.

— Моля за извинение, милейди — рече един от войниците, но по реката това би било опасно. Ако ковчегът бъде натоварен на кораб, няма да бъде голям проблем. Един съд може да бъде спрял и претърсен и по-надолу по реката.

— Не всеки, милейди — каза Удхам. — Виждате ли онзи кораб там? — той посочи към объркващата гора от мачти. — Онзи, дето плава под френския кралски флаг?

Елф засенчи очи и наистина го видя.

— Какво искате да кажете?

— Мисля, че това е корабът, откарващ френския посланик обратно, и е единственият, който се готви да отплава. Обикновено такива съдове не се спират.

— Блокирайте пътя на този кораб! — нареди Елф.

— Да, милейди — отвърна Удхам, но после прибави: — Това, дето товарят ковчега на него, е лихтер. Лихтерите са големи съдове. Ако решат да минат през нас, ще станем на трески.

Елф виждаше, че е прав, но не можеше да се отпуска.

— Тогава ще трябва да го спрем, преди да е минал през нас, нали?

Ковчегът вече се намираше на лихтера и групите на Брайт и Форт се бяха приближили. От внезапното раздвижване на тълпата Елф разбра, че става нещо. В далечината се появи редица от мънички войници с червени куртки, които бяха насочили мускетите си.

Към кого?

Към един човек с пистолет.

Точно когато видя, че човекът с пистолета не е Мърей, той стреля и редицата мускети блъвна огън и смърт. Човекът с пистолета се прекатури назад и падна в реката. Бе убит друг човек.

Кой? Мили боже, кой?

Елф стоеше, сграбчила една от мачтите, и наблюдаваше как лихтерът се движи мудно по реката, докато на пристана цари

объркване. Но лихтерът се движеше настрани от тях, настрани от френския кораб!

— Какво прави той? — извика Елф, като се опитваше дори да не помисля за мъртъвците. — Накъде отива? Приближете се до него!

— Не, милейди — отвърна флегматично Удхам. — Той се отправя към френския кораб. Лихтерите са без платна и мачти и не могат да завиват бързо като другите. Трябва да използват течението на реката. Лодкарите на лихтерите познават реката, както вие ръката си, и в крайна сметка ще се озоват до френския кораб. Разбира се — прибави той, като огледа с присвити очи препълнената със съдове Темза, — това означава, че дори *да не иска* да се удари право в нас, не може да направи много по този въпрос.

— О, господи! — прошепна Елф.

Точно тогава зърна Мърей.

Можеше да се направи само едно нещо.

Елф се обърна към войниците:

— Кой от вас е най-добрият стрелец?

Един от тях пристъпи напред:

— Аз, милейди. Името ми е Пикет.

— Е, Пикет, мислиш ли, че можеш да убиеш мъжа, който стои на онзи съд?

Той помисли, като гледаше натам с присвити очи.

— Ако лодката ни се движи твърде бавно, той ще бъде лесна мишена, милейди.

— Удхам, постарайте се лодката ни почти да не се движи.

— Да, милейди.

Войникът коленичи на една от покритите с кадифе седалки, опря цевта на дългия си мускет на облегалката и се прицели много внимателно. След това с шумно щракване издърпа иглата и махна капачето. Елф гледаше с пресъхнала уста как пръстът му натиска постепенно спусъка.

Тогава между тях премина друг лихтер, закри гледката им и направи голяма вълна. Пикет промърмори нещо, след това каза:

— Боб, дръж си очите отворени за такива работи, ако обичаш.

— Готово, Били — каза един от другите войници. — За следващите няколко минути изглежда чисто.

Пикет изчака вълната да се уталожи, като по този начин позволи на лихтера да се приближи още повече. Това щеше да направи изстрела по-лесен, но Мъррей би могъл просто да отклони поглед от лодкаря си и френския кораб, и да види необичайната гледка на благородническа ладия сред всичките тези работни съдове. След това със сигурност щеше да зърне войниците в червени куртки и този, който се целеше към него.

Тогава Мъррей наистина се помръдна и погледна обратно към пристана. Когато се обърна отново към лодкаря на лихтера и френския кораб, погледът му премина през лодката на Елф. Устата му се отвори, сякаш за да изкрещи нещо, но гърмът на Пикетовия мускет заглуши всичко. Когато димът се разсея, Елф видя шотландеца, проснат върху ковчега със скъпоценния Камък от Скоун.

— Мърдайте, мърдайте! — извика Елф.

Осем яки весла ги тласнаха извън пътя на лихтера и го избегнаха на косъм. Прогизналата от кръв парцалена кукла, която толкова скоро представляваше човек, мина само на няколко стъпки от тях.

Като ѝ се искаше ръцете ѝ да престанат да треперят, тя каза:

— Чудесно, Удхам. Можеш ли да кажеш на онзи водач на лихтера да се насочи обратно към пристана Харисън?

— Добре, милейди. Но ще му отнеме известно време.

— Няма значение колко, стига товарът му да не се озове в крайна сметка на френския кораб.

Когато размяната на викове започна, придружена от няколко неприлични израза от разстроения водач на лихтера, Елф се обърна към войниците:

— Добра работа, Пикет. Чист изстрел. Вероятно спаси живота на горкия водач.

Тогава за пръв път го погледна по-внимателно и видя, че е на не повече от двадесет години и е пребледнял от ужас. Но при думите ѝ младежът порозовя от срам.

— Нищо работа, милейди.

— Напротив. Беше много важно и ти изигра ролята си добре.

Удхам беше свършил с нарежданията си към водача на лихтера, затова Елф отново се обърна към него:

— Можем ли да се върнем на пристана, моля?

Най-сетне можеше да се отпусне на седалката. За нещастие изчезването на това напрежение позволи на страховете ѝ за Форт да я залееят като води на река.

Спомни си как в дома на Сафо, когато Форт бе вързан, а братята ѝ — сърдити, не беше сигурна на кого принадлежи крайната ѝ преданост. Сега вече знаеше.

Брайт я очакваше на стълбите сам.

Значи не бе ранен той. Елф изпита облекчение, разбира се, но не и от главната си грижа.

Не виждаше никъде Форт или войниците, които бяха дошли с него. На гредите се виждаше нещо червено, което блестеше на слънцето.

Кръв.

С бясно разтуптяно сърце тя скочи на крака, отчаяно искаща да слезе първа от лодката. Веднага щом гребците прибраха веслата, тя сграбчи ръката на Брайт и се качи на дървения под.

— Добре свършено — рече той.

— Форт? — попита Елф.

Брайт стана сериозен:

— Получи куршум в крака. Не мисля, че животът му е застрашен.

Всичките сили напуснаха Елф и тя се строполи в прегръдките му, като заплака от мъка, от облекчение или може би от чисто изтощение, проникнало чак до костите ѝ.

Усети как я вдигат и носят, но заспа, преди брат ѝ да намери начин да я закара у дома.

След два часа обяснения, въпроси и извинения, Ротгар напусна дневната стая на краля през един страничен вход и попита най-близкия лакей къде е брат му. Намери Син, пазен от стража в една малка стая на долния етаж, но изтегнат удобно с чаша питие в ръка.

При влизането на Ротгар той вдигна халбата.

— Още колко време ще запазя главата си?

— Неопределено, макар Негово величество все още да не е напълно убеден. Поздравления, задето си използвал главата си по предназначение. Забележителен военски замах.

— Да де, но като си припомня, май извърших всички видове обиди на кралска особа и съдейки по реакциите му, шансовете ми да се издигна до майор, да не говорим за полковник, са доста мъгляви.

— Може би ще трябва да го убедим в цената ти. Къде е онова дяволско устройство?

— В съседната стая. Настоях да го сложат на място, където ще мога да го държа под око.

Ротгар отвори вратата. Яркоцветната китайска пагода стаеше на една малка масичка, фигурките ѝ бяха замръзнали и чакаха само освобождаването на пружините си, за да се превърнат в смъртоносни.

— Наистина жалко — каза той. — Изключително хитро направено.

— Ще я взривим ли?

— Предполагам, че при възможност би се взривила сама. Въпросът е да го направим безопасно. Запрятай ръкави. Ще я занесем.

— *Ние* ли?

— Че кой друг? Изглежда, била е носена нагоре-надолу по стълбите без никакъв риск. Но в противен случай би ли трябвало да накараме други да поемат този риск?

— Господи, ако не те познавах по-добре, щях да си помисля, че се чувстваш разкаян.

— Мислиш, че не съм в състояние да изпитвам подобни неща?

Син поклати глава.

— Мисля, че си в дяволски странно настроение. Много добре. Давай да преместим това нещо.

Не беше тежко, но бе неудобно за носене, особено след като искаха да го придвижват с голямо внимание. Все пак в крайна сметка го изнесоха от крепостта и го сложиха на тревата близо до реката. Син извади кърпичка и избърса потта от челото си.

Ротгар, напълно невъзмутим, повика слугите и ги накара да донесат стари дюшеци и мускет, а след това изпрати на краля съобщение, че го кани да гледа спектакъла от далечния балкон, ако желае.

— Защо? — попита Син.

— Заради издигането ти във войската, разбира се.

Веднага щом кралят и кралицата се показаха и можеха да ги видят, Ротгар накара слугите да наредят дюшеците около пагодата.

Накрая отдалечи всички на безопасно разстояние и подаде мускета на Син.

— Сигурен съм, че си по-опитен от мен с тия неща. Опитай се да прекараш куршума през отвора между дюшеците, който оставихме.

Син зареди внимателно пушката и я вдигна, като се прицелваше. Запъна петлето с щракване. Пръстът му натисна бавно спусъка — с гръм и пламък, куршумът полетя напред.

Секунди по-късно се чу още по-силен гръм, който разпрати във всички посоки парцали, перушина и парчета метал.

— Дявол да го вземе! — рече Син, като опря приклада на земята. — Представи си това да беше непокрито и вътре в някоя стая!

— Наистина — каза Ротгар и се обърна към балкона.

Кралят и кралицата обаче бяха изчезнали.

Когато слугите се завтекоха да приберат мускета и да разчистят след взрива, той каза:

— Въпросът е, дали копие на тази играчка ще бъде скъп подарък за краля, или ще го разядоса здравата?

Син се заля в смях.

Когато се върнаха в крепостта, откриха не само очакващата ги карета, но и куриер от краля, който изискваше незабавната поява на лорд Синрик.

— Уви! — рече Ротгар. — Не е забравил да те обезглави за обида на кралска особа. Искаш ли да се качиш на каретата и да избягаш от страната?

За пръв път Син изглеждаше разтревожен.

— Господи, братко, какво мислиш, че иска?

— Предлагам ти да отидеш и да разбереш. Все пак — прибави любезно той — винаги си казвал, че искаш да се справяш сам с живота.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато Елф се събуди, чувстваше се така, сякаш бе носена от водите на могъщата Темза и бе блъскана в колоните на Лондонския мост. Заради неясните спомени от сънищата си, не бе сигурна къде точно се намира.

След това умът ѝ се проясни напълно и си спомни, че Форт е ранен. В крака.

Наложи си да отвори възпалените си очи и седна. Несигурните ѝ пръсти намериха възенцето на звънеца и го задърпаха отново и отново, като се молеше Шантал да дойде по-бързо.

Слезе с мъка от леглото и без никакво усилие си представяше как надменният лорд Уолгрейв прогонва лекарите си. И никой не можеше да му противоречи. Освен нея. Лъч ярка светлина се промъкна през една цепнатина в завесите. Още не беше нощ. Сигурно още имаше време да го вразуми.

Шантал се втурна в стаята, следвана по петите от Частити.

— Милейди! Вие се събудихте!

— Елф, как се чувстваш?

Тя се вкопчи в колоната на леглото със замаяна глава.

— Ужасно — едва говореше с пресъхналата си уста. — Вода. Това би ми помогнало.

— Имате нужда от нещо повече, милейди — рече Шантал и излезе, като шумолеше с тъмните си поли.

Частити наля вода от гарафата и я донесе.

— Подозирам, че ужасно би ти харесало да се изкъпеш.

— Господи, да — Елф изпи цялата чаша, след това докосна косата си. — Все още ли съм напудрена? Сигурно изглеждам ужасно. Но нямам време. Трябва да отида при Форт...

Частити я бутна нежно да седне на леглото.

— Няма нужда. Той не е в опасност.

Елф погледна втренчено снаха си.

— Добре ли го лекуват? Почистиха ли раната му?

— Да, да. Уверявам те, стоях до главата му ѝ го малтретирах точно така, както ти би искала.

— Ще се възстанови ли?

— Както винаги, всичко е в Божиите ръце. Чувства болки. С треска е. Но, изглежда, се оправя.

Образът на Форт в треска и с болки, накара Елф още веднъж да се надигне от леглото.

— Със сигурност е твърде рано да се каже дали ще се оздравее. Защо си тук, а не там? Та ти си му сестра!

Частити я накара отново да легне.

— Елф, ти спа ден и половина. Сега е неделя следобед — тя отиде да дръпне завесите. Стаята се обля в светлина и Елф закри очи.

— Ден и половина — промърмори тя. — И светът се е оправял без мен. А кралят?

— В безопасност е — Частити отново напълни чашата и я подаде. — Син пристигнал навреме.

— Слава богу! А камъкът?

— Върнат е тихомълком в Уестминстърското абатство. Измислили някаква история, че е преместен, за да се поправи тронът. Трябва да призная, изобщо не съм знаела, че е там. Вярваш ли, че наистина излъчва кралска власт?

— Не знам. На Стюъртите май не им донесе много добро. Бяха коронясани на него.

— Вярно е. Чу ли за Син?

— Какво? — в главата на Елф изникнаха дузина ужасни възможности. — Какво се е случило?

— О, нищо лошо...

Шантал влезе забързано с каничка кафе, красиво обелен и разделен на парченца портокал и разнообразни кейкове. След това, по нареждане на Частити, излезе, за да се погрижи за банята.

Елф изгледа елегантната табличка.

— Помолих за вода, а получих храна. Моля те, вземи си и ми разкажи какво се е случило със Син.

Частити си взе парче портокал.

— Двамата с Ротгар взривили онази механична играчка, но, разбира се, на безопасно разстояние от Уиндзорската крепост. Но първо се наложило Син да хвърчи като бесен, за да предупреди краля.

Можеш ли да повярваш, че го намерил точно пред онова нещо, нетърпелив да го навие и пусне, и само чакал кралицата да пристигне?

— Боже опази!

— В този случай Син ни е опазил. Той изтикал краля във от опасността с доста военна рязкост. Тогава кралят се съмнявал в историята, която му разказал Син, но когато видял как онова нещо експлодира и се разлетява на хиляди смъртоносни парченца, извикал Син, притиснал го до гърдите си и го провъзгласил за лорд Реймор!

Елф погледна учудено Частити:

— Но защо Реймор?

Частити положи огромни усилия да остане със сериозно лице:

— Очевидно това е името на... любимия кон на Негово величество!

Двете избухнаха в смях.

— А Ротгар — рече задъхано Частити — само казал на Син, че не бива да се гледат зъбите на харизан кон! Особено след като кралят придружил титлата с имение, което да подхожда на виконтството му.

— Виконтство! Та това го поставя над Брайт и Бранд! Какво мисли Син, за всичко това?

Частити се усмихна широко:

— Разбира се, ти го познаваш добре. Най-вече е притеснен, че е бил награден, само защото е изпълнявал дълга си. Също така леко подозира, че Ротгар по някакъв начин е уредил всичко това. Знаеш, че никога не е обичал да приема помощ от семейството.

— Да, но прекалява с това.

— Съгласна съм, но нали ги знаеш мъжете!

Елф се сети за Форт и Сафо.

— Започвам да ги опознавам — след това се обърна с лице към снаха си: — Знаеш, че с Форт бяхме любовници.

Бузите на Частити порозовяха.

— Да. Но едва ли аз съм тази, която може да хвърля камъни по теб.

— Но ти обичаше Син.

— Вярно е. А ти не обичаш ли Форт?

Елф се извърна и погледна през прозореца към тихия Марлборо Скуеър.

— Да, но е глупаво, че отдадох сърцето си на един толкова невъзможен мъж.

— Може би всички мъже са такива. Когато се любех със Син, смятах, че бракът между нас е невъзможен. И аз носех маска, макар после да се оказа, че той е знаел коя съм. Доколкото разбрах, Форт така и не е разбрал коя си.

— Че защо ще подозира нещо толкова невероятно? А и говорехме на френски през цялото време — тя се обърна към Частити: — Страхувам се, че може да съм бременна.

— Трябваше да помислиш за това.

— Помислих — Елф се засмя нервно и покри устата си с ръце. — На теория изглеждаше доста просто. Но сега...

Частити стана много сериозна:

— Елф, мисля; че дори и да си бременна, той няма да се ожени за теб.

Това ѝ причини болка, но Елф я прикри:

— Би било нечестно да очаквам такова нещо от него. Договорът ни беше ясен.

— Договор ли?

Елф отклони въпроса с махване на ръка и закричало неспокойно из стаята.

— За момент снощи ми се искаше Ротгар да го принуди да се ожени за мен. Това бе лудост и Форт по-скоро щеше да умре, отколкото да го направи. Но все пак не можем просто да направим дете и да го лишим от наследството му?

Частити я хвана за ръката и я накара да застане на едно място.

— Посрещай битките, когато дойдат, а не преди това. Това е съвет от Син. Добър съвет. Все пак жалко, че не си взела предпазни мерки.

Това напомни на Елф за последния разговор с братята ѝ.

— О, да, триковете на проститутките! Предполагам, че ги използваш, след като сте женени повече от шест месеца.

Частити поруменя.

— Ами след като очаквахме да пътуваме за Нова Скотия, не искахме да раждам на борда на кораб или пък да пътувам с допълнителния товар на дете в мен.

— Но как се прави това?

— Предполага се, че гъба, напоена с оцет, не позволява на семето да пусне корен.

— Гъба, напоена с оцет — каза озадачено Елф. След това добави: — Искаш да кажеш вътре?

Частити кимна, вече доста изчервена.

— Господи, но как... Слагаш я там?

— Или Син го прави — Частити се извърна, за да си вземе парче хляб от табличката. — Не зная какво точно се е случило между вас с Форт — рече с неудобство тя, — но не е необичайно мъжът да докосва жената... там — Частити се обърна рязко към Елф: — Ако са любовници, искам да кажа!

— Да, разбирам. Господи! — рече отново Елф.

— Повечето хора не биха се уповавали на Бога в това си деяние, по-скоро биха мислили, че се опитват да избягват Божиите планове.

— Не мога да повярвам, че е в Божиите планове една жена в напреднала бременност да прекосява океана на военен кораб, особено пък да роди там. Благодаря ти, че ми каза за гъбата. Мисля, че трябва да разпространим това сред всички жени.

— Жените и мъжете го разпространяват. Но това не се одобрява, нито пък е безопасно. Поривът на природата да зачева не се предотвратява лесно. Всъщност — каза тъжно Частити — започвам да подозирам, че в моя случай природата е надвила. Но не казвай на Син. Може да се опита да отложи пътуването, а аз нямам търпение да видя Новия свят.

Дали заради предстоящото отпътуване на близнака й, или от страх да не е заченала, или пък от копнеж да има дете, в очите на Елф се появиха сълзи.

— О, завиждам ти!

— Детето на Новия свят?

— Най-голямото приключение!

Частити я прегърна.

— Ако тук животът стане твърде безинтересен, просто хвани първия кораб и ела да ни посетиш сред горите и индианците. Ще ти осигурим всичките приключения, които можеш да поискаш!

— Да, но дали ще бъдат достатъчно порочни за мен?

Размениха си сълзливи усмивки, като и двете знаеха, че единственото приключение, което Елф иска, е Форт. Частити стана.

— Банята ти е готова, скъпа моя, така че ще те оставя.

Елф се потопи във водата и остана дълго във ваната, мислейки. След това позвъни на Шантал да дойде да измие косата ѝ, а докато чакаше, пи кафе и яде нещо по-съществено. Въпреки дългите ѝ пости, стомахът ѝ като че ли изпитваше неохота да приеме изобилието, което му се предлагаше.

После дойде Шантал, за да извърши обичайната си магия и скоро лейди Елфлид Малърън беше готова да се изправи пред света с блестяща коса, спретнато подредена под дантелена шапчица, облечена в корсет и обръчи под кремавозелена рокля, изпъстрена с незабравки и дискретно украсена с перлички.

От един лакей научи, че Син и Частити са в градината, а Брайт и Ротгар са в кабинета.

Тя помисли малко и се отправи към второто място. Влезе през страничната врата, като по този начин заобиколи заетите чиновници.

Ротгар и Брайт работеха на едно и също бюро, като се ровеха из книжа, които като че ли нямаха нищо общо с приключенията ѝ. Колко скоро бяха утихнали вълните от експлозията!

И двамата вдигнаха поглед и се изправиха без никакъв признак на гняв или укор. Елф знаеше, че бузите ѝ са червени, но се молеше поне да не пламтят.

— Надявам се да не ви прекъсвам.

— Не е нищо важно — рече Ротгар, като я хвана за ръката и я поведе към един стол. — Изглеждаш доста по-добре.

— Благодаря. Разбрах, че съм спала цяло денонощие.

— Мисля, че имаше нужда от това. Макар че трябваше да се борим със Син, за да не докара всички доктори от града.

— Като се имат предвид тревогите, които изпитах за него през всичките тези години, мисля, че е справедливо и той да се потревожи веднъж за мен.

— И аз споделям мнението ти. Значи си се възстановила напълно?

Елф знаеше, че е почервеняла още повече. Нейната девственост не можеше да се възстанови.

— Така смятам. Останаха само малко синини и драскотини. Частити ми разказа за някои от събитията. Всички заговорници ли бяха хванати?

— Доколкото знаем — да. — Ротгар отново седна на мястото си зад покритото с орнаменти бюро. Брайт се настани по-неспокойно на ръба му. — Мърей умря на лихтера — продължи Ротгар. — Ти впрочем свърши добра работа там. И един от хората му беше застрелян на пристана. Мислим, че друг от тях е мъртвеца, който беше останал у Уолгрейв. Четвъртият труп беше намерен в хана „Пауна“, стиснал в ръка декларация за лоялност към каузата на Стюъртите. Предполагаме, че се е самоубил, когато е разбрал, че играта е свършила. Изглежда, те четиримата са в сърцевината на заговора и са наели други, от които са имали нужда. Хората, които са занесли играчката в Уиндзор, са били измамани. Вярвали са, че наистина са наети от мен да доставят подаръка. И тъй като кралят иска цялата тази история да се запази в тайна, те дори не съзнават истинското естество на деянието си.

— А участието на Форт? Кралят разбра ли това?

В очите на Ротгар се появи разбиране.

— Така мисля. Когато си отидох, Джордж беше раздразнен от Гренвил, задето го е държал на тъмно, и започваше да изпитва леки подозрения към Бют. Не към верността, а към мъдростта и преценката му. Но това е едно и също.

Елф се намръщи на брат си.

— Нямах политически амбиции, нали?

— Защо е този ужас? Не е ли това пътят, постлан със злато? Но не — отвърна той с усмивка. — Имам достатъчно работа с размирното си семейство. Все пак няма да стоя и безучастно да гледам как страната е в ръцете на глупаци. Джордж е достатъчно разумен, но не и под ръководството на Бют. Предполагам, че Гренвил ще заеме мястото му. Разбира се, ако Син беше следвал пътеката, която му бях предначертал, един ден можеше да води страната.

— Боже опази! — извика Елф, която знаеше, че макар брат й да се шегува, може би някога наистина бе имал такива планове. Тя погледна Брайт, другия управляващ финансовите въпроси на семейството. — Сега може би ще бъде Брайт. На него може да му хареса да бъде първи ковчезник.

— О, не!?! — вдигна ръка Брайт. — Държавните финанси ми се струват твърде хаотични. За един месец могат да ме вкарат в лудницата. Като говорим за това, питах се дали не би искала да отнемеш малко от моя товар...

— Като говорим за лудницата или за бизнеса? — попита Ротгар.
Брайт го погледна.

— За бизнеса — след това отново се обърна към Елф. — Признавам, че ми е доста трудно да следя всичко сега, след като искам да прекарвам повече време в Кандълфорд. Търговията с коприна например би могла да спечели от твоя опит.

След секунда очите на Елф се замъглиха и щипането по лицето ѝ я предупреди, че заплашват сълзи. Братята ѝ не само не я укоряваха за развратното ѝ държане, но и бяха намерили част от причината за безпокойството ѝ и се опитваха да ѝ помогнат.

Брайт се покашля неловко:

— Разбира се, ако е твърде много за теб...

Ротгар просто я наблюдаваше.

— Вие сте най-добрите братя на света! — тя извади кърпичка от джоба си и издуха носа си. — Много ми се иска да опитам, но...

— Но? — попита Ротгар.

— Ами ако поискам да се омъжа?

Мълчанието продължи само няколко удара на сърцето, но след това Ротгар отговори:

— Брайт се ожени. Макар количеството време и внимание, което има желание да отделя за нашето разширение да намаля рязко, все още не сме фалирали.

Елф попита колебливо:

— Ами ако се омъжа за Форт?

— За когото и да се омъжиш, ще се погрижим брачният договор да опази собствеността и икономическата ти свобода.

Съвсем типично, братята ѝ не даваха никакъв признак за истинските си чувства по този въпрос. Все пак това бе малко вероятно и бе слабост от нейна страна, задето го бе споменала. Все пак то ѝ напомни за другите ѝ проблеми, заради които бе дошла да търси тази среща.

— Той заплаши да направи скандал, Ротгар. Да разкаже на света за нас. Способен е на това. Статии във вестниците. Картини по книжарниците...

Ротгар обаче не изглеждаше разтревожен.

— Според мен това са думи, изречени в екстремна ситуация, но имаме хора в неговия дом, които биха ни предупредили за действията

му.

— Това като че ли не е много редно.

— Но много практично. Е, в момента е твърде болен, за да извърши тази част от отмъщението си.

Това припомни на Елф главната ѝ грижа и тя скочи на крака:

— О, господи! Бих искала...

— Не! — отговориха едновременно братята ѝ.

— Мила — рече Брайт, — наистина няма да му помогнеш да се възстанови, ако се опитваш да се грижиш за него. Довери ни се.

Елф ги изгледа сърдито.

— Мъжете са направо невъзможни!

— Просто ти предлагаме да му дадеш няколко дни да възстанови силите си, преди да го нападнеш отново — рече Ротгар. — Става дума просто за честна игра, скъпа моя.

— Никога не съм го *нападала* — само че освен физическите, имаше и духовни атаки, така че може би думите ѝ не бяха верни.

Тя седна, като раздипли светлите си поли, обсипани с цветчета.

— Много добре, ще приема съвета ви. Но веднага щом борбата стане честна, възнамерявам да обсъдя всичко това с него. Няма да му позволя да се държи глупаво.

Брайт изглеждаше скептичен, но само бутна две счетоводни книги от бюрото си към нея.

— Хайде сега да те поразсеем с коприна. Един от главните центрове за тъкане на коприна тук е Спитълфийлдс...

Елф излезе от кабинета час по-късно с глава, пълна с информация и нови идеи. От модния живот и опита си в поддържането на къщите на Ротгар вече знаеше за типовете коприна, трайността на различните тъкани и възможните тенденции във вкусовете.

Макар да се изкушаваше да си отиде в стаята и да прочете двете книги, които ѝ бе дал Брайт, знаеше, че това само ще отложи срещата с нетърпеливия ѝ близък. Лакеят в коридора ѝ каза, че сега Син и Частити са в утринната стая, така че тя му даде книгите и се отправи нагам.

Намери ги да играят карти, но с влизането ѝ Син скочи на крака.

— Търсехте!

„Сигурна съм, че е било така“, помисли си Елф и се опита да отвлече вниманието му:

— Бях с Ротгар и Брайт. Дадоха ми работа.

— Работа?

— Част от бизнеса.

По намръщената му физиономия се разля усмивка.

— И ти си грейнала като слънце. Милата ми Елф, беше ли непоносимо скучно?

В загрижените му очи се четеше вина.

— Не непоносимо, не — отвърна нежно тя. — Просто мисля, че ленивият живот в крайна сметка омръзва.

— И води до беди.

— Надявам се да не се стигне до това — Елф се обърна към Частити: — Мога ли да те помоля да посещаваш Форт често и да ми казваш как върви оздравяването му?

Частити разбра намека и се изправи.

— Разбира се. Всъщност смятам сега да отида при него и да му изтупам възглавниците — след това добави с немирна усмивка: — Толкова се радвам, че отпътуването ни се отложи. Щеше да ми е ужасно неприятно да науча за всичко това, месеци след като се е случило.

Тя излезе, а Син и Елф се спогледаха.

— Чувствам се виновен в много отношения — каза той.

— Зная. Недей, моля те.

— Но ако не бях заминал, за да угодя на себе си, щях да бъда тук с теб.

— Съмнявам се. Щеше да бъдеш вързан за плана на Ротгар да учиш право и да влезеш в политиката.

— Щях да бъда наблизко — рече нетърпеливо той.

— И нещастен.

— Вместо това те оставих тук нещастна.

Елф махна нехайно с ръка.

— Много ли унила изглеждах? Само напоследък започнах да се чувствам неспокойна.

Син не беше убеден и започна да крачи из стаята.

— Много добре, а какво ще кажеш за ето това — ако не бях отхвърлил плановете на Ротгар за мен, той можеше да помисли да даде някаква роля и на теб.

Елф седна на канапето. Не искаше да се държи нервно като него.

— Това са глупости. Аз съм жена и той никога не е помислял такава нещца. Мислел е, че ще бъда като Хилда и ще се омъжа рано. Подозирам, че все още се бори със себе си, но никога не бих обвинила, когото и да било от братята си в леност на ума.

Син се спря срещу нея.

— Много добре. Ами Уолгрейв? Държането към сестрите му бе предизвикано от леност. Би ли искала да му се довериш?

Тя склочи ръце, като знаеше, че чувствата му към Форт произлизат по-скоро от страданията на Частити, отколкото от каквато и да било причина, свързана с него.

— Не го мрази, Син. Моля те. И не се опитвай да го убиваш. Нашият случай наистина не е по-лош от вашия.

— Забравяш. Видях как се отнасяше с теб у Сафо.

— Беше все още потресен. И всичко това произлиза от момента, когато е убил баща си. Това не е лесна работа, с която да се примириш, особено след като е искал да го направи. Баща му е бил чудовище. Далеч по-голямо, отколкото си мислехме... Но това, разбира се, трябва да си остане само между нас двамата.

— Разбира се — Син седна срещу нея с мрачно изражение. — Зная нещичко за лорда. Частити ми е разказвала. Трудно ми е да си представя какво е да имаш такъв баща. Той е бил истински тиранин за дъщерите си. Предполагам, че е бил същият и със синовете си.

— И то още по-лош. Бил го е с камшик пред слугите, за да пречупи гордостта му... — тя прехапа устни, за да преустанови треперенето им. — Сигурно е трудно да се отърсиш от детските си страхове, дори и когато си пораснал.

— Вярно е. И никой от нас не помисли как му се е отразил факта, че е убил баща си. Дори и Частити не го осъзнаваше. Разбира се, вниманието ѝ бе отвлечено от обстоятелството, че вече сме свободни да се оженим. Вчера говорихме за това. Ние направо танцувахме върху трупа му, без изобщо да помислим как се чувства Форт. Беше жестоко и дяволски нетактично. Но бедата вече е сторена. Той мрази всички от семейство Малърън и винаги ще ни мрази.

Елф се боеше, че Син може да е прав, но каза:

— Времето може да го излекува. Но никога няма да разберем, ако го убиеш.

— Предполагам, че все още имам нужда от разрешението ти — той направи гримаса. — Съчувствам му, но не мога да стоя спокойно и да гледам как те наранява.

— Тогава благодаря на небесата, че ще бъдеш по море, когато той ще е в състояние да се бие. Но не мисля, че ще се опита да ме нарани, когато му се поохладят страстите. Аз го нараних. Беше изградил около себе си черупка, за да се пази, а аз я дупчих, докато се пропука.

— И сега той отново ще я изгради, и то по-дебела от всякога. Хората не се променят особено, Елф. Защо, по дяволите, трябваше да си загубиш ума точно по него?

Син отново закрочи нервно из стаята.

— Изненадва ли те, че вкусовете ни са еднакви?

Той се обърна рязко към нея:

— Между него и Частити няма никаква прилика!

— Хайде, хайде. Все трябва да има нещичко. Син, тялото ми реагира на Форт още преди да открия, че у него има човек, когото бих могла да харесам. Не беше ли същото и с теб?

Той се опита да възрази, но след това сви рамене:

— Може би. Частити със сигурност изглеждаше доста заплашително, когато се срещнахме за пръв път, но въпреки това ме очарова. Дори ме завърза за едно легло, което май наподобява твоето приключение.

На Елф никак не ѝ хареса, че братята ѝ са сглобявали нейната история, и все пак предполагаше, че това е естествено.

— Има много прилики. Частити е била маскирана, както и аз. Не е искала да знаеш, че е печално известната Частити Уеър, да не би да се отдръпнеш с отвращение. Аз не желяех Форт да разбира коя съм по същата причина.

— Разликата е, че Частити беше чиста и почтена, и това можеше да се докаже. А ти все още си Малърън и винаги ще бъдеш. Каквото и да се е случило между вас, Елф, той винаги ще те отблъсква по тази причина.

— Предполагам, че това е мъжкият кодекс!

— Не, това е животинската природа. В този случай природата на животното е толкова тъпа, колкото и на проклетия му баща.

— Не, не! Тук грешиш. Той се опитва да бъде като баща си и е изградил черупка около себе си — трябваше да го накара да я разбере, затова нарочно използваше неговото оръжие. — Под черупката има човек, който може да бъде мил; човек като Частити, който може да се смее и да разсмива другите, ако е свободен да го прави.

Син разбра. Когато за пръв път бе срещнал жена си, тя бе корава и чуплива заради жестокостта на баща си.

— Може би си права — рече нежно той, — но ще може ли някога да бъде такъв с Елф Малърън?

Без да иска ѝ бе нанесъл удар.

— Не зная.

— Ще ми обещаеш ли нещо?

— Ако мога.

— Ако той не може да бъде тази личност с теб, ако не може да бъде радостен с Елф Малърън, не се омъжвай за него от жалост.

Тя се засмя горчиво:

— Едва ли ще ме помоли.

— Може да му дойде умът и да ти се моли на колене.

Тази възможност едновременно ѝ харесваше и я плашеше.

— Това няма ли да показва, че...

— Не. Това само би показало, че знае, че е ранен. А не, че се е излекувал.

— Може би ще успея да го излекувам...

Той поклати глава.

— Обещай ми, Елф. Обещай ми или няма да напусна тези брегове.

Елф не желаше това. Искаше да бъде свободна да се омъжи за Форт при най-отвратителните, най-унизителните условия, ако само това ѝ оставаше. Но се стегна, защото знаеше, че Син е прав.

— Обещавам ти. Ще ме боли ужасно, но няма да се омъжа за Форт, освен ако това стане с истинска любов и радост. Но най-вече заради него. Той заслужава да си намери жена, с която да бъде радостен.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Елф прие с радост разказа на Частити за възстановяването на Форт, макар да предпочиташе да получи покана да го посети. Но знаеше колко малко вероятно е това. За да запази разсъдъка си, тя се зае с други неща, първото, от които бе да посети Аманда и да ѝ обясни всичко.

Приятелката и я изслуша със зяпнала уста.

— Господи, Елф! Такива неща могат да се случат само на теб!

— И на него са се случили — забеляза Елф и си наля още чай.

— Знаеш какво имам предвид. Сега, си точно толкова безразсъдна, колкото когато беше дете, и също толкова късметлийка, за да ти се размине!

Елф въздъхна.

— Не се чувствам късметлийка — след това разбърка захарта в чашата си. — Освен със семейството си, разбира се.

Аманда видимо пребледня:

— Искаш да кажеш, че те знаят? Всичките?

— Разбира се — Елф сви рамене. — Глупакът настояваше да го каже право в лицето на Ротгар и Син.

— Дявол го взел! И?

— И какво? — попита съвсем невинно Елф.

— И какво се случи?

— Дадох ми работа.

— Не! Само не ми казвай, че Ротгар те е накарал да търкаш подовете в кухнята!

Елф избухна в смях:

— Аманда! Разбира се, че не. Сега отговарям за част от семейната търговия. Би ли искала да дойдеш с мен да огледаме складовете с коприна?

— Коприна! Колко хубаво! — Аманда скочи на крака, но се спря. — Искаш да кажеш, че се е случило всичко това? Хвърляш се в

откачено приключение, което свършва с опасности и скандал, и накрая те правят отговорник на търговията с коприна?

— Това е всичко — Елф не си направи труда да ѝ обяснява размерите на семейната търговия.

— Е, смятам, че това е адски несправедливо! Аз, невинната страна, понесох сурова лекция заради безразсъдството ни.

— Съжалявам, че ти навлякох неприятности.

— О, недей! — усмихна се Аманда. — Като погледна назад, май преживяхме чудесно приключение, нали?

— Да — въздъхна Елф. — Със сигурност.

Няколко часа по-късно, след обиколка на главните складове за коприна в Лондон, Елф върна Аманда в дома ѝ и нареди на кочияша да продължи към къщата на Сафо.

Този път влезе по всички правила. Лакеят ѝ потропа на входната врата и след като бе уведомен, че стопанката на дома ще приеме лейди Елфлид, се върна, за да ѝ помогне да слезе.

Една камериерка я поведе нагоре по стълбите, но не към дневната. Елф влезе в разхвърлян кабинет, осеян с книги и документи и окъпан в светлина от трите високи прозореца.

Сафо, в свободна рокля, със сплетена на дълга плитка коса, се приближи до Елф и хвана ръцете ѝ.

— Скъпа моя! Изглеждаш доста по-добре!

Елф се усмихна, изненадана от порива на нежност, който почувства при вида на тази странна жена.

— Съмнявам се, че е било трудно за постигане. Бях истинска развалина, когато нахлух тук последния път.

Сафо я дръпна на едно канапе, като махна купчина изписани листи, за да ѝ направи място.

— Толкова се радвам, че тогава реши да дойдеш при мен!

— Можеше дори и да не се сетя, ако Аманда не беше вече казала, че съм дошла при теб.

— Но все пак се почувства в състояние да дойдеш. А лорд Уолгрейв? Как е той? Чух, че бил ранен.

Елф усети безмълвния ѝ въпрос.

— Господи, не съм го простреляла аз! — след това ѝ разказа накратко за заговора на шотландците и за края му.

— Е — рече Сафо и се облегна назад, — мисля, че съм обидена и на двама ви. Никой не се сети да ме покани на това приключение. Страшно ми се иска да съм била на онази ладия в реката.

Елф се изсмя:

— Никога не ми е хрумвало, че може да ти се прииска такова нещо. Извинявам се.

Сафо махна елегантно с ръка, натежала от необикновени пръстени. За момент Елф се запита дали някога би ѝ харесвало да носи свободни дрехи от богати ориенталски тъкани и тежки пръстени с фантастични форми.

— Не мисля — каза тихо Сафо, сякаш бе прочела мислите ѝ.

Елф усети, че се изчервява.

— Предполагам, че не. Нямам нито височината, нито осанката за това. Все пак ми се иска да имам свой собствен стил — тя разпери недоволно светлозелените си поли. — Когато избира дрехи, които да подходат на вкуса ми, всички припадат от ужас, затова нося такива неща.

Сафо наклони глава на една страна и я огледа внимателно.

— Знаеш ли, много често хората мислят, че външната промяна ще донесе и желаната вътрешна промяна.

— Искаш да кажеш... — Елф я погледна учудено. — Да не би да искаш да кажеш, че любовта ми към ярки материи идва от това, че ми се иска животът ми да е по-ярък? Това ми звучи...

— Странно? Наистина е странно, но има истина в него. А има истина и в делата. Предполагам, че приключенията ти не са били извършени, когато си носела кремаво и бледозелено.

Елф се размърда неловко, като се сети за алените дрехи и дантелените чорапи, както и за настроенията си, когато ги бе купувала.

— Но какво означава това? Семейството и приятелите ми биха умрели от срам, ако започна да ходя в крещящи дрехи.

— Да, трябва да уравниваме нуждите си с тези на хората, които обичаме. Какви дрехи би желала да носиш сега, днес?

Елф помисли малко, после се разсмя:

— Като че ли не ме е грижа. Току-що минах през складовете за коприна с Аманда. На нея ѝ се искаше да изкупи цялата стока, а аз не почувствах почти никакъв интерес. Особено към пурпурните и алените цветове.

— Тогава може би отвътре си различна?

Елф помисли.

— Може и така да е — не беше доволна, защото Форт стоеше като буца нещастие в гърдите ѝ, но сега усети в себе си някаква нова стабилност, известна степен спокойствие.

— И все пак — рече Сафо — какви дрехи би избрала днес?

Елф повдигна полите си и ги огледа.

— Омръзна ми от тези дребни мотиви — отвърна тя. — Те са толкова... плахи. Подхождат на малко момиченце, а аз вече не съм такава.

Сафо само кимна, за да я насърчи да продължи. Елф се облегна назад и затвори очи. Опита се да си представи рокля, която да ѝ достави удоволствие, но след малко отвори очи и сви рамене.

— Може би просто нямам талант за това.

— И все пак брат ти казва, че избираш тъканите за къщите му с голямо умение и добра преценка.

Сигурно имаше предвид Ротгар. Елф изпита огромно изкушение да я попита за него и за мястото му в живота ѝ, но успя да се сдържи.

— Това като че ли не е така осеяно с клопки.

— Изглежда, успяваш да избираш умно при нормалните обстоятелства.

— Предполагам, че е така. Просто ми е необходимо да си помисля за двойно легло, за да реша, кои завеси ще му подхождат най-много.

Двете жени се засмяха и се изправиха. Елф се обърна към Сафо:

— Наистина ти благодаря — за всичко.

— Аз помагам на жените — рече простичко поетесата, — но ти си ми повече като сестра.

Сега Елф се видя принудена да попита:

— Заради Ротгар?

— Разбира се.

Изглежда, Сафо я приканваше да попита, затова Елф го направи:

— Какво означава той за теб?

— Със сигурност не мой покровител — усмихна се Сафо. — На това, което е между нас, не може лесно да му се даде име, но е скъпоценно. Ние сме близки приятели. Понякога сме и любовници, но

като продължение на приятелството, а не като силата, която връзва вас с Уолгрейв един за друг.

— Да ни връзва един за друг! — възкликна Елф с горчив смях. — По-скоро ни отблъсква един от друг.

— Не, това е друга сила. Но моите думи май започват да звучат като лекция на Кралското общество.

Елф се засмя, сложи си ръкавиците и зададе въпроса, който отдавна я мъчеше:

— Няма ли да се омъжиш за него?

— Това тревожи ли те?

— Не — отвърна тя, но не бе съвсем вярно.

— Няма да се оженим — каза Сафо, докато я водеше надолу по стълбите. — Нашата връзка е силна, но не е такава, от която би излязъл добър брак.

Елф се поспря на вратата, защото въпросът за добрите бракове силно я интересуваше:

— Защо?

— Помисли — Сафо посочи с широк жест дома си. — Доволна съм в моето жилище, той също — в своето. Никой от нас няма да се чувства щастлив в дома на другия. Това, което имаме, можем да го притежаваме без брак и без чувство на загуба.

— Да не би да искаш да кажеш, че бракът включва и загуба?

— Да, и човек трябва да се жени, когато чувства, че това, което ще спечели, е равно или надвишава загубата — след това се засмя. — Отново говоря като учен, а любовта няма нищо общо с науката. Моля те, Елф, идвай, когато пожелаеш.

— Ще идвам. Благодаря ти.

Веднага щом се върна у дома, Елф извика Шантал и проведе пълен преглед на гардероба си. Да, определено дрехите бяха хубавички, но безинтересни и достатъчно безопасни, освен няколкото, купени по време на едно от бунтовническите ѝ настроения.

Бяха доста странни.

Елф попипа роклята, щампована на тигри. Макар платът да бе много хубав, Шантал и шивачът бяха прави да възразят, че от това няма да се получи хубава рокля. Може би тогава е била в настроение да се зъби на света.

Намери една с жълт като сѳра цвят и трепна. Един господ знаеше какви вътрешни борби я бяха предизвикали да я купи. Но със сигурност никога не я бе носила.

Елф разреши на Шантал да изхвърли каквото пожелае и камериерката едва не заплака от радост. Може би скоро щеше да събере кураж и да си поръча нови рокли, за да види какво точно ще се получи.

Това щеше да бъде нещо друго, което да отвлича вниманието ѝ, докато Форт се възстановеше достатъчно, за да може отново да го напада.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

За да запази разсъдъка си, Елф се потопи в работа, нова и стара. Управляването на домакинствата на Ротгар отнемаше част от деня ѝ, както и работата ѝ в търговията.

В прибавка се зае с идеята си за самозащита. Скоро двете с Частити придобиха доста умения с пистолета. Ротгар не се възпротиви и дори поръча на един оръжеен майстор да изработи оръжия за малките им ръце, включително и съвсем миниатюрни, които можеха безопасно да бъдат носени в джоба.

Все пак отклони желанието им да се обучават с шпага.

— Това е смъртоносно изкуство, Елф, и се използва само в дуела. Едва ли някой ще те предизвика.

— Може би аз искам да предизвикам някого.

Погледът му ѝ показа, че знае кого има предвид.

— В такъв случай използвай пистолети. Те изравняват силите. Все пак за обща употреба вероятно ще искаш нож, след като очевидно го харесваш като вечерно украшение.

Така се появи нов учител на име Хюно — мълчалив негър, който преподаваше интересни начини за убиване и осакатяване с късо острие. Син също се заинтригува от тези уроци и скоро всички развиха добри умения в хвърляне на нож.

Един ден, точно когато беше изпратила ножа право в сърцето на мишената с човешки ръст в една от свободните стаи, Елф чу ръкопляскания. Обърна се и видя Ротгар на вратата, леко усмихнат.

— Искаш ли да опиташ? — попита тя.

Брат ѝ протегна ръка и взе ножа. Само след секунда той вече трептеше до нейния.

— Откъде мислиш, че познавам Хюно, скъпа? Исках да бъда колкото се може по-добре въоръжен, но без грозни издутини. Син само е изгубил, посвещавайки се на грубия военен свят.

Син се засмя:

— Добре, предизвиквам те. С топове на двадесет крачки. Ротгар се поклони леко.

— Съжалявам, но трябва да отклоня. Елф, пристигнаха документи от Лион.

Елф забърза към другата работа, която запълваше дните ѝ — участието ѝ в семейната търговия.

Започваше да разбира вълнението, което Брайт намираше в това. Син считаше тази работа за безинтересна. Той имаше нужда от движение на открито. Ротгар като че ли виждаше в търговията и финансите, средство за достигане на крайната цел — власт и сигурност за семейството. Но Брайт, а сега и тя, гледаха на това като на предизвикателство, като на една голяма игра.

И знание.

А знанието само по себе си бе удоволствие.

Сега знаеше как се различават коприните в зависимост от страната, където бяха произведени, и начина на обработка. Знаеше за точенето и пресукването, както и други специфични неща. Беше посетила тъкачите на коприна в Спитълфийлдс, беше гледала и слушала, за да научи за различните качества и апретури.

Също така слушаше, когато Ротгар говореше за правни и парламентарни ситуации. Плановете бяха в Британия да се забрани вносът на готова коприна. Ако това станеше, производството на коприна щеше да процъфти. Ако не, разширените производствени мощности щяха да стоят неизползваеми.

След като мисли дълго, тя взе първото си значително решение и препоръча да се похарчат пари за създаването на малък цех в Норуич, за някои от тъкачите в Спитълфийлдс, които искаха да напуснат Лондон.

Стори ѝ се много тревожно, когато Ротгар не се поколеба да ѝ даде тези средства, и ѝ се прииска Брайт да е с тях, за да даде мнението си.

— Недей да бърчиш чело — рече Ротгар. — Мисля, че си пренебрегнала един урок. В тази игра никой не очаква да печели всеки път. Някои от твоите решения ще бъдат истински провал. Трябва да гледаш в перспектива.

Вратата се затвори тихо зад гърба му, Елф се усмихна и както правеше всеки ден, благодари на небесата за щастието си.

Тази мисъл неочаквано ѝ напомни за старицата близо до пристанището. Не беше се обадила за помощ, но сега на Елф ѝ хрумна, че жената може да се страхува. Или пък пътуването през Лондон без носилка или карета ѝ бе твърде уморително.

Елф отиде да даде документите на Грейнджър, който все още се държеше хладно с нея, и поръча да ѝ приготвят каретата. Когато срещна Частити, покани я да отиде с нея. Скоро двете потеглиха, придружени от двама въоръжени лакеи, освен кочияша. Елф вече не желаше да постъпва глупаво по този въпрос.

Каретата спря в края на опустошеното от пожара място. Бедняците все още преравяха наоколо, но днес като че ли повечето бяха деца, които се ровеха май за игра, отколкото от отчаяние. Елф извика да ѝ отворят вратата и слезе, като повдигаше поли далеч от мръсотията. Насочи се към децата, които вдигнаха погледи, стреснати и бдителни.

— Не се страхувайте — рече Елф. — Просто търся една старица, която срещнах тук. Каза, че името ѝ е Диби Кътлоу. Познавате ли я?

Едно момиченце, може би на около осем години, кимна.

— Знаеш ли къде живее?

Момичето отново кимна.

— Ако я доведеш тук, ще ти дам едно пени.

Очите му внезапно се присвиха подозрително:

— Покажи ми.

Елф бръкна в джоба си, извади оттам едно пени и го показа на детето.

— Добре тогава — рече момиченцето и се затича по неравната земя като козле.

Частити оглеждаше разрушената кръчма.

— Тук ли си била затворена?

— Да. В избата. Не е ли странно, че изпитвам такава привързаност към това окаяно място?

— И аз имам мили спомени от една прашна таванска стая.

Двете се спогледаха и се усмихнаха.

След малко Елф се обърна и видя Диби Кътлоу да куцука надолу по покритата с коловози уличка. Изглеждаше малко по-добре и Елф осъзна, че жената носи нови ботуши и чиста, здрава престилка. Нима всичко това можеше да се купи с дребната ѝ монета?

Елф се приближи към нея и я поздрави:

— Госпожо Кътлоу, исках да се уверя, че сте добре.

Очите на старицата се стрелнаха наоколо, все още напрегнати и бдителни.

— Добре се оправям, госпожо.

— Помислих си, че ще ви е малко далеч да ме посетите на Марлборо Скуеър, ако имате нужда от нещо.

— Далечко ще бъде, госпожо, да. Ама аз съм си добре. Негово благородие се погрижи за това.

— Негово благородие? — „Да не би Ротгар да се бе погрижил за това вместо нея?“

— Лорд Улгив или нещо такова — рече Диби. — Май беше с вас оня ден, и ми изпрати гвинея. Каза, че щяло да има по една всяка седмица и наистина има. Бог да го благослови.

Форт! Наистина какво го караше да ѝ отнема благотворителността? Само защото бе позволила на този проблем да се изплъзне от ума ѝ за седмица-две...

Елф реши твърдо да си възвърне позициите.

— Имате ли добро жилище, госпожо Кътлоу?

— Стая имам.

— Бихте ли искали къща в провинцията? Далеч оттук?

Старицата отстъпи назад.

— Не ме водете далече, госпожо! Искам да си остана тука! — разкривените ѝ пръсти стиснаха престилката и жената изглеждаше така, сякаш всеки момент ще заплаче.

— О, не! Разбира се, че не! Никой няма да ви направи нищо, което не искате... — на Елф също ѝ се доплака. Просто желаше да помогне на тази жена, но всичко се объркваше.

И с Форт бе станало така. Дали наистина не бе просто непохватна?

Елф се огледа наоколо и в главата ѝ започна да се оформя идея. Тя докосна склучените ръце на Диби.

— Радвам се, че лорд Уолгрейв се е погрижил за вашето благополучие. Не се тревожете за нищо друго. Но предложението ми си остава. Ако имате проблем или сте в нужда, само изпратете някой със съобщение до Малърън Хаус на Марлборо Скуеър и аз ще направя каквото мога.

След тези думи тя даде на нетърпеливото момиченце неговото пени и се върна в каретата.

Докато подскачаха по обратния неравен път, Частити попита:

— Значи не е в нужда?

— Очевидно мисли, че е добре. Вероятно, защото брат ти я е направил пенсионерка с една гвинея седмично.

— Ти май си доста ядосана?

— Мисля, че го е направил просто за да ме ядоса!

— Може би малко. Но знаеш ли, той е добър по природа. Откакто стана лорд, направи много подобрения. Със слугите се отнасят добре и им се плаща повече. Разбрах, че е посетил всичките ни имоти и е разрешил дългогодишните затруднения на наемателите ни. Нашият баща не беше добър, а по-скоро истински скъперник.

— Радвам се, че Форт се държи отговорно — каза искрено Елф. Обичаше да слуша за добродетелите му. Все пак още бе ядосана от намесата му в нейните работи. — Имам план...

Частити направи ужасена гримаса:

— Сега пък какво?

Елф се засмя.

— О, нищо порочно, уверявам те.

— Сигурна ли си?

Нещо в гласа на Частити накара Елф да попита:

— Да, защо?

— Защото тази сутрин посетих Форт и най-сетне го намерих, седнал на едно канапе. Нали ми каза, че когато застане във вертикално положение, ще се чувстваш свободна отново да го нападнеш?

— Той не е във вертикално положение, когато е на канапе!

— Сигурна съм, че ще се опита да се изправи на крака, когато влезеш в стаята.

— И несъмнено ще се нарани.

— Елф, страх ли те е?

Тя погледна снаха си.

— Разбира се, че ме е страх.

— Може да нареди да те изхвърлят — забеляза Частити. — Мисля, че трябва да опиташ. Той ми каза, че веднага щом се възстанови, смята да се премести в Уолгрейв Тауърс.

Елф се паникьоса. Беше се поуспокоила от мисълта, че Форт се намира само на няколко улици разстояние.

— А ние скоро ще бъдем в Абатството. Никой не стои в Лондон през лятото. Господи, всичко може да се случи, ако позволя месеците да се изнижат така. Ох, това е по-лошо от посещение при зъболекар!

Частити се засмя.

— Ах, какви романтични чувства! Ще отидем ли да го посетим?

Форт се зарадва, когато чу, че сестра му е пристигнала, защото възстановяването му протичаше безкрайно досадно. А и умът му, останал без работа, придоби досадния навик да се отклонява към Елф Малърън. Или по-точно към Лизет в неговата стая — рошава, с маска, топяща се от докосванията му, довеждаща го до екстаз заедно с нея.

Струваше му се дяволски трудно да смеси това същество с милейди Елф, с острия ум и още по-остър език. И все пак по някаква причина, мисълта Елф да е тук с пясъчните си коси и без маска и да прави с нея същите неща, които бе правил с Лизет...

Дяволите да го вземат!

Ако можеше да измисли някаква причина, щеше да се премести в друга стая. В която и да е друга стая. Той огледа с отвращение тежките мебели и мрачните завеси. Можеше да се обзаложи, че в стаята витаят призраци. Нямаше да бъде далеч от истината. Призраците на баща му и на Лизет все пак бяха твърде странна компания за леглото.

Тъкмо се усмихваше на тази мисъл, когато Частити влезе с букетче в ръка.

— Рози? Очарователно, но е необичаен подарък за един джентълмен.

Тя се наведе и го целуна по бузата.

— Не виждам защо трябва да се подаряват цветя само на дамите. А и са от Елф — в нехайния начин, по който изрече тези думи, се криеше лека бдителност.

Тъй като не знаеше как да реагира, той извърна поглед встрани:

— Колко... странно.

Розите бяха хвърлени в скута му и сега го нападаха с уханието си.

— Джентълмените обикновено се държат учтиво, когато им поднасят подаръци.

Форт погледна протичкия букет от розови, кремави и жълти рози.

— Само към подаряващия — отбеляза той.

— Тя е долу. Да я повикам ли?

Елф си наложи да седи тихичко в приемната даже когато мина достатъчно време, за да разбере, че Форт няма да я приеме. Изкушаваше се да отиде горе и да влезе насила, но това едва ли щеше да свърши чудеса.

А и щеше да ѝ се отрази много зле на нервите да се срещне с него в онази стая с онова легло, с онази пейка и онова огледало.

Затова не бе напълно съкрушена, когато Частити се върна с една от розите в ръка.

— Значи не ги изхвърли през прозореца?

— Все още е почти прикован на канапето — Частити сви рамене и ѝ подаде розата. — Не беше много ясен, но подозирам, че искаше ти да я вземеш. Все пак няма да те приеме. Изглежда твърдо решен.

Елф стана, взе розата и вдъхна сладкото ѝ ухание.

— Каза ли защо?

— Не твърде свързано, но спомена, че не искал да извърши убийство или самоубийство. Може би времето...

— Не, не времето — каза Елф, като поведе Частити навън. — Времето просто вкоравява някои неща.

Бяха изпратили каретата обратно вкъщи, затова тръгнаха пеш от Абингтън Стрийт към Марлборо Скуеър.

— Но какво можеш да направиш? — попита Частити. — Не мисля, че ще помогне, ако му се натрапиш.

— Ще го ужиля — отвърна Елф.

Точно тогава минаха покрай един магазин за играчки. Елф влезе вътре и купи топка и чашка, като топката беше завързана за дълга връв. След това нареди да я изпратят в Уолгрейв Хаус с поздрав от мадмоазел Лизет.

Форт уволняваше Дингуол.

— Не сте ли доволен от мен, милорд? — попита мъжът. За пръв път показваше някаква реакция и тя изглеждаше като обида.

— Сигурен съм, че работодателят ти е бил доволен от теб, Дингуол. Но той е мъртъв. Реших, че вече е време да го погребем.

— Да го погребете? Милорд, да не би да имате някаква лека нестабилност на ума...

— Дали не откачам ли? Като баща ми? Страшно би ти се искало да ти бъда окован във вериги, нали? Напротив, идва ми умът и осъзнавам, че повече нямам нужда от живо наказание в къщата си. Ще наредя на господин Пеликоу да ти плати заплатата, заедно с щедър подарък за дългата ти служба. Опитвам се да поправам грешките и пропусками на баща си.

Дингуол вероятно беше вбесен, но само устата му потрепери:

— Работата ми е да ви наглеждам! Аз трябва да...

— Трябва да приемеш уволнението си.

— Вие не сте достоен да заемете мястото на баща си.

— Тогава съм сигурен, че ще се радваш да служиш на някой подобър господар — рече Форт, вдигна играчката и хвърли топката по цялата дължина на връвта. Топката не улучи чашата. Той се усмихна на Дингуол.

— Прав сте, милорд — изражението му можеше да се разбере почти като състрадание. — Опитах се, но не мога да направя нищо — след това се поклони и излезе.

Форт отново хвърли топката и този път тя влезе в чашата.

— Справих се с един от призраците — каза той.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

На следващия ден, във вторник, скоро след закуската, пристигна свитък — прелестно нещо от розова хартия, завързано със сребърна панделка и украсено с мънички копринени рози. Когато го разви, оказа се стихотворение, вероятно написано със собствената ѝ ръка и хитро украсено с цветчета и летящи птички.

Той смачка хартията на топка и я хвърли в другия край на стаята.

Проклетата жена бе невъзможна! Подобно на другите Малърън, смяташе, че нейното желание е закон.

Когато срядата мина без друг натрапчив подарък, Форт си помисли, че е в безопасност. Чувстваше, че е странно разочарован, но смяташе, че това е от скуката!

Вече си беше легнал, когато песента започна.

Той изруга, взе патерицата, докуцука до прозореца, надникна през завесите и видя осветената от фенера група. Облечени във венециански стил, музикантите под прозореца му бяха с наметала и маски, вероятно за да му напомнят за Воксхол и Лизет.

Певецът с изящния глас като че ли беше евнухът Джиолето, понастоящем най-обожаваната звезда в операта. Акомпанираха му две китари и една флейта. Никоя от фигурите не напомняше за Елф.

Дявол да го вземе, музиката го трогна, макар песента да бе някаква глупост за отблъснат любовник, чезнец от мъка, увяхващ, задето не вижда любимата си...

Той събра мислите си, докуцука обратно до леглото, позвъни и нареди да изгонят оркестъра.

В четвъртък, пристигна малка кутийка, в която имаше пръстен с красив топаз и оса, гравирана така, че да изглежда като уловена в бижутото. Прилягаше точно на пръста му.

Беше запазил смачканото стихотворение и розите, макар че те бяха започнали да увяхват. Не му се искаше да се разделя с този

подарък, но в духа на играта го сложи обратно в кутийката и нареди да му донесат хартия и писалка.

Бележката беше кратка.

„Лорд Уолгрейв съжалява, но няма да бъде прилично да приеме такъв скъп подарък.“

След това я запечата и изпрати кутийката и бележката на лейди Елфлид Малърън в Малърън Хаус.

В петък пакетчето дойде с редовната поща. Той го отвори и видя тясна кутийка и спретната малка бележка.

„Тя съжалява, задето е престъпила границата на приличието и може само да поднесе извинение за силата на чувствата си. Моли се лорд Уолгрейв да приеме тази дреболия в замяна на пръстена.“

Дългата тънка кутийка съдържаше сребърно черно ветрило. Някои женствени типове вече бяха започнали да носят ветрила, но той не бе от тях. Все пак това нямаше да бъде необичаен подарък от ухажор на дама, а и тя бе взела предвид траура му.

Не можеше да знае, че вече се е отказал от него и отново се облича цветно.

Той отвори лениво ветрилото и се засмя на глас. Беше украсено със серия картини на дама в рокля на червени райета, която бавно повдигаше поли, за да закопчае жартиера си, и през цялото време се усмихваше най-приканващо.

Той обърна ветрилото от другата страна и намери там най-обикновена картина на Воксхол Гардънс. Обикновена, разбира се, ако Воксхол не съдържаше толкова много спомени.

След това видя, че в кутийката има сгъната хартия и я разви. Оказа се още едно стихотворение, и то доста дръзко.

Господи, у Елф Малърън нямаше и капка свян! Сериозно ли му предлагаше да се върне в живота му като негова играчка?

Но всъщност кой с кого си играеше?

Не можеше да определи дали е зарадван или отвратен от дръзкото ѝ държане, но то със сигурност го изнервяше. Какво ли щеше да направи след това? Тази жена очевидно бе способна на всичко!

Форт съзерцаваше алената дама на ветрилото, когато се появи Джак.

— Всичко е готово за довечера, Форт! Разбира се, нямаме нищо против да се веселим тук, но няма ли да ти е по-удобно долу, след като си вече по-подвижен?

Форт затвори ветрилото.

— Чудесна идея. Смятам да наредя да ми сложат легло долу, в кабинета, за известно време. Какъв смисъл има да стоя тук?

— Ето това наричам дух!

— И тази стая е пълна е тревожни спомени.

— Баща ти, а? — Джак се огледа. — Защо не ѝ сложиш нови мебели? Да я направиш по-съвременна. Този тежък дъб и кадифето някак не стоят добре. Това ветрило ли е?

Вместо отговор, Форт го разтвори с Воксхол навън.

— Охо! Купуваш подаръчета на дамите, а? Има още живот в старото куче! — той отиде до малката масичка, на която имаше чаши и гарафи. — Сигурен ли си, че не искаш да доведем няколко хубавки развратнички за твое удоволствие?

— Напълно — неочаквано Форт взе решение: — Всъщност подозирам, че скоро може да се ожения.

Джак се обърна към него с полупълна чаша в ръка.

— *Да се ожениш?* Та ти дори не си намеквал...

— Имах достатъчно време да помисля върху това. Лейди Лидия Норт ще свърши идеална работа.

Джак се втренчи учудено в него.

— Лейди Лидия? Не е ли тя онова глуповато усмихнато девойче с големите очи? Никога не съм и предполагал, че си заинтересован.

— Баща ѝ ме ухажва от известно време. Макар и без особено въображение, трябва да призная...

— Какво?

— Не обръщай внимание на каприза ми. Нека просто кажем, че неочаквано съм придобил интерес към лейди Лидия.

Джак се обърна да донапълни чашата си, но след малко каза:

— Ако трябва да бъда честен, Форт, мисля, че до една седмица вече ще те отегчава до сълзи.

— Човек никога не знае какво се крие под моминския свян. Но поне ще ме пази от други дами.

Джак се приближи до него и сложи в ръката му чаша с вино.

— Не прави нищо прибързано, старче. Довери ми се. Изчакай, докато се вдигнеш. Тази стая направо може да побърка човека.

— Със сигурност лейди Лидия е невяста, каквато се очаква от мен да избира.

— Добре де, защо пък сега да започваш да правиш това, което очакват от теб? — Джак седна и поклати глава. — Чувал ли си някога историята за човека, който се застрелял от страх да не го хване чумата?

Форт отпи бавно глътка вино.

— Да, но не виждаш ли красотата на това, сам да избереш от какво да умреш?

Син влезе в дневната с лист хартия в ръка.

— Получих странна покана.

Елф и Частити вдигнаха погледи от бродериите си.

— Защо да е странна?

— Уолгрейв ме кани тази вечер у тях на карти.

— Значи е по-добре? — каза Елф с грейнали очи.

— Поне малко. Но защо ще ме кани?

— Ще отидеш ли? — попита Частити.

— Разбира се, че не. Като нищо ще го удуша.

Елф се поспря над ръкоделието си.

— Ех, да бяхме еднакви близнаци!...

Той веднага разбра какво иска да му каже.

— Не ставай глупава. Мъжете и жените едва ли могат да бъдат напълно еднакви.

Тя направи гримаса:

— Тогава много близки по външност.

Елф щеше да нахлуе в дома на Форт, ако можеше поне за момент да повярва, че ще ѝ се размине, но нямаше намерение да се прави на глупачка.

Още веднъж.

Вместо това му изпрати безвкусна кърпичка от червена коприна, обрамчена със златна и черна дантела.

На другата вечер, макар че не му бе приятно да излиза в такъв вид, Форт нареди да му приготвят каретата и да го откарат в стаята за хазарт в Уайтс, където отиде с куцане до един стол.

Веднага бе заобиколен от приятели и просто любопитни играчи. Разказа им подобрената история за някакъв луд на пристана, който стрелял в тълпата и за нещастие го улучил. Всъщност забавляваше се страхотно и мълчаливо обвиняваше Елф Малърън, задето го е държала в дома му цели две седмици.

Докато не се появи Ротгар.

Форт го погледна, едновременно нащрек и хладно. Все пак за пръв път се виждаха след срещата им у Сафо.

Веждите на маркиза се повдигнаха леко и той се приближи до младия лорд.

— Радвам се, че ви виждам възстановен, Уолгрейв.

— И за мен е облекчение — рече Форт. — Чувствам, че вече мога да управлявам живота си.

— Изключително се радвам.

— Всъщност — каза Форт, внезапно решен да бъде жесток — мисля да се оженя.

— Наистина? — Ротгар отвори златната си кутийка за енфие с една ръка и я протегна към събеседника си.

Форт си взе мъничка шипка.

— Все още нищо не е уредено, разбира се — каза той и смръкна енфието с наслада. — Но бащата на младата дама ми дава основания да се надявам.

Ротгар само се позабави леко, преди да използва енфието, и след това, преди да избърше пръстите си в копринена кърпичка. Накрая се усмихна одобрително.

— Приемете предварително поздравленията ми по случай щастливото събитие.

След тези думи се поклони и се отдалечи, като остави Форт, нападнат от внезапни съмнения. Трябваше да се сети преди това, че Ротгар не желае друг съюз между семействата им, дори и при положение че Елф и Форт се бяха възползвали от привилегиите на брака.

Бягайки от Елф, Форт може би правеше точно това, което желаше Ротгар.

За момент старият порив се върна — поривът да прави всичко, за да затруднява живота на Ротгар. Но го потисна и се съсредоточи върху картите. Вече беше престанал да съди за всяко свое действие по ефекта му върху семейство Малърън.

На следващата сутрин Елф се ровеше из някакви финансови отчети, когато Ротгар влезе при нея. Вместо да превърне будоара си в място за работа, тя бе направила от една празна стая свой кабинет и той сега бе едно от любимите ѝ убежища.

— Само работа и никакви забавления, а? — забеляза брат ѝ.

Елф му се усмихна:

— Може би са само забавления.

— Тревожно много приличаш на Брайт.

— Предполагам, че всички сме замесени от едни и същи съставки. Знаеш ли, че ако купим...

— Не — каза той и вдигна ръка. — Не се интересувам от тези неща. Обясни ги на Брайт. Мисля, че трябва да започнеш да излизаш в обществото.

— Толкова е скучно там. Хората никога не си говорят за интересни неща.

— Като търговия и печалба — каза сухо той. — Уолгрейв отново диша свеж въздух.

Елф остави писалката и насочи цялото си внимание към него.

— Видях го снощи в Уайтс.

— Това едва ли може да се нарече свеж въздух.

— Предполагам, че е минал по улиците, за да стигне дотам.

— Ходеше ли?

— С бастун и с известни трудности. Слугите му го носеха почти до масата.

Стомахът на Елф внезапно се бе свил на топка. Беше дошло време да се действа. Но щеше да го види. Най-сетне щеше да го види.

— Как изглеждаше? — попита тя.

— Общо взето — добре. Не толкова мрачен.

— Слава богу. Питам се... — питаше се къде ли може да се появи отново, но не искаше да го изрича. Боже господи, беше загубила всякакво достойнство пред семейството си по този въпрос. Всички знаеха за отчаяната ѝ любов. Но все пак не искаше да го изрича.

— Мисля, че ще отиде на пикника на лорд Коулпорт във вилата му в Челси.

— *Пикник?* Мога да повярвам за Уайтс, но пикниците обикновено се посещават от дами. Може ли един куршум да промени човека дотолкова?

— Може би просто копнее за чист въздух.

След тези думи Ротгар излезе. Елф седна и прехапа долната си устна.

Щом като брат ѝ бе дошъл специално да ѝ каже за пикника, значи бе направил някои проучвания и смяташе, че Форт ще бъде там. Това не означаваше непременно, че според брат ѝ тя трябва да отиде.

Е, трябваше ли?

Елф погледна спретнатите колонки цифри, които разказваха историята за приходите и разходите на някакъв склад за тъкани за тапицерии. Животът можеше да бъде виждан и като колонки с цифри. Ако не се опиташе да види Форт, можеше спокойно да приеме, че няма смелостта да преследва целта си.

И трябва да го остави да прави каквото си иска.

Звучеше изкушаващо, защото точно това се очакваше от дамите, точно за това бяха обучавани. Трябваше да си стои кротко вкъщи и да го остави да я ухажва. Правата на дамата се изчерпваша с това, да приеме или отблъсне предложението.

Но не смяташе, че Форт ще я ухажва. Дори и да я желаше.

Трябва да я желаше. Със сигурност усещаше същото привличане към нея, каквото и тя към него. И проблемите бяха по нейна вина, задето бе постъпила така лошо с интимните му чувства. Трябваше да оправи това.

Веднага разбра, че е стигнала до правилното, единственото решение. Както всички вече откриваха, тя бе истинска Малърън. Не можеше да се сдържи да не отклони кораба на съдбата.

Елф се изправи и се намръщи на мастиленото петно на пръста си. Господи! Сигурно щеше да се махне с лимонов сок.

— Е? — попита Частити, като извади Елф от мислите ѝ. — Искаш ли да отидеш на този пикник?

— Отчаяно. Но би ли било разумно?

— Честно казано, не зная. Той не говори с теб. Но все още държи някакви стихотворения, ветрило, играчка и една ужасно безвкусна кърпичка. И едва преди няколко дни накара камериерката да изхвърли останките от някакви рози.

Елф едва потисна усмивката си. Това ѝ даваше някакви надежди.

— При всяко положение — нека да отидем. Поне ще го видя.

Докато чакаше Шантал да ѝ донесе роклята, крачеше неспокойно из стаята. Половината от нея искаше да отмени плановете, да отложи тази среща за друг ден. Но нуждата ѝ да бъде с него, дори и сред тълпата, превъзмогна страха ѝ, да не би да я погледне студено или дори да ѝ обърне гръб.

Беше запазил подаръците ѝ.

Тя прегърна тази мисъл, докато Шантал се върна с роклята и започна да помага на господарката си да я облече.

Елф не се погледна в огледалото, докато и последната връзка не бе завързана. След това се обърна към него, издиша облекчено и се усмихна.

— Изглежда добре, нали, Шантал?

Кехлибаренокафявата коприна придаваше богат ефект, който щеше да бъде малко силен за бледата ѝ кожа, ако не бяха кремавите дантели по врата и ръкавите ѝ.

— Всъщност — каза Елф, като се обърна настрана, за да провери линията на роклята с обръчите — моята коса е светлокехлибарена! Това звучи далеч по-добре от пясъчна.

— Да, милейди. Като цяло е хубаво. Може да се каже, че е... интересно.

— Интересно ли? — повтори Елф с крива усмивка. — Не казват ли същото за дами над определена възраст? — все пак с внезапна увереност чувстваше, че изглежда добре.

Когато отново погледна в огледалото, видя, че роклята е постигнала точно това, което бе възнамерявала. Тя изразяваше истинската Елф Малърън — начинът, по който се чувстваше тези дни:

уверена жена, надхвърляща консервативните очаквания на обществото. Личност, развълнувана от възможностите да прави интересни неща с живота си.

— Каква шапка желаете да носите с нея, милейди?

— О, голямата сламена шапка, за да засенчва лицето ми!

Докато чакаше Шантал да намери шапката, продължи да се гледа в огледалото. Не от суета, а от задоволство от добре свършената работа. Една от многото.

Едно изгоряло парче земя близо до пристанището бе закупено от семейството и тя вече се бе срещнала с архитекта, който щеше да построи там старопиталище. Дибби Кътлоу и други като нея щяха да имат добро място, където да преживеят старините си, без да се налага да напускат района, в който се чувстваха удобно.

В бъдеще щяха да бъдат построени други подобни заведения из Лондон. Старите биваха затваряни твърде скоро. Все още обмисляше как да разпространи слуха за начините да се отлага бременността, докато настъпи подходящият момент.

Елф сложи ръце на плоския си корем. Поне вече не я тревожеше възможността за неудобно майчинство. Разумната ѝ част ликуваше, но едно мъничко бунтовно ъгълче от съзнанието ѝ плачеше. Не можеше да бъде сигурна, че ще спечели Форт, а едно негово дете щеше да бъде истинска скъпоценност.

Това щеше да го обвърже с теб, каза суровата ѝ честност.

— Да, и това — прошепна Елф на жената в огледалото.

След това Шантал се върна със сламената шапка, като сръчно завързваше кехлибарена панделка от рипсена коприна. Тя оправи къдриците на Елф, постави върху тях красива дантелена шапчица и сложи сламената отгоре, като завърза панделката под брадичката ѝ.

— Очарователно, милейди! — заяви Шантал, както ѝ се стори, с искрено одобрение.

Елф излезе от стаята, като се надяваше камериерката ѝ да е права.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Беше ден, и то идеален за пикник. Бяха благословени с безоблачно небе, но и с лек ветрец, който да ги разхлажда. Под сенките на дърветата бяха наредени маси с храна и напитки, а дамите и господата се разхождаха по пътечките и моравите, и си говореха. От едната страна малък оркестър свиреше спокойна, приятна музика.

Прекрасен английски летен ден.

Двете с Частити се отправиха към къщата, където Елф видя лорд Коулпорт да стои прав до стола на жена си, близо до стъпалата на терасата. Неочаквано се закова на място.

Частити се обърна към нея.

— Какво има? — тя проследи погледа на Елф. — О, ето го Форт. Но защо си толкова потресена? Нали очакваше да го срещнеш тук? Защото вече не е в траур ли? Явно съм забравила да ти го спомена.

Наистина беше леко изненадана да види Форт в синя копринена дреха, но не това бе накарало Елф да замръзне. Не виждаше ли Частити? До него седеше последната любимка на Лондон — дъщерята на лорд Коулпорт, Лидия.

Лейди Лидия, в изящна рокля в бяло и лилаво, и шапка, която сякаш бе направена само от дантели и цветя, стоеше до Форт и му се усмихваше, сякаш той беше оживял бог. Лордът отвърщаше на усмивката ѝ, сякаш тя бе най-очарователната личност, която някога бе виждал.

Макар наистина да бе очарователно, момичето едва ли можеше да изрече две свързани изречения. Какво тогава го омагьосваше толкова?

Като че ли не бе очевидно! На Елф ужасно ѝ се прииска да изтича до лодката и да се върне у дома.

Такова бягство обаче бе немислимо, затова тя повика на помощ годините светско обучение и започна да се усмихва и да бърбори, докато стигне до домакина. Лорд Коулпорт ги поздрави любезно,

затова Елф предположи, че се държи както трябва. Не можеше да бъде напълно сигурна в това, понеже се чувстваше разбита от страх и гняв.

Трябваше да отиде и да поговори с Форт. Какво я беше прихванало да идва тук със сестра му? Разбира се, нямаше намерение да пренебрегва присъствието му. Беше дошла да го ухажда, проклето да бъде черното му сърце!

Ако момичето не отидеше другаде — което не бе особено вероятно — щеше да се наложи да говори и с нея. Щеше да бъде забележително едностранен разговор, помисли си Елф с нужната хапливост.

Не виждаше смисъл да отлага. Веднага щом успяха да се откачат от Коулпортови, тя събра всяко парченце Малърънов дух и отиде да се усмихва и бърбори с Форт, и красивата му компания.

— Радвам се да видя, че се възстановявате, Уолгрейв.

Може би — но само може би — като че ли му беше малко трудно да срещне погледа ѝ.

— Благодаря ви, лейди Елф. Познавате ли се с лейди Лидия?

Тя се усмихна на момичето.

— Малко. Какво красиво място притежава семейството ви тук!

Лидия се изчерви, сякаш ѝ бе направен скандален комплимент.

— Да, така е, нали?

— Особено като се има предвид, че градът става толкова горещ и прашен.

— Да, така е, нали?

Елф не можа да се стърпи и хвърли невярващ поглед на Форт. Той я погледна предизвикателно. Тогава Елф разбра.

Това бе директен отговор на настоятелните ѝ ужилвания. Мили боже, отново ли го бе тласнала към опасност?

Тя си пое решително дъх и седна на пейката до Лидия, като остави Частити да говори с брат си. Той я погледна внимателно, сякаш се чудеше какви са намеренията ѝ, но след това се обърна към сестра си. Елф се усмихна на съперничката си.

— Това е първото ви идване в Лондон, нали, лейди Лидия?

— Да, милейди.

— Хареса ли ви?

Момичето се огледа:

— Всички са много мили.

Желанието на Елф да се състезава, неочаквано се превърна в порив да покровителства. Господи, та това дете трябваше да е още в училищната стая!

— Може би ви идва малко много? — предположи нежно тя.

Лидия се обърна към нея и в очите ѝ проблесна облекчение, което я направи да изглежда още по-прекрасна.

— О, да! Това е точния израз. Всички бяха ужасно мили, и такава ласкателно внимание, но... — тя се изчерви. — Ще се радвам да се прибера по-скоро у дома.

Елф посегна и стисна ръката ѝ. Не можеше да си представи, какво е да си още на седемнадесет и да предизвикваш събирането на тълпите, дори ако само се движиш по улицата.

— Следващия път, когато дойдете тук, ще се чувствате далеч по-уверена.

— Предполагам — отвърна Лидия, но сведе поглед и започна да мачка украсата на красивата си рокля.

— Не искате да се връщате?

Момичето вдигна поглед, сякаш се питаше дали е разумно да даде искрен отговор. Елф осъзна, че не е толкова глупаво, а просто много младо и следователно срамежливо.

— Предполагам, че ще бъде различно, ако се върна в Лондон като омъжена дама.

Устата на Елф пресъхна.

— Има ли такава вероятност?

Лидия се изчерви.

— Няколко господата изразиха обожанието си — но погледът ѝ се плъзна издайнически към Форт.

Сърцето на Елф бе прерязано от такава болка, че ѝ бе трудно да диша. Беше очаквала Лидия да е хубавица с кокоши мозък, твърде недостойна за Форт, но тя бе очарователна, невинна и искрена. Все пак твърде млада. Прекалено млада. Какво си мислеха родителите ѝ?

Когато Елф заговори, чувстваше само искрено желание да помогне.

— Със сигурност може и да не се бърза толкова. Ако бях на ваше място, щях да се порадвам малко повече на моминството. Уверявам ви, няма да ви липсват предложения поне още година-две.

Лидия се засмя толкова очарователно, колкото правеше всичко останало.

— И майка ми казва така. Но след като ги умолявах да ме доведат в Лондон... И... — Лидия погледна отново към Форт, който сякаш бе насочил цялото си внимание към Частити и господина, присъединил се към тях.

Очевидно, трябваше да говори открито.

— Лорд Уолгрейв е красив мъж — рече Елф.

— Да, вярно е — отвърна Лидия, но не като увлечено момиче, а просто констатираше факта.

— И една от най-добрите партии.

— Наистина.

— Може да бъде приятна компания.

— О, да. Той постоянно се шегува с мен и ме кара да се смея.

На Елф ѝ се прииска да избухне в сълзи. Беше се шегувал с нея само за малко в избата, а когато бяха крещели за помощ, се бе стигнало до смях, но никога не бе познавала истински веселата страна на Форт.

И все пак тази му страна се проявяваше с лекота при Лидия.

Тя се усмихна на момичето, което можеше да ѝ открадне възлюбления, и каза възможно най-искрено:

— Позволете ми да ви дам един съвет, скъпа, макар и да не сте ми го искали. Вие сте много млада. Не се хвърляйте към женитба поради някаква друга причина, освен най-дълбока преданост. Но ако изпитвате такава преданост към лорд Уолгрейв, приемете предложението му сега. Съмнявам се, че догодина все още ще бъде свободен.

Лидия помисли малко и каза:

— Благодаря ви, лейди Елф. Мисля, че това е разумен съвет.

Форт се питаше, как е могъл да си помисли, че може да се ожени за едно дете. О, тя бе невероятно хубава, и при това чаровна. Но имаше чувството, че ако се ожени за нея, няма да е в състояние да я докосне с години. А дори и да минеха тези години, не можеше да си представи, че ще прави с нея същата дива любов, каквато с Елф Малърън.

Елф изглеждаше добре. Може би по-малко оживена от обикновено, но бе повече спокойна, отколкото потисната. Въпреки

опитите си, Форт не можеше да се стърпи да не хвърля от време на време крадливи погледи към нея, докато тя се разхождаше и говореше с този или онзи. Осъзна, че е облечена в друг стил. Не, не стилът, а цветът. По-силен цвят, но ѝ отиваше.

След това му се наложи да потисне смеха си. Цвят на оса. Господи, тя щеше да бъде истинска смърт за него, ако не внимаваше!

— Не харесвате ли лейди Елф, милорд?

Той погледна Лидия.

— Да я харесвам ли? Защо питате?

— Защото се мръщехте към нея.

Той си наложи да се усмихне.

— Може би слънцето е светело в очите ми. Лейди Елф е сестра на зет ми. Донякъде сме роднини.

Беше очевидно, че Лидия усети уклончивия отговор, Форт беше приятно изненадан, че не е глуповата.

— Проведохме очарователен разговор.

— Разговорът е едно от главните умения на лейди Елф.

— Бих искала да е и едно от моите — рече Лидия с тъжна усмивка, която можеше да спре дъха на много мъже.

Господи, наистина беше невероятно красива! Едва ли щеше да има такава поне още едно десетилетие. Защо изпитваше съмнения? Тя щеше да узрее и можеше да бъде научена да бъде силна, с остър език, да се наслаждава на любовните игри във всичките им форми...

— Вие сте приятна компания — увери я той и вдигна ръката ѝ за флиртуваща целувка. — Бъбривата жена скоро принуждава мъжа да се пропие.

Помисли си да я целуне по устата. Красивите ѝ, сочни и нежни устни трябваше да го съблазняват. Вместо това обаче си мислеше, че тя ще е шокирана, колеблива и треперееща, и че би било адски досадно, докато я накара да се отпусне. Прииска му се да е достатъчно подвижен, за да дръпне момичето на някое уединено място и да изпробва тази си теория.

Ами ако тя се окажеше от типа жени, които искаха светлината да е изгасена, които се отвращаваха от интимни експерименти?

Той отново гледаше Елф и си спомняше Лизет. По дяволите, как му се искаше Лизет да е истинска! Щеше дори да ѝ прости, че го е изтощила до сълзи, ако можеше да я има за своя любовница.

Проблемът бе, че тогава нямаше да иска да се отдалечава от нея, за да прекарва дължимото време с красивата си, трепереща съпруга...

— Мисля, че ви отегчавам.

Той рязко се обърна към Лидия, като се страхуваше, че се е изчервил от чувство на вина.

— Ни най-малко.

Тя не изглеждаше обидена, а просто искрена.

— Не съм изненадана. Все още съм много млада и това, което ме интересува, не интересува вас.

Неочаквано започна да му изглежда далеч по-привлекателна.

— Кажете ми тогава какво ви интересува?

Елф реши, че е била достатъчно дълго на пикника и може да си отиде, без да предизвика коментари. Тя откъсна Частити от оживения ѝ разговор с приятели; приятели, които като че ли вече не таяха съмнения за стария ѝ скандал, слава богу.

— О, аз съм напълно реабилитирана от благородния акт на Син — каза Частити, докато отиваха към домакините, за да се сбогуват:

— Но никой не знае за това.

— Елф, не ти прилича да бъдеш наивна. Син набързо получи титла от краля, Форт е ранен. Измислени са стотици истории, за да го обяснят, и всяка е по-велика от предишната. И двамата са герои, а Син просто иска да се качи на кораба и да избяга!

Елф се засмя:

— О, скъпа! Бях толкова погълната от други неща, че не съм в течение. Разбира се, всички искаха да говорят за героичната двойка под бука.

Частити направи гримаса.

— Казах му, че е пълен глупак — след това придоби първоначалната си физиономия и благодари на лорд Коулпорт за любезното му гостоприемство.

— О, да, получи се много добре, лейди Реймор, няма да го отрека — той погледна с грейнало лице към Форт и Лидия. — Всичко става така, както трябва.

В този момент Елф говореше с лейди Коулпорт, която леко завъртя очи.

— Скъпата ни Лидия е зеницата на окото на баща си. Както знаете, тя е единствената ни дъщеря.

— Много е красива, а освен това е и чаровна.

— Да, милото дете притежава всеки дар от Бога.

Елф едва се стърпя да не се изкикоти на киселия ѝ тон. Сега вече знаеше източника на остроумието и мъдростта на Лидия. С такава майка, със сигурност нямаше да ѝ бъде позволено да направи нищо прибързано.

Това все пак не означаваше, че няма да има годеж, който да продължи година-две.

Много добре. Елф обаче трябваше да направи едно последно нещо. Тази нощ.

Форт наблюдаваше как Елф и Частити вървят надолу към лодката. Щом си отидоха, следобедът внезапно му се стори далеч по-малко интересен.

Глупости! Той отново се съсредоточи върху Лидия, като се чудеше, защо не чувства никаква страст към едно толкова красиво същество.

— Нещо не е наред ли, милорд?

Той се направи, че трепва от болка.

— Кракът започва да ме наболява. Мисля, че трябва да повикам каретата си и да си тръгна бавно към дома.

Тя веднага скочи:

— О, разбира се! Ще изпратя някой слуга.

След малко се върна, придружена от родителите си и от един лакей. Форт се сбогува, след това закуцука живописно през градината към пътя. Лакеят го придружи, но и Лидия също.

Това щеше да предизвика приказки. Да не би да се опитваха да го принуждават?

Докато стигна до пътя, кракът наистина вече го болеше и му се искаше да си е у дома, в леглото.

Какъв дявол го бе накарал да излезе толкова рано?

След това си спомни за целта си и се взря в Лидия Норт. Тя го гледаше с искрена загриженост.

— Каретата ви още не е пристигнала, милорд, а съм сигурна, че не бива да стоите прав. Томас, иди да донесеш един стол на лорд Уолгрейв.

Лакеят забърза нататък и за момент двамата останаха сами.

Дали тя не бе направила така нарочно, надявайки се на обяснение? Та той почти бе уредил всички подробности с баща ѝ.

Какво искаше?

Какво трябваше да иска?

Разговорът им, интелигентността и добротата, които бе открил в нея, го накараха да зададе този въпрос.

Същата вечер Елф отиде на опера, след това на вечеря у дукеса Дарби.

Върна се вкъщи след полунощ. Именно по тази причина бе помолила Хюно да я чака в конюшните на Малърън Хаус в един. Срещна се с него, облечена в някакви дрехи, които беше откраднала от стаята на Син. Панталоните ѝ бяха твърде тесни в бедрата и твърде широки в талията, но иначе ѝ ставаха. Беше няколко сантиметри пониска от близнака си, но това само означаваше, че крачолите и ръкавите ѝ леко висяха.

Тъмнокожият Хюно бе почти невидим в сянката на конюшнията, но го видя как поклаща глава.

— На добра светлина няма да излъжете никого, милейди.

— И нямам такова намерение. Просто си помислих, че ще съм в по-голяма безопасност, ако съм облечена като мъж.

— С мен можете да ходите по улиците в обичайните си дрехи и никой няма да ви докосне. Просто вие, Малърънови, обичате да играете разни игри.

Елф му се усмихна ослепително.

— И тук може да си прав — тя го поведе надолу по близката улица. — Не е далеч. Просто си помислих, че ще е разумно да си взема страж.

— Разумно — рече той.

Елф се засмя. Беше ѝ приятно да се разхожда по тъмните улици и да е в безопасност от пийналите господа и обикалящите джебчии.

Беше в пълна безопасност, защото пистолетът на Форт се намираше в джоба ѝ. До него се гушеше нож в калъф, а имаше и още един нож в десния си ботуш. С нея беше и Хюно, който можеше да се справи с малка армия, с ножовете и смъртоносните си ръце.

Все пак не бе напълно щастлива, защото се страхуваше от това, което трябваше да направи.

Отиваше да освободи Форт.

Както очакваше, къщата беше тиха. Форт, все още инвалид, сигурно си бе легнал рано, а слугите едва ли щяха да пропуснат възможността да се наспят добре. Все пак не можеше да бъде сигурна, че всички ще са си по леглата.

Елф се поспря да вдъхне сладките ухания на тъмната градина и да си признае, че това последно приключение ѝ носи наслада. Всъщност всички приключения ѝ носеха наслада. Това вълнение беше като вино — сладко и освобождаващо.

Да, ужасно много приличаше на Син.

Хюно я наблюдаваше усмихнато.

— Бог да е на помощ на мъжа, за когото ще се омъжите.

— Може би ще спестя тези главоболия на всички мъже. Стой тук. Не се притеснявай, най-лошото, което може да се случи, е да бъда изхвърлена като мръсно коте. Бъди готов да хванеш във въздуха летяща Малърън.

Той се засмя и Елф влезе в къщата. Скоро се озова в познатата кухня. Стаята беше тиха, макар на пода да спяха няколко души, увити в одеяла. Сигурно всички останали слуги бяха по леглата си. Тихо мяукане я накара да сведе поглед и да види котката. Елф приклепна, за да я погали зад ушите.

Не смееше да говори, но се надяваше животното да е разбрало извиненията ѝ, задето го е използвала като средство за бягството си, и благодарностите ѝ.

Поне когато се изправи и тръгна през кухнята, котката не я последва. Нито пък се случи нещо друго, което да ѝ попречи да мине през крилото на слугите и да се качи по стълбите към първия етаж.

Оттук нататък беше лесно. Знаеше пътя към спалнята на Форт.

Предпазливо, с бясно разтуптяно сърце, тя отвори полекичка вратата на тъмната стая. Той сигурно спеше. Елф внимателно стигна

до леглото и докосна повърхността му. Търсещите ѝ пръсти откриха само гладка повърхност. Не беше тук!

Раздразнена, тя дръпна тежките завеси на прозореца, за да погледне на лунна светлина, Форт не само че не беше там, но и стаята не се използваше. На масичката за миене нямаше вода. На пръчката не висяха кърпи.

Ужасена, за момент си помисли, че може да е умрял, но след това разумът ѝ се възвърна. Това не приличаше на дом, в който наскоро е починал някой.

Къде, за бога, беше тогава? С жена?

Ревността подхвърли този въпрос, но разумът веднага го отхвърли. Той със сигурност не бе в състояние да се наслаждава на жени или пък да се скита из града, за да ги търси.

Партерът.

Тя поклати глава и се присмя на себе си. Разбира се, човек с ранен крак нямаше да използва стълбите, освен ако не му се налагаше.

След минута се озова долу, като се опитваше да си припомни предишните си проучвания и да избере вероятната стая. Накрая взе решение и влезе дръзко в кабинета му.

Форт лежеше на леглото и четеше на светлината на една свещ.

Той се сепна и се привдигна, но след това отново се отпусна назад на възглавниците.

— Да не би да се опитваш да ме изплашиш до смърт? Помислих те за Син.

Сърцето на Елф затупа толкова бързо, че тя се уплаши да не припадне.

— Не изглеждаш изненадан, че ме виждаш.

Той затвори книгата и я остави настрана.

— Изненадан съм, но с теб привикнах да очаквам неочакваното. На какво дължа честта за това посещение?

Беше живописно облечен в бяла нощница, а одеялата на тясното легло бяха спретнато подпъхнати под него. Кестенявата му коса висеше свободно, а свещникът близо до него придаваше на главата му златен ореол. Вълна от любов и страст обля Елф и заплаши мисията ѝ.

След това забеляза рамката, която придържаше завивките далеч от крака му, и ѝ се прииска просто да се погрижи за него.

— Кракът още ли те боли?

— Често. Мислех си, че Частити ти докладва редовно.

— Редовно, но без подробности. Съжалявам, че беше прострелян.

— Не мисля, че ти си отговорна за това. Да не би да греша?

— Разбира се, че не!

— При Малърънови всичко е възможно — той хвърли към нея поговорката на семейството ѝ като нож. Също както някога. Пак се заяждаха.

Елф извади внимателно пистолета и го постави на бюрото:

— Искях да ти върна това.

— Благодаря. Все пак можеше да го изпратиш, както изпрати и другите неща.

— Искях да говоря с теб.

— Днес говорихме.

— Насаме.

Той въздъхна и разпери ръце:

— Тук съм и ще ти се наложи да ме жилиш много яростно, за да ме убедиш да се преместя. Във всеки случай кажи, каквото имаш да казваш.

Елф седна на един стол, като се опитваше да не показва колко много са я наранили думите му. Беше очаквала това, нали? Очевидно той не изпитваше същото мощно увлечение като нея. За него тя бе просто една натрапница. Несъмнено възнамеряваше да се ожени за лейди Лидия и смяташе нейната невинност по-скоро за преимущество, отколкото за недостатък.

— Първо — каза тя, — искам да се извиня за всичко, което може да съм направила, за да те нараня.

— Приема се.

— Второ — тя погледна към свитъците, ветрилото и играчката, които лежаха на масичката до леглото, — няма да те притеснявам с повече подаръци.

Той също погледна даровете.

— О, те прогонваха скуката по време на възстановяването ми. Защо да спираш сега?

— За да не направиш предложение на Лидия Норт, само за да си го върнеш на мен.

Той я погледна:

— Мислиш ме за плитък човек, нали?

— Не!

— Не? Смяташ, че бих съсипал живота на едно очарователно момиче, само за да ти отмъстя?

Елф поклати глава, като отчаяно се опитваше да го разбере.

— Ти няма да съсипеш живота й. От теб би станал чудесен съпруг.

— Носиш ли мое дете?

Въпросът я свари неподготвена, макар и да бе възнамерявала да му каже. Затова знаеше, че се е изчервила, когато отвърна:

— Не.

Той се облегна назад, като я наблюдаваше изпод спуснатите си мигли, което й пречеше да разбере изражението му.

— Значи сме имали късмет.

— Да. Голям.

Щом искаше по този начин, Елф щеше да играе играта му.

— Значи нямаш намерение да се жениш за лейди Лидия?

— Не и в близко бъдеще — той сви рамене. — Догодина или след две години, кой знае? Тя е прекрасна млада дама.

— Но млада.

— Откажи се — след това той прибави със съвсем различен тон:
— Днес я целунах.

Елф притаи дъх.

— И се изплъзна, без да поемеш никакъв ангажимент? Истинско чудо!

— Сигурен съм, че си била целувана много пъти и си се изплъзвала без окови.

— Все пак, въпреки дрехите, аз не съм мъж.

— Тези неща са далеч по-рисковани за нас. Не би ли казала, че не е честно?

Той й се усмихна и Елф отново не можа да прочете нищо по лицето му, но моментът й бе скъп. Бяха започнали да говорят като приятели или както би могла да си говори със Син — нещо, което никога не бе постигала с Форт досега.

— Бяхме оставени за малко сами и аз исках да я целуна. Вече бях открил, че изключително благопристойните дами могат да поднесат огромна изненада в това отношение.

Елф преглътна, като знаеше, че се е изчервила.

— Тя, както се оказа, беше също толкова нетърпелива да опита. Започнах много нежно, разбира се, но по нейно настояване станах малко по-дързък. Тя не възрази, но скоро се отдръпна назад.

— Не й ли хареса?

— Удивлението ти е ласкателно. Не ми стана ясно, но тя ми каза, че ще изчака, преди да позволи на други мъже такива волности.

— Един ден тя ще стане наистина забележителна нечия съпруга.

— Елф не бе възнамерявала това „един ден“ да прозвучи като въпрос, но той прозвъня във въздуха, Форт я погледна без никаква хитрост.

— Не знам, Елф. Нищо не знам. Чувствам се неосведомен като бебе.

Това бе ужасно незадоволително, но поне бе честно, затова тя се изправи, като приглади мъжкото си сако.

— Жилия те, когато не можеш да ми отвърнеш — беше дошла да го освободи и сега трябваше да го направи. — Частити каза ли ти, че поех част от семейния бизнес?

— Някое имение ли? — повдигна той изненадано вежди.

— Не, част от производството.

— Не смятах, че семейство Малърън имат друга работа, освен да правят живота ми нещастен.

Елф го погледна ядосано:

— Колко странно! Но предполагам, че просто не приказваме много по този въпрос. Да, усилено се занимаваме с много неща, свързани с производство и търговия. Отговарям за всякакви платове. Започна се с коприната...

След малко спря:

— О, господи! Разбъбрих се като глупачка!

Устните му потрепнаха.

— Съвсем като Елф. Радвам се, че цялата тази усилена работа ти харесва.

— Да, харесва ми — нещо в маниера му я накара да се изчерви и да започне да мачка маншета на връхната си дреха. След това си наложи да се отпусне и да му каже всичко. — Виждам, че интересът ми към търговията ме прави още по-малко свършена дама. Както и способността ми да хвърлям ножове — тя извади ножа от ботуша си. — Дръж едно от стихотворенията ми до стената.

След съвсем кратко колебание той вдигна розовия свитък, протегна докрай ръка и го задържа до стената.

— Не забравяй, че вече имам един ранен крайник.

— Поне не казваш, че мога да те убия от това разстояние — беше истински ядосана, но не можеше да се върне назад. Това щеше да бъде просто като хвърляне по мишена. Молейки се за сигурна ръка, Елф метна ножа и той се заби в стената през хартията.

— Слава богу! — възкликна тя.

Той освободи хартията:

— Ако знаех, че си толкова несигурна в уменията си...

И се усмихнаха един на друг. Не като любовници, а като нещо повече.

— Приятели? — попита той.

Елф кимна, като се мъчеше да сдържи сълзите си. Наслаждаваше се на скъпоценния момент, но знаеше, че това е краят на други неща. Едва не попита дали приятелите могат да имат физическа връзка, може би просто за забавление, но се спря навреме. За нея това никога нямаше да бъде просто забавление, а и щеше да провали ролята ѝ.

А и вероятно след година-две той щеше да се ожени за лейди Лидия.

Елф отиде и извади ножа от стената, след това го пъкна обратно в ботуша си.

— Май направихме пълен кръг — рече той.

— Само дето аз съм в панталони, а ти си в рокля.

— Тогава полукръг би било по-точно?

Тя погледна надолу към него:

— И аз не зная.

И това бе странно признание. Беше се чувствала толкова сигурна, че го желае, че са създадени един за друг...

След това се бе чувствала съвсем сигурна, че може да му позволи да си отиде.

Сега обаче не бе сигурна в нищо.

Той ѝ протегна ръка.

— Целуни ме, Елф. Лорд Уолгрейв никога не е целуван от лейди Елфлид Малърън.

Тя седна на ръба на тясното легло:

— И сега няма да бъде. Пак съм до известна степен маскирана.

— Кое е истинското и кое е маскировката?

Елф го погледна, Форт лежеше върху снежнобелите възглавници, в благопристойно бяла нощница, а косата му падаше на вълни по раменете. Тя се засмя.

— Какво има сега? — попита примирено той, но в очите му проблесна веселост.

— Просто както съм тук в мъжки дрехи съм сигурна, че в момента приличаме на някоя от онези скандални картини, където влюбеният ухажор се готви да изнасили треперещата девица.

Той запърха с мигли:

— Готова съм да викам, господине! Но може да ви позволя една целувка.

— Ако се развикаш, може да ме накарат да се ожения за теб.

Елф се наведе бавно и допря устни до неговите.

Беше вярно. Никога преди не се бяха целували така — искрено и без нетърпение. Тя се подпря на една ръка и прокара другата през косите му.

Ръката му докосна шията ѝ и той я притегли нежно по-надолу. Целувката му стана по-дълбока.

Елф едва не се строполи върху него, но си наложи да спре. Макар и да го искаше, дори и той да бе в състояние да го направи, не му беше сега времето. Тя се отдръпна, изправи се и му се поклони официално.

— Au revoir, Monsieur Le Compte.^[1]

С тези думи Елф се обърна и тръгна, преди слабостта да я е накарала да остане.

---

[1] Au revoir, Monsieur Le Compte. (фр.). — Довиждане, господин графе. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Кутията пристигна точно преди Коледа.

Елф бе в центъра на последните приготовления за грандиозния коледен маскарад, който винаги се провеждаше в Ротгарското абатство в средата на декември. Слугите и семейството бяха прекарвали целия ден навън, за да събират традиционната зеленина. Сега превръщаха къщата във вътрешна гора — гора, преплетена от червено-златни панделки.

Елф остави настрана кутията за момент, за да даде нареждания на камериерките, които закачваха позлатени орехи по клоните на стълбището.

Чу се писък. Тя се обърна и видя Порша, прегърнала петмесечния си син. Червенокосата Порша беше дребна и слабичка, а синът ѝ израстваше толкова бързо, че изглеждаше твърде тежък за нея. Макар Елф да знаеше, че снаха ѝ е доста по-силна, отколкото изглежда, протегна ръце и взе детето. Получи щастливи усмивки както от майката, така и от малкия Франсис. Понесе момченцето из залата, за да му покаже позлатената украса и алените панделки.

— Елф — каза Порша, — този пакет е от Форт.

Елф се обърна бавно. Мислеше си, че се е научила да не мисли за него. Сега неочаквано сърцето ѝ запрепуска.

Скоро след последната им среща, той се беше преместил в Уолгрейв Тауърс в Дорсет. В същото време Син и Частити най-сетне бяха заминали за Портсмут и скоро след това бяха отплавали. Вече се намираха в Нова Скотия от месеци. Първото им писмо беше пълно с ентузиазъм, макар Син да бе раздразнен от факта, че жена му се е оказала бременна и че го е скрила от него.

Сега, когато Частити я нямаше, Елф рядко чуваше за лорд Уолгрейв.

Не трябваше да бъде от значение дали се намира на пет или на сто мили, но не бе така. На Елф ѝ бе трудно да поддържа веселото си

настроение, но тъй като искаше да увери семейството си, че е напълно щастлива, го правеше.

И наистина беше щастлива, повече или по-малко.

Дните ѝ бяха запълнени с работа, която ѝ харесваше, включително общуване с приятели и роднини. Беше чудесна и предана леля. Първият от спиталфийлдските тъкачи вече се беше установил в Норуич и бизнесът процъфтяваше.

Миналата седмица бе ходила до Лондон, за да празнува ранна Коледа в старопиталището „Принц Джордж“ близо до Харисъновия пристан. Дибби Кътлоу управляваше седемте други възрастни обитатели на дома, като буквално считаше заведението за свое собствено.

Кралят благосклонно им бе позволил да нарекат благотворителното заведение на името на новородения му син. Напоследък той греиваше всеки път, когато чуеше името Малърън. Беше много радостен, когато го уведомиха, че синът на Порша и Брайт е роден в един и същи ден с неговия. Вече говореше, че след няколко години двамата трябва да растат заедно — предложение, което никак не се харесваше на Порша и Брайт.

Бют и Гренвил се бореха открито за власт и за благосклонността на краля. Това караше Джордж да се чувства още по-привързан към нищо неизискващия маркиз Ротгар. Всъщност сега монархът беше тук заедно с жена си, детето и целия си антураж и с нетърпение очакваше маскарада.

Все още имаше да се правят много неща, затова Елф върна Франсис на майка му и се насочи към кутията.

Почувства странна неохота да я отвори. Беше успяла да намери нещо като равновесие и не бе сигурна, дали би се справила, ако то се наруши. Все пак накара една камериерка да ѝ донесе ножици и пререза връвта. Когато вдигна капака, отвътре се показа алено златна рокля:

— Това е костюм — рече Порша. — Доста безвкусен, меко казано.

— И неподходящ. Знаеш, че тази вечер трябва да бъдем в костюми.

— Можеш да се явиш като проститутка от Ковънт Гардън.

Елф се изчерви и сложи обратно капака, като се чудеше, как е могла да смята това за красиво. И още по-важно — защо го бе

изпратил? Елф мислеше, че тази рокля отдавна е била изхвърлена.

— Предполагам, това означава, че Форт се е върнал — рече Порша и сърцето на Елф отново запрепуска. Не беше се сетила за това. — Ти изпрати ли му покана?

— Сигурна съм, че сме го направили, съвсем формално... — сега Елф напълно се паникьоса. Той нямаше да дойде.

Защо не?

Може би *искаше* да дойде.

О, не! Тя прогони тази мисъл. Глупавите надежди и мечти бяха твърде болезнени.

— Ако ще идва, да идва — каза енергично тя, като знаеше, че ако тази вечер се появи монах, облечен в тъмни дрехи, то тя със сигурност щеше да припадне.

В нощта на маскарада нямаше официална вечеря, но Елф и другите присъстващи от семейство Малърън — Порша, Брайт и Ротгар — бяха поканени да вечерят с краля и старшите му придворни. Тази неудобна чест изискваше отделен официален тоалет. Елф отиде с масивни обръчи, които поддържаха наситеносиня коприна с много сребърни бродерии и дантели.

Веднага щом събитието приключи, забърза към стаята си, за да облече костюма си на оса. Част от припряността ѝ беше практическа, тъй като трябваше да е налице за последните приготовления. Но най-вече чувстваше, че колкото по-бързо се облече, толкова по-скоро ще започне всичко и ще научи съдбата си.

Тя хвърли бялата си риза ѝ облече друга, но от коприна с телесен цвят. Последва я сбруята с крилата, която беше закрепена здраво за раменете ѝ. След това фината коприна се плъзна отгоре. Беше боядисана по нейно нареждане — не точно в пръстени от жълто и кафяво, а в преливащи се цветове. Полите с неравни краища се носеха около голите ѝ прасци, а вместо обувки носеше прости сандали в гръцки стил.

Беше пробвала роклята и преди, без никакво неудобство, но сега, когато мислеше за Форт ѝ се стори прекалено дръзка. Никоя дама не показваше тялото си на публично място в толкова близък до

естественя му вид. Дори и най-безсрамните проститутки носеха корсети и обръчи.

Тя прокара със съмнение ръце по талията и хълбоците си. Гърдите ѝ бяха тъй безсрамно кръгли. Виждаше се дори формата на зърната ѝ.

— Какво мислиш, Шантал?

Камериерката разшири изненадано очи.

— Но, милейди, това е направо омагьосващо! Всички ще бъдат очаровани!

— Нали не смяташ, че е... дръзко?

— Ни най-малко. Ще има и други в класически стил или облечени като герои от приказките. Хайде, седнете да ви сложа крилата и украсата за глава.

— Отлично! — заяви малко по-късно Елф, когато рискува да хвърли поглед към огледалото. Крилата наистина бяха великолепни — забележими, хубави, но не твърде големи, за да бъдат неудобни. Елф отказваше да се оглежда повече.

Внезапно костюмът и се стори съвсем в реда на нещата. Той, заедно с тялото, което разкриваше, бе важна част от Елфлид Малърън — част, която тя не желаше да отрича.

— Хубав е — каза тихо младата жена.

— Разбира се, милейди — отвърна Шантал.

Разбира се, всичко бе в свършена готовност.

Елф се разхождаше неспокойно из пустата приемна, антретата и огромната бална зала, потънала в панделки и зеленина. Броят на свещите в свещниците беше намален, за да се придаде тайнственост на атмосферата, но в единия от ъглите имаше ярка светлина. Тъгълът, където се намираше новият автомат.

Твърде различен от ужасния си предшественик, той представляваше сребърно дърво с ярки емайлирани листа. На всяко клонче имаше по една мъничка перната птичка, някои от тях в гнездата си, други — сякаш готови да полетят. В основата му, облепени на ствола, стояха, притиснати един до друг, овчар и овчарка.

Елф завъртя копчето и автоматът оживя, изпълвайки въздуха с птичи песни. Всички птички се раздвижиха — някои само за да

обърнат глава или да отворят човка, а други, за да се протегнат и да плеснат с крила. След това и овчарят, и овчарката оживяха. Ръката му се повдигна, допря се до рамото ѝ и двете глави се обърнаха така, че да докоснат нежно устни.

После се върнаха в първоначалното си положение и играчката отново застина неподвижно.

— Мислиш ли, че проклинат часовникаря, който ги е направил с толкова къса пружина?

Елф се извърна рязко и видя Форт да стои зад нея. За момент ѝ изглеждаше почти далечен, но след това на лицето му започна да се появява усмивка, която се разширяваше. Клепачите му се спуснаха тайнствено.

Елф го гледаше жадно, с блъскащо се в гърдите ѝ сърце. Тази вечер монаха го нямаше. Какво ли означаваше това? Все пак беше облечен в черно — богатото лъскавочерно на джентълмен от Ренесанса, целият в сатен и черен кехлибар.

Какво ли трябваше да прочете в това?

— Убиец — досети се тя. Искаше ѝ се да му каже толкова много неща, но не беше сигурна откъде да започне.

— Ни най-малко — той бръкна в късите си, бухлати панталони и извади малък череп. — Мрачният датчанин.

— Надявам се да не гледаш на Ротгар като на лошия си чичо.

— По-скоро като на докачливия Лаерт или нравоучителния Полоний — очите му преминаха бавно по нея. — Доволен съм, че не си станала монахиня.

— Просто съм се заела с по-полезни работи.

Тъй като имаше нужда да се движи, Елф се отдръпна от автомата и зърна Порша нетърпеливо да надзърта иззад вратата. Порша изчезна бързо и се чу мъжки смях. Несъмнено Брайт дразнеше жена си, задето тревожи другите.

Дали не се бяха събрали там всичките ѝ защитници, за да са сигурни, че Форт няма да я убие?

Тя хвана ръката му и със заговорнически поглед го издърпа зад параван от борови клончета. Той скриваше една странична врата. Елф го накара да минат през нея и тръгнаха по един коридор.

Докато заетите слуги се отдръпваха встрани, за да им направят път, той попита:

— Мога ли да задам един въпрос?

— Само един.

Спряха се в подножието на някакво стълбище за прислугата.

— Щастлива ли си?

Елф се обърна. Какъв ли отговор трябваше да даде?

— Да. Общо взето, щастлива съм.

След това го поведе нагоре по стълбите. Когато ги изкачиха, тя отвори една врата, която водеше към нейните стаи.

— Къде отиваме?

— Нали беше само един въпрос?

— Просто оставих рапирата си у дома, а се намирам в бърлогата на Малърънови.

— Поне Син е на един океан разстояние — каза тя и отвори вратата на спалнята си.

— За което съм искрено благодарен — той затвори вратата, но остана облегнат на нея. — Не съм дошъл да те прелъстявам, Елф.

Заболя я, но веднага го парира:

— Не очаквам от теб такова нещо. Свършихме с долнопробния разврат долу на пристанищата, нали?

Той затвори очи.

— Виждам, че имам да компенсирам много неща.

Ах, този неин език! Тя го хвана за ръката.

— Не! Просто съм изнервена до лудост. Не ми обръщай внимание.

Той се усмихна.

— Невъзможно. Този костюм не може да бъде пренебрегнат. Никога преди не съм си помислял, че насекомите могат да бъдат толкова еротични.

Радостна, че има маска, която да крие пламналите ѝ бузи, тя го огледа на свой ред.

— И твоят показва доста голяма част от краката ти... Господи!

Едва сега забеляза предницата на панталоните му. Дискретно бродирана, тя не изпъкваше много от кадифените бухлати панталони на слабата светлина в балната зала. Сега дългата издутина с форма на рог привлече вниманието ѝ.

— Нашите предци май са били големи самохвалковци, нали? — забеляза той и тясната му маска разкри руменина по бузите. —

Всъщност това е доста полезно. Например прикрива факта, че се втвърдявам само като те погледна. Сатенените панталони могат понякога да те поставят в много неудобно положение.

— Но пък казват много — тя го погледна напрегнато. — Липсваше ми. Само че... Просто не съм сигурна кой се е върнал.

Той взе ръката ѝ и я целуна.

— По-добър човек, мисля. Но да, ще трябва сама да откриеш. Това изключва ли възможността за една-две целувки?

Елф поклати глава.

— Това може да бъде позволено на всеки джентълмен.

— Наистина ли? Според мен твърде лесно раздавате целувки, милейди — само че се шегуваше и устните му веднага ѝ попречиха да даде отговор.

Елф се вцепени от внезапния прилив на желание и протегна ръце към него. Но той спря и я притегли в прегръдките си.

— Не. Знаем, че можем да се подлудим един друг с телата си. Трябва да поговорим за други неща.

Това звучеше зловещо. Дали не беше дошъл само за да се сбогуват, преди да предложи на Лидия?

Но преди тя да успее да каже каквото и да било, той добави:

— Честно. Като нас самите. Които и да сме. Никога не сме се срещали така, нали? Бяхме просто Малърън и Уеър.

Тя прогони замаяността си, за да помисли върху това. Беше прав. В живота имаше и други неща, освен игри и страсти. Трябваше да поговорят.

— Кога?

— По кое друго време, освен призори?

— На двадесет крачки?

Около очите му се появиха весели гънчици.

— Тогава ще трябва да си крещим. Можеш да избереш оръжията, стига да не са ножове.

— Истина.

Той кимна.

— А мястото?

— Тук, разбира се.

— Страшничко наистина. Ще зависи от теб да ме браниш от побеснелите Малърънови. И да дойдеш без секунданти.

Той излезе от стаята и Елф се стовари върху леглото. Форт се беше върнал и изглеждаше излекуван. Отново бе способен на смях и радост.

Но дали можеше да бъде такъв и с нея?

Маскарадът премина с огромен успех. Кралят и кралицата бяха облечени като овчаря и овчарката под механичното дърво. Когато то беше подарено официално на Джордж като коледен подарък, той заръкопляска от радост, след това накара момчетата, назначени да го включват, да го държат включено през цялата нощ.

Форт като че ли си беше отишъл, за което Елф бе благодарна. Страшно ѝ се искаше да танцува с него, но щеше да ѝ е трудно да задържа ума си върху практическите проблеми. Просто ѝ се искаше маскарадът да свърши и да дойде зората. Ако можеше да навие земята и слънцето като механичната играчка, за да се движат по-бързо, щеше да го направи.

В полунощ маските бяха свалени и всички костюми получиха заслужено възхищение. Крилата на Елф бяха много коментирани. А на нея само ѝ се искаше да може да ги използва, за да прелети през времето.

В два, когато хората започнаха да напускат или да търсят леглата си, лорд Ферън ѝ предложи брак. Поне този път не носеше тога, а поприкриващ костюм на Арлекино. Елф отклони нежно предложението му, като се питаше дали няма да съжалява по-късно.

Ако Форт смяташе да сложи край на надеждите ѝ, тя можеше след известно време да иска да му намери, макар и недостоен, заместник. Беше открила, че много желае да има съпруг и деца...

Но не. Не беше честно да се омъжи за някого, когато сърцето ѝ бе отдадено на друг. Може би след време щеше да забрави и да бъде в състояние да отиде при друг мъж с цялото си сърце.

Елф се потопи в работата по приключване на празненството. По едно време се натъкна на Ротгар, зает със същото. Опитваше се да направи така, че маскарадът да приключи толкова хармонично, колкото бе започнал. Накрая, когато се възцари уморена тишина, той я дръпна в кабинета си — една от малкото стаи, заключени по време на маскарада — и наля и на двамата вино.

Ротгар вдигна чашата си.

— Прекрасна, както винаги, Елф.

Тя отвърна на тоста.

— Истинско Малърънско усилие. И кралят изглежда доволен от подаръка си.

— След като нареди да го отнесат горе в стаята му, значи е така. Дали горката кралица ще може да спи тази нощ?

Тъй като Ротгар явно нямаше намерение да го спомене, Елф го направи сама:

— Форт е тук някъде.

— И аз така разбрах.

— Изглежда много по-добре.

— Радвам се.

— Ще се срещна с него призори.

Той се спря по средата на една глътка.

— Наистина не бих искал още един лорд Уолгрейв да умре тук по време на маскарад.

— Няма да се дуелираме! — засмя се Елф. — Или поне не с оръжия.

— Почти всичко може да бъде оръжие, скъпа моя. Не се опитвай отново да отваряш рани.

Тя се извърна настрана и остави полупразната си чаша.

— Ротгар, аз не знам какво иска. Беше вбесяващо загадъчен.

— А ти знаеш ли какво искаш?

Елф отново се обърна към него:

— О, да. Искам него, и то отчаяно. Във всички значения на думата. Но само ако мога да го направя щастлив — потри нервно ръце по коприната. — Предполагам, че трябва да съблека този костюм, за да може Шантал да си легне. Той иска да се срещнем в нормални дрехи.

— Изненадващо разумно. Късмет, скъпа!

Елф се поспря на вратата и се обърна към него:

— Ротгар, ще бъдеш ли поне веднъж искрен за нещо? Какво мислиш за това?

— Аз ли? Осъзнавам, че единственото, което не мога да контролирам, е сърцето. Но ако Уолгрейв иска да се ожени за теб и двамата бъдете щастливи, ще съм доволен. Причинихме му зло и би било справедливо да му направим и добро.

— Мисля, че ще се вмести забележително добре сред семейство Малърън.

— О, да. Именно това го правеше толкова опасен.

Докато Елф отваряше вратата, той добави:

— Ако ще става част от семейството ни, виж как ще поеме търговията с вино и спиртни напитки.

Елф още се смееше, докато тичаше нагоре по стълбите към стаята си.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

Елф подлуди уморената Шантал, докато се опитваше да избере най-подходящата рокля за съдбоносната си среща. Коя наистина представяше истинската Елф Малърън?

Изкушаваше се от останалите си безопасни рокли — бледите и пастелни цветове на малки фигурки. Поне наистина бяха безопасни, а може би Форт така мислеше за нея. Все пак, освен на срещата им във вилата на лорд Коулпорт, той никога не я бе виждал в дрехи от новия ѝ гардероб.

Все пак новите ѝ дрехи сега я изразяваха по-истински. Но не трябваше да бъде с импозантна рокля. Това щеше да е неподходящо, а и ненужно неудобно по време на часовете чакане.

— Милейди! Защо не искате да се обличате за лягане?

— Не ме питай, Шантал. Имам си причини.

Не и отново кехлибареното. Не искаше пак да изглежда като оса.

Кремавата с черни и златни шарки?

Убито червените шарки?

Ясносинята, бродирана само по края с цветя?

Накрая се спря на една рокля на зелени и кремави райета. Беше доста семпла, със затворен корсет, но полите се отваряха върху свежозелена подплатена фуста, която заемаше мястото на обръчите. Такава рокля би носила в обикновен ден, а зеленото — както казваха — бе цветът на надеждата.

Когато се облече в нея, тя изпрати Шантал да си легне и седна пред прозореца, като се молеше зората да дойде по-бързо.

Но земята и слънцето не можеха да бъдат заставени да побързат, а в този късен декември слънцето нямаше да изгрее преди осем дори и по нареждане на един Малърън.

Накрая заспа, докато блясъкът на слънцето в очите ѝ я събуди.

Тя примигна с натежали клепачи и видя Форт, седнал на тапицирания перваз пред нея. Беше облечен всекидневно: с бежови

панталони, дълга сивкава жилетка и тъмнокафяво палто — облекло, каквото би носил в делничен ден в някое от именията си.

— Отдавна не съм наблюдавал изгрева — каза той, като се обърна, за да погледне златното небе. — Смиряващо преживяване.

Тя седна, като търкаше очи.

— Мислех си, че си от тези хора, които си лягат призори.

— Само през дивите си младини — той я погледна, но в очите му не се четеше нищо. — Искаш ли да отложим това?

Отново ѝ звучеше зловещо.

— Не, но смятам да пийна малко вода. Искаш ли и ти?

— Не, благодаря — докато Елф отиваше към гарафата, той добави: — Всъщност закусил съм.

Елф се обърна озадачено към него.

— С Ротгар.

Елф седна.

— Смятах, че няма да се меси.

— Може би не може да се сдържи. А може би не се е намесил.

Елф не му повярва и за момент.

— За какво си говорихте?

Той помисли малко:

— За положението в Португалия и на Антилските острови. За купените от краля предмети на изкуството в Италия и за някои от моите. О, обсъждахме и как да се отърва на сметка от достойните римски сенатори, които стоят във фоайето на Уолгрейв Хаус. Освен ако, разбира се, не си се привързала към тях.

Елф се стресна от смяната на темата, след това го погледна с колеблива надежда.

— Не, не съм се привързала — погледна го така, сякаш беше истинска загадка. — Попита ли те за вината и спиртните напитки?

Сега бе негов ред да се озадачи:

— Не. Макар да разбрах, че имате дял от някакви лозя в Португалия.

— Вероятно. Не зная. И без това имам достатъчно работа с коприната.

— Наистина ми обясни доста неща за търговските дела на семейството ви. Това бе доста интригуващо. Трябва да мисля за Виктор.

Елф не можеше вече да понася този непослователен разговор.

— Ами лейди Лидия?

— Не смятам, че би се интересувала от търговия.

— Знаеш какво имам предвид!

Той я погледа малко и Елф затаи дъх.

— Твърде млада е — рече Форт. — А аз не съм склонен да чакам.

Елф имаше нужда от нещо повече.

— Със сигурност щеше да чакаш, ако смяташе, че тя е жената за теб.

— Предполагам, че да. Кажи ми кое е най-важно за теб напоследък?

— *Какво?*

„Ти“, помисли си тя.

— Елф, ние едва се познаваме — онзи опустошителен хумор отново се появи в очите му. — Ами ако обичаш песни на няколко гласа без акомпанимент и задушени сърца?

— Ти не харесваш ли песни на няколко гласа без акомпанимент и задушени сърца?

— Не мога да ги понасям.

— Ще се откажа от тях заради теб.

— Ах! — рече той с шеговита меланхолия. — Но тогава ще трябва да нося товара, че съм те лишил от неща, които са ти толкова скъпи.

— Не са ми много скъпи.

— Тогава разкажи ми с какво се занимаваш.

„С теб“, помисли си отново тя, но знаеше, че ще трябва да отговори на този явен въпрос.

— Със семейството си, разбира се. С работата си — знаеше, че това може да представлява проблем. Той бе човек на общоприетите неща преди. — Участието ми в семейната търговия е много важно за мен. То е вълнуващо и истинско предизвикателство — Форт не припадна от ужас и тя продължи: — Все още се обучавам на стрелба с пистолети и хвърлянето на ножове, и обикновено ходя въоръжена. Блазни ме чувството, че моята безопасност донякъде зависи от мен.

Все още никакво очевидно удивление.

— Правя брошура за начините да се избегне нежелана бременност. Ще бъде разпространявана дискретно. Проблемът е, че

толкова малко жени знаят да четат, затова я направихме с илюстрации, но...

— Следват училищата, предполагам — каза той. — Всичко това с одобрението на Ротгар ли се прави?

— Това интересува ли те?

— Не особено. Просто съм любопитен.

— Да, с негово одобрение. Макар че и да не го бях получила, пак щях да правя тези неща. Всъщност Сафо движи въпросите с брошурата.

— Тогава Ротгар трябва да одобрява, предполагам.

— Едва ли мислиш, че отношенията им са такива.

— Не — усмихна се тъжно той. — Започнах да ходя там, само за да дразня баща си. Правех толкова много неща, само за да го дразня. След това пък започнах да търся начини да нанеса удар на Ротгар. Мисля, че тя знаеше. Никога не направи опит да прекрати посещенията ми, но и никога не го срещнах там. След време, съвсем случайно, започнах да се наслаждавам на добрата музика и поезията, и да оценявам умните жени. Имам унизителното чувство, че нарочно съм бил обучаван.

Елф не знаеше какво да каже, но той почти със сигурност бе прав.

— Старопиталищата — рече той. — Посетих госпожа Кътлоу.

— О, да! Ако ще разравяме старите въглени... — тя пресуши забравената чаша с вода. — Когато уреди да ѝ се плаща по гвинея седмично, от доброта ли беше, или от желание да ме засегнеш?

Форт помисли малко, като гледаше навън към потъващата в светлина градина.

— Трудно ми е да разбере умствените си процеси тогава. Може би по малко и от двете — той отново се обърна към нея: — Ти наистина я беше забравила.

— Признавам си. И така — рече Елф, за да отвърне на предизвикателството му, — кое е важно за теб напоследък?

Той застана с лице към нея. Слънцето позлатяваше краищата на прибраната му назад коса.

— Семейството ми. Частити и Верити като че ли са се установили добре, така че ми остава само Виктор. Той като че ли е

най-малко засегнат от нашето детство и ще се оправи в живота. Все пак има и други, които зависят от мен.

— Така е.

— Но грижите за тях изискват пари, както и наваксването на цялата работа по именията, която баща ми е пренебрегвал. Само сумите, които е харчил за подаръци на краля, могат да накарат косата ми да побелее — той я погледна. — Една пестелива съпруга с търговски интереси няма да ми дойде зле.

Сърцето ѝ подскочи панически.

— Пестелива? Аз съм Малърън — след това прехапа устни, като се питаше дали не е отишла твърде далеч.

Но той не започна да се заяжда.

— Предполагам, че зестрата ти ще е достатъчно голяма, за да поддържа твоите екстравагантности. Да не би да искаш да кажеш, че няма да ме направиш богат?

Елф не можеше повече да издържа:

— Да не би да искаш да кажеш, че искаш да се омъжа за теб?

Мълчание. Дали щеше да каже „не“?

Форт се усмихна, но мрачно.

— Никой мъж не иска да се забърква в неприятности, още по-малко аз. Признавам, че все още се страхувам... — той слезе от перваза и застана на едно коляно. — Мила Елф, след дълъг и внимателен размисъл стигнах до заключението, че си единствената жена, която може да направи живота ми пълен. Ще приемеш ли ръката ми?

Тя сложи ръка в неговата. Сега, когато бяха стигнали до съществуването на нещата, вече се чувстваше по-спокойна. Но се намръщи.

— Като че ли го казваш с неохота?

— Така ли е? Съжалявам — той целуна нежно ръката ѝ и я погледна в очите. — Нервен съм. Дори изплашен. Все пак ти си Малърън и съм научен да очаквам ужилвания. Но наистина си всичко, което бих искал да има моята съпруга. Разбрах това, когато се улових, че се опитвам да измисля начини, за да превърна Лидия в теб. Но знаех, че трябва да се освободя от всичко, преди да взема трезво решение. Ако не се омъжиш за мен, съмнявам се, че ще се оженя за друга.

— Това едва ли е честно оръжие!

— Надявах се да не използваме оръжия.

Елф се изчерви и погледна към склучените им ръце.

— Прав си. Мисля, че и аз съм нервна. До ден-дневен повече сме се заяждали, отколкото сме говорили разумно. Продължавам да очаквам ужилване в отговор. Кога за пръв път си помисли...

И седнали в просветляващия ден, те преживяха отново срещите си, горчиви и сладки.

— Знаеш ли? — каза той накрая. Беше я прегърнал с една ръка и двамата седяха удобно на канапето. — Още не си отговорила на предложението ми.

Елф бръкна в джоба си.

— Дай ми лявата си ръка.

Той се подчини с вдигнати вежди и Елф плъзна пръстена с осата на безименния му пръст.

— Сега сте мой, скъпи лорде.

Форт се засмя, хвана лявата ѝ ръка, извади пръстен от джоба си и го сложи на пръста ѝ.

— Във всичко ли ще се състезаваш с мен?

— О, вероятно — Елф погледна с насълзени очи прекрасния смарагд. — Знаех си, че съм права да облека зелено. За надежда — след това отново вдигна поглед към него. — Обичам те отчаяно, Форт, но това ме плаши. Аз съм Малърън и започна да ми харесва да контролирам сама живота си.

— Предупреждението е прието. Няма да те бия за неподчинение.

— Не, няма.

Той се засмя и я целуна по устните.

— Елф, войната свърши. Обичам те, и то такава, каквато си — силна, дръзка, активна и дори бърбореща. Мисля, че можем да бъдем щастливи.

— Ще може ли да стане скоро? — попита Елф.

— Днес би било чудесно.

Тя се разсмя и се облегна на гърдите му.

— Трябва ни специално разрешение.

— Вече имам.

Тя вдигна поглед към него.

— Не си ли прекалено самоуверен?

— Просто подготвен. Казах си, че не може да обичам толкова силно някого и той да не отговори на чувствата ми.

— И аз се чувствах така в продължение на шест месеца.

Форт усети тъгата в думите ѝ и отговори:

— Ако не бях в чужбина, щях да дойда при теб по-рано. Много по-рано. Ти представляваше една огромна празнина в сърцето ми.

Двамата започнаха да се целуват, без да могат да се сдържат.

— Днес наистина би било чудесно — промърмори тя, полегнала върху него и разхлабила вратовръзката му, тъй като искаше да усеца кожата му.

Той я премести и се изправи, като я издърпа със себе си.

— Тогава защо не? При фамилията Малърън и Уеър всичко е възможно. Все още има гости. Дори и кралски особи. Можем да го направим колкото си искаме импозантно или да се измъкнем и да отидем съвсем дискретно в селската църква. Какво е вашето желание, милейди?

Топли сини, смеещи се очи. Усмехнати устни.

Ти.

— Дискретното звучи съблазнително — рече тя. — Особено след като може да стане сега. Но аз съм Малърън. При всяко положение трябва да стане импозантно.

И го направиха импозантно.

Кралят и кралицата, които бяха кумове на сватбата на Син и Частити миналата година и почти бяха домакини на сватбата на Брайт неотдавна, се развеселиха от идеята отново да бъдат замесени в бързите действия на Малърънови. Гостите, които бяха останали, се зарадваха да отложат заминаването си с няколко часа, за да станат свидетели на церемонията и да участват в пищна закуска, съставена от крайно необичайни блюда. Те съдържаха главно останките от вечерята.

Форт и Елф стояха един до друг и се опитваха да се преструват, че не горят от страст. „Дали всички новобрачни изпитват същото нетърпение?“, запита се Елф.

— Видя ли? — рече Форт. — Знаех си, че е Хамлет.

— Аманда смяташе, че е Ромео и Жулиета — отвърна Елф и благодари на една пълничка дама за топлите и малко неприлични

пожелания.

— Глупава история.

Бяха женени. Празненството почти бе свършило. Гостите бяха нахранени и най-сетне си отиваха. Какво друго можеха да правят, освен да си бърбят?

— След това каза, че всъщност приличаме на Бенедикт и Беатриче.

— Доближава се, но не съвсем — двамата поговориха малко с една отиваща си двойка.

— Коя пиеса избираш тогава?

— Защо да не си направим наша собствена? Весела Коледа и на вас, сър Чарлз! Да, бързата сватба спестява много суетня. Приятно пътуване — Форт отново се обърна към Елф: — Мисля, че ще е най-добре да е лека комедия, но със сериозни моменти на подходящите места и дори с елементи на фарс. Но винаги, винаги с щастлив край.

Те се погледнаха, внезапно сериозни, но сериозни по възможно най-щастливия начин.

— Нека да избягаме — каза той, — преди някой да си помисли, че искаме да бъдем въввлечени в учтив разговор или в игра на карти.

Чувствайки се като виновни деца, те се измъкнаха и затичаха нагоре към стаята ѝ, хванати за ръце. По нейно нареждане спалнята бе добре затоплена със силен огън и въпреки ранния час, леглото бе оправено за лягане.

— Така и не те попитах дали искаш сватбено пътешествие — той се облегна на вратата, както предишната вечер. — Трябва да ви предупредя; милейди, че съм дошъл да ви прелъстя.

— Знам. Нали носеше сатенени панталони!

Той се засмя, като целият грейна и се изчерви. Може би едновременно от страст и неудобство.

Въпреки нетърпението им, мина известно време, докато Елф се освободи от слоевете официално облекло. Той се справи по-бързо със своето. Застанаха голи на зимното слънце. Елф посегна, дръпна панделката и разпусна косата му.

— Ето така искам да те виждам. Макар че и черната коприна е доста привлекателна.

— Радвам се, ако мога да ти доставя удоволствие — той я хвана за ръката и я завъртя, сякаш в танц. — Знаеш ли, че никога преди не

съм те виждал гола? Тялото ти е съвършено.

— Вие сте заслепен от любов, сър.

— Наистина съм. Но е съвършено. Златен мъх на интересни места, който отразява светлината. Ще танцуваш ли на лятното слънце за мен в гората, където живеят елфите?

Елф се изчерви при мисълта.

— Може би, но само ако и ти танцуваш гол с мен.

— Може би все пак е било „Сън в лятна нощ“ през цялото време.

Елф го дръпна към очакващото ги легло.

— Винаги е било нещо прекрасно и сладостно... Хайде, ела!

Издание:

Джо Бевърли. Тъмна страст
Американска. Първо издание

ИК „Хермес“, Пловдив, 1998

Редактор: Стоян Сукарев

Коректор: Ева Егинлиян

ISBN: 954-459-467-1

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.